

Пог дъгата

Кели Маккейн

Ягодово
лято

Издателство „Флом“

КЕЛИ МАККЕЙН ЯГОДОВО ЛЯТО

Превод: Жечка Караславова

chitanka.info

Идва лятната ваканция, но за Аби няма почивка. Салонът за красота „Под дъгата“ кипи от живот, а чаровният Марко все по-често се отбива у тях. Какво ли трябва да означават внезапните му появи?

Но Аби има друга мечта — тя иска отново да види татко си, въпреки че майка ѝ и сестрите ѝ са против...

ГЛАВА 1

— Аби, миличка, приготви ли нещата за госпожа Смит? — попита ме мама. — Тя има масаж на тяло и на лице.

— Тъкмо ги подреждам.

Забързах към една от кабините за процедури с купичка току-що пригответа маска за лице „Боровинкова експлозия“ и флаконче освежаващо масло от роза и здравец. Сгънах внимателно няколко дебели хавлиени кърпи на кушетката и подредих продуктите отгоре. След това запалих аромалампата, за да изпълни въздуха с аромат на иланг-иланг, и пуснах тиха музика. Всичко е готово за клиентката, която трябва да дойде всеки миг.

Огледах се. Все още не можех да повярвам, че мечтата ни се сбъдна. Нашият салон за красота „Под дъгата“ беше невероятно уютен. Харесвах меките виолетови плюшени дивани и златистия плот на рецепцията, вазата с красиви рози и страхотния мраморен бар с ретро столчетата пред него. Хладилната витрина с кутиите свежи маски за лице, подредени сред пресни боровинки, манго, маракуя, круши, лимони и ягоди, приличаше на цветна палитра. А натуралните, ръчно изработени продукти, подредени по стъклените рафтчета, бяха като магически еликсири...

Имахме доста записани часове. Явно през юли мнозина искаха да се погрижат за външния си вид, преди да идат на почивка. Камбанката над вратата дрънна и госпожа Смит влезе. Мама приглади розовата си униформа и я поздрави с мила усмивка.

Сестрите ми също бяха на линия — Грейс взе жакета ѝ, а Саф я попита дали иска фреш или нектар. Тя си избра зелен имуностимулиращ нектар (от спанак и коприва е, но е много вкусен — честно!). Аз го приготвих, а мама поведе госпожа Смит към стаята за процедури.

Един час по-късно тя излезе от кабината, сякаш летеше, и не спираше да повтаря какво удоволствие е този масаж. После реши да си направи маникюр при Саф, а накрая си купи бомбички лавандулова

пяна за вана и балсам за ръце от лавандула и невен. Сложих ги в една от нашите симпатични рециклирани торбички, които украсихме с лепенки с дъга, а усмивката не слизаше от лицето ми. Грейс ѝ приготви сметката и госпожа Смит плати с чек (все още не сме сложили терминал за плащане с карти). После Саф ѝ помогна да си облече жакета. Сбогувахме се любезно и в мига, в който камбанката иззвънна зад гърба ѝ...

— *Aaaaaaahxxxx!* — разпищяхме се толкова силно, че не знам как стъклените рафтчета не се счупиха.

— Много ѝ хареса, нали? — извика Грейс.

— О, и се съгласи с цвета на лака, който ѝ предложих, дори каза, че изглежда много добре — радваше се Саф.

— Купи и последния ми балсам за ръце — похвалих се аз. — Майката на Самър беше права, че този балсам ще се продава като топъл хляб. Ще трябва да направя още.

После се прегърнахме и заподскачахме.

Мама ни гледаше отстрани с усмивка.

— Мина цяла седмица, откакто отворихме. Така ли ще се държите след всеки клиент?

Но тя също се радваше и се остави да я увлечем в нашия весел танц.

Все още подскачахме, когато камбанката иззвънна отново. Този път беше Самър, приятелката ми от училище, в жълта плажна рокля и с джапанки. Не бяхме се виждали няколко дни. Запознах се със Самър само преди два месеца, когато се записах в тукашното училище, но имах чувството, че се знаем от години. С нея, Марко и Бен бяхме постоянно заедно.

— Здравейте! — каза тя лъчезарно.

Мама я попита как е минала екскурзията.

— Ами нали знаете, сред природата — палатки и пороен дъжд, както обикновено — отвърна Самър весело. — Вие обаче изглеждате много щастливи. Значи салонът процъфтява?

— Не е зле като за събота — отвърна мама. — Още в деня на откриването имахме много записани часове, но трябва да запълним графика и през работните дни.

— Мамо, това беше последната ни клиентка за днес, може ли сега ние със Самър да се подложим на разкрасителни процедури?

— Напълно си ги заслужихте — засмя се мама.

— Не че ти трябва разкрасителна процедура — смигнах на Самър и я дръпнах към хладилната витрина да си изберем по една маска.

Самър има перфектна прасковена кожа, красиви дълги мигли и гъсти, лъскави, тъмни къдици. Тя никога не се гримира. Слага си само малко от моя блясък за устни.

— Да бе, сякаш ти не си най-готиното русо момиче в девети клас — сръга ме тя. — Е, добре де, в десети клас от есента. Момичето, което превърна Марко от сваляч във вярно гадже!

Не можах да не се разсмея, най-вече на думите ѝ за Марко. Още в мига, в който го видях първия ден в училище и когато ме спаси от бурята, усетих, че между нас припламна искра. А миналата събота, след тържественото откриване на салона „Под дъгата“, най-после се целунахме. Но за другото Самър не беше права. Вярно е, че не изглеждам съвсем зле, но само ако се гримирам здраво. Иначе с моята бледа кожа и почти бяло-руса коса сякаш изобщо нямам лице. Казах това на Самър, а тя завъртя очи.

— О, Аби, не започвай пак с това „без лице“!

— Казвам само, че имам нужда от малко повече помощ, отколкото ти, в областта на красотата. А и Марко се връща утре и не искам да си помисли, че изглеждам по-зле, отколкото когато замина. Такааа... — и заразглеждах маските за лице. — Ето тази е точно за мен — ревитализираща маска от водорасли и мед.

Самър избра овлажняваща маска с овесени ядки и банани. Взехме си нещата и се отправихме към една от кабинките. Освен маските за лице решихме да си направим и процедура за тяло. Щяхме да се намажем целите с хидратиращ гел и смес от масла от роза, здравец и ший. От тази процедура кожата на тялото става като бебешко дупе.

Двете със Самър се разсъблякохме и останахме само по сутиен и гащи. Саф ни помогна да се намажем и да се увием с фолиото, което помага за попиването на маслата в кожата. Накрая си сложихме и маските за лице и се проснахме на кушетката. Саф ни сложи кръгчета от краставица на очите и ни каза с новопридобития си професионален глас:

— Отпуснете се за около двайсет и пет минути — и вратата тихо хлопна зад гърба ѝ.

Естествено, не се отпуснахме и за миг. Първите няколко минути сядахме и лягахме и се кикотехме колко глупаво изглеждаме, а след това поне още пет минути спорихме кой заема повече място на кушетката, като се опитвахме да се избутаме една друга. А след това, както сигурно се досещате, си заговорихме за Марко.

— Значи Марко се връща утре, а? — Самър се подпра на лакът и махна колелцата от краставици, за да размърда веждите си нагоренадолу.

Аз също махнах колелцата от краставици, за да мога да я гледам как го прави.

— Мда... Висок, мургав и красив... и вероятно с тен и още по великолепен от всяко.

Само мисълта за това, че Марко се връща, ме изпълни с радост и коремът ми се преобръна няколко пъти. Мислехме да прекараме заедно миналата неделя, денят след *целувката*, но майка му го изненада с почивка в Италия, така че не съм го виждала от тогава.

— Щом казваш — Самър завъртя очи.

Тя май беше единственото момиче в училището, което не си падаше по Марко. Сигурно защото бяха приятели от толкова дълго време, че си бяха станали нещо като брат и сестра. Когато се видяхме миналата неделя и аз ѝ разказах за *целувката*, тя реагира странно. Не я виня. Досието на Марко с момичетата беше ужасно (седем разбити сърца за осемнайсет месеца). Освен това последното нещо, което тя знаеше след злополучната среща в кафенето беше, че му бях казала, че между нас никога не може да има каквото и да било. Никога!

Самър поомекна малко, когато ѝ разказах колко ни помогна за салона, как ме е молил и колко удивителна беше *целувката*. Но знаех, че няма да я убедя лесно, че Марко няма да ме разочарова отново. Надявах се сега, когато ми е гадже (официално!), тя да промени мнението си. Легнах отново на кушетката и сложих краставиците на очите си.

— Е, добре де, дано поне сега те покани да излезете, това е, което мога да кажа — промърмори приятелката ми.

Изправих се толкова бързо, че колелцата краставица се търкулнаха на пода.

— О, но аз си мислех, че ние излизаме! Нали разбираш... след целувката... тя означава, че сме гаджета, нали?

А може би не. Изведнъж се почувствах наивна и глупава.

— Ей, я по-спокойно! — сряза ме Самър. — Може и да означава това, а може и да не означава. Но съм сигурна, че утре ще те покани да излезете — после ми се усмихна дяволито. — А може и ти да го поканиш.

— Може. Но понеже по всяка вероятност вече ходим, може би не е нужно да го правя? О! Ами ако аз мисля, че ние ходим и няма нужда да го правя, но всъщност не ходим, тогава би трябвало да го поканя? Какво, ако...

— Аби! — прихна Самър. — Ти просто трябваше да му позвъниш, ако сте гаджета!

— Не бих могла да му се обадя! Мама никога нямаше да ми разреши да позвъня в Италия от нейния телефон. Парите все още не ни стигат, а и тя не ни дава да заемаме линията, в случай че клиенти искат да си запишат час... А пък и какво да му кажа? О, здрави, Марко, обаждам ти се да проверя ние с теб всъщност гаджета ли сме, или не?

Самър се изхили.

— Права си, не е готино. Остави това сега. Ще ми лакираш ли и ноктите на краката?

— Ако ти лакираш моите.

Въпреки че бяхме опаковани като мумии във фолиото, все пак успяхме да поставим дунапреновите разделители за пръсти на краката си. После си избрахме лакове от масичката на Саф и започнахме да си лакираме ноктите.

— Представяш ли си колко по-лесно щеше да е, ако момчетата попълваха формуляр „Какво мисля“.

— И какво? — ухили се Самър. — Той се навежда да те целуне, а ти вадиш формуляра и започваш да задаваш въпроси?

— Ами да! Въпрос първи: Ние гаджета ли сме, или не? Въпрос втори: Ако мислиш така, и аз съм съгласна, че е така, интересът ти дали ще се задържи поне две седмици, или веднага ще започнеш да мънкаш и да се размотаваш, докато ми писне и те разкарал, което пък на теб ще ти спести неудобството ти да ме разкараш?

Самър се разсмя и се включи в играта.

— Въпрос трети: Когато се появят приятелите ти, ще започнеш ли да се правиш, че не съществувам, докато аз не се ядосам толкова, че да те разкарам, което също ще ти спести труда да ме разкараш ти?

— Всички тези сценарии завършват с това, че ни писва и ги разкарваме!

— Всъщност не знам дали става така, защото никога не съм имала гадже. Не е ли тъжно?

— Не е тъжно, много си приидирчива! — заяви аз. — И аз нямах преди Марко. Ако той все пак ми е гадже... Но трябва да те уредим с някого!

Шегувах се, но дори дебелият слой маска за лице не можа да скрие руменината по страните на Самър.

— Ъъ... не знам... ще е много неудобно... и какво, ако той не ме харесва по този начин... — притесни се приятелката ми.

Втренчих се в нея, а радарът ми за клюки се включи.

— Кой е този, който мислиш, че може би?

— Никой! — каза тя бързо и се зае внимателно да нагласи фолиото. — Говорех по принцип.

Продължих да я гледам, но тя не смееше да вдигне очи.

— Хм, думите ти прозвучаха така, като че ли има някой конкретен...

— Не, няма! — заяви Самър. — От тази маска кожата ми може и да се овлажнява, но отвътре аз пресъхвам. Дали да не докуцукаме до бара в този вид и да си вземем нещо за пиене?

Лелее! Самър смени темата толкова бързо, че направо се олюлях! Много подозително! Но знаех, че няма да науча нищо, ако я притисна. Тя пазеше ревниво личните си тайни, затова просто трябва да изчакам подходящия момент и да се опитам да разбера повече за това момче.

— Можем, давай! — казах. — Няма други клиенти днес, така че никой няма да ни види.

Смъкнахме се от кушетката и заподскачахме с дунапреновите разделители за пръсти на краката и с протегнати напред ръце. Като се видяхме в голямото огледало, си умряхме от смях. Приличахме на зомбита — особено аз с моята лепка зелена маска на лицето. Чух Саф да тропа в кухничката, а мама и Грейс, изглежда, се бяха качили горе.

Минахме край рецепцията и застанахме пред хладилната витрина, за да си изберем нещо. Много харесвам ярките цветове на пресните плодове. Всички изглеждат толкова апетитно.

— Ще си направя червен сок от круша и ягоди — казах на Самър. — Това ще освежи кожата ми и отвътре. Искам да съм най-красивата, когато Марко ме види утре.

Никакъв отговор.

— Самър, а какво да направя за теб?

Все още никакъв отговор.

Вдигнах очи и видях приятелката ми да гледа ужасено към прозореца.

Бен и Марко се насочваха към вратата! Ужас!

— Какво?! Мислех, че се връща утре! — викнах аз.

— Клекни! — изписка Самър.

Опитахме се да се скрием зад хладилника, но нямаше как да се съберем и двете. Камбанката на вратата звънна и момчетата влязоха. Вече беше късно да бягаме.

— Самър, моля те, нека аз се скрия! — примолих се шепнешком.

— Марко не бива да ме види в този вид!

— Не искам да видят и мен! — изписка тя и се опита да се мушне при мен.

— Но на теб не ти пuka как изглеждаш пред тези двамата, нали? Те са ти като братя.

— И аз имам гордост! — рече гневно Самър.

Много късно... Две глави надникнаха зад витрината. Само като погледнах Марко, стомахът ми се преобръна. Неговият също, предполагам. Видът ми определено предизвикваше гадене.

— Хммм... какво правите тук? — попита Бен.

— О, ами тъкмо спорехме кой да вземе ябълката, която се търкулна отзад — неуверено отвърна Самър.

Марко ми се усмихна ослепително.

— Изглеждаш добре — каза той, а аз се изчервих под зелената маска.

Какво излагателство! Добре че поне фолиото не беше прозрачно, каквото използваме обикновено. Опитах се да съм благодарна за това, но не ми помогна много.

— Добре ли прекара? — попитах уж нехайно аз. Но всъщност ми се искаше да добавя: *Запозна ли се с готовни италианки?* Такива, стилни, които не се разхождат наоколо с вид, като че ли рекламират „Откачени мумии“ ЕООД.

— Мислехме, че се връщаш едва утре — изпелтечи Самър. И тя беше зачервена като мен.

Марко сви рамене.

— Трябаше да останем у едни приятели на мама, които живеят близо до Хийтроу, но те са болни и затова се прибрахме.

Фолиото на Самър изскърца, като се обърна към Бен.

— А ти нали щеше цял ден да си в Дартингтън да манкираш птици.

— Да маркирам — поправи я Бен, едва сдържайки смяха си. — Защо имаш каша по лицето?

Самър се опита да го перне, но той се дръпна навреме от мумифицираните й ръце.

— Отбихме са само да ви кажем „здрасти“ на път към центъра — смени темата Бен. — Марко има репетиция, а аз ще ритам с момчетата.

— Трябва да махнем това нещо от себе си — стрелна ме Самър.

— Аха — отговорих, но никак не ми се тръгваше. Исках да остана с Марко и да повторим целувката. Но нямаше как да стане сега.

— Можем да се видим довечера — каза ми той.

Тръпка премина по целия ми завит с фолио гръб.

— Страхотно!

Но в този момент Саф надникна от кухнята.

— О, привет, момчета! Аби, довечера ще правим нова партида маски за лице, не си забравила, нали? Трябва да си тук, за да ни наглеждаш.

Въздъхнах и усетих как стомахът ми пада в обувките. Бях забравила. Маските във витрината изживяваха последните си дни.

— Трябва да съм тук, защото може всичко да объркат без мен — погледнах тъжно Марко.

— Но пък Аби е свободна утре — заяви Саф.

— Не, не съм. Ти имаш клиенти и...

— Неделя е, салонът е затворен — отсече Саф и ми направи физиономия „колко си тъпа!“.

— Да, затворен е — хванах се като удавник за сламка за думите ѝ и цялата пламнах, защото 1) аз съм най-задръстената в цялата вселена, и 2) Марко дори не ме е поканил за утре.

Но за късмет той само се засмя.

— Става! Значи имаме среща — каза той.

Аз го зяпнах. Мозъкът ми бръмчеше. Дали това беше само фраза, или наистина иска да каже, че имаме *среща*? И ако е *среща*, значи ли това, че не ходим — ако вече сме гаджета, не би трябвало да си определяме среща, нали? Или означава, че вече ходим, защото ако не ходехме, той трябваше да ме покани официално на среща, вместо просто да каже, че това е среща?

Самър ме бутна с лакът и аз разбрах, че всички ме гледат.

— О, да, до утре тогава... — изломотих. — Щъп, да нося ли нещо?

Боже! Какво например? Спасителна жилетка? Кексчета? Още един тъп въпрос от кралицата на тъпите въпроси.

— Остави това на мен — засмя се Марко. — Имам план.

Усмихнах му се с голяма зелена усмивка.

— Да тръгваме — смушка го Бен.

Марко понечи да ме гушне, но се отдръпна и каза:

— Отказвам се от прегръдката засега, с тази зелена слуз и това... това фолио ли е?

— Е, мерси, че наминахте — пропя Самър и ги избута през вратата.

Едва изчакахме момчетата да си тръгнат и се разпищяхме.

— Той наистина те харесва! — заподскача Саф. — Покани те да излезете, дори след като те видя в този вид — добави тя. — Изглеждаш ужасно!

— Хм, благодаря. Много си мила — изгледах я с присвити очи.

Саф хвърли око към часовника на стената.

— О, трябва да тръгвам. Емили ме чака.

Емили и Саф се сприятелиха в колежа в деня на отворените врати. Сега са неразделни и дори си приличат толкова много, че биха могли да минат за сестри.

— Почистете тук и заключете — викна тя, грабна чантата си и изчезна.

Двете със Самър трябваше да доподскочаме обратно в кабината за масаж и да махнем фолиото без чужда помощ.

— О, така ми се иска да видя Марко още тази вечер — казах аз, усещайки как разочарованието залива цялото ми тяло. — Просто искам да съм с него, разбиращ ли?

Самър ме изгледа продължително.

— Разбирам — каза тя накрая и добави бързо: — Искам да кажа, мога да си представя.

— Самър? Какво става?

— Нищо, честно! — заяви тя, но избягващ погледа ми.

И тогава загрях. Определено имаше *НЕЩО*, с главно Н. Самър си пада по някого и аз ще разбера кой е. Във всеки случай тайната ѝ нямаше да остане тайна за дълго.

На следващия ден се събудих в чудесно настроение, скочих от леглото и тогава се сетих защо. Днес беше денят на *срещата!*

Изкъпах се с моя портокалов душгел и скраба за тяло с лайм, джинджифил и морска сол. Кожата ми стана копринено гладка, а от маската за лице от предишния ден (пламтящото ми неудобство сигурно беше помогнало маслата да попият по-добре!) лицето ми грееше, така че ми беше нужно съвсем мъничко авокадово масло и можех да си избера тоалет. О, и да не забравя задължителните сенки за очи в сребристосиво, както и малко балсам за устни „Ментова целувка“. Хм, и още веднъж: Хм!

Слънцето напичаше доста силно в десет и след като прекарах часове да оглеждам дрехите си, облякох жълтата рокля (с клинче отдолу, защото никога не показвам ослепително белите си крака, дори през юли!) и сребърните балетни пантофки. Харесах си тоалета, но когато влязох в кухнята, Саф заяви, че приличам на гигантска пчела. В друг случай бих й казала да се разкарা, но сега бях нервна и несигурна (и как да не съм, като това е първата ми среща с Марко, след като се целунахме), така че думите й направо ме побъркаха. Исках да запомня този ден за *цял живот* и затова всичко трябваше да е перфектно. Върнах се и се преоблякох поне още десет пъти, докато най-сетне се спрях на червена тениска и три четвърти дънки. Този път всички казаха, че е много добре.

Саф ми направи прическа като компенсация за коментара за пчелата. Половината ми коса беше вдигната, а половината — пусната, с шнолки навсякъде. Тръгнах към вратата, след като поне три пъти проверих, че нямам нищо по лицето или дрехите (като че ли имаше някакво значение след вчера!), но точно преди да изляза, мама ме спря и ми подаде 10 лири.

Аз, разбира се, веднага ги върнах с думите:

— Не можем да си го позволим!

— Можем... едва-едва. Ти ги заслужаваш, Аби. Искам да прекараш добре. Всички искаме това, нали?

Помислих, че Саф и Грейс ще кажат, че не е честно, но за мое учудване и те се съгласиха.

— Не може да минеш покрай прекрасните малки магазинчета в центъра и да не си купиш нещо — каза Саф.

А Грейс добави намръщено:

— Мисля, че Аби не бива да оставя момчето да плаща нейната сметка, това е толкова нефеминистко.

— Не е! Това е джентълменско — изригна Саф.

После двете сериозно заобсъждаха въпроса за феминизма — всъщност започнаха да си крещят и да се гонят около кухненската маса.

— Просто ги вземи и тръгвай — надвика ги мама. — Приятно прекарване!

Аз ѝ се усмихнах и сложих парите в чантичката си.

Докато вървях към мястото на срещата, трябваше често-често да спирам и да се хващам за уличните стълбове, тъй като краката не ме държаха. Сърцето ми заби като лудо, като видях Марко да ме чака, облечен в прилепналите си черни дънки и сива тениска. Очевидно е, без да има нужда да го казвам, че изглеждаше невероятно! Стомахът ми направи около дванайсет задни салта и накрая завърши с тройно салто. Разкъсвах се между желанието да изтичам и да го прегърна или да замръзна на място и да го зяпам до края на живота си. Насилих се да продължа, като се опитвах да не обръщам внимание на разтурканото ми сърце и треперещите крака и да се държа нормално.

— Изглеждаш страхотно! — казахме в един глас.

Пауза.

— Ти също — пак го казахме едновременно.

По-голяма пауза.

Марко ме хвана за ръка и тръгнахме по улица „Сауд“ към „Гроув“. Толкова ми беше приятно да вървя до него и, знам, че е тъпо, но и да ме видят с него, че изобщо не ме интересуваше къде отиваме. А най-хубавото беше, че когато се отдръпнахме, за да направим път на една количка, той не пусна ръката ми.

Оказа се, че отиваме към центъра за изкуства, за който Марко ми беше споменавал, но в който не бях ходила. Бандата, която щеше да свири, вече настройваше инструментите си, а мястото постепенно се пълнеше с хора. Атмосферата наоколо ни връщаше в петдесетте години с дългия, покрит с плочки барплот, с хромирани маси и столове в бонбонен цвят. Опитах се да не се блещя много, а да се държа така, сякаш съм свикнала да ходя на подобни приятни места, за да обядвам с гаджето си. Седнахме на бара и когато един от келнерите мина покрай нас с два огромни бургера, разбрах колко съм гладна.

Ние също поръчахме бургери (Марко настоя да плати — какво ли би казала Грейс?). Донесоха ни ги върху дървени платна с по една малка купичка картофки за гарнитура. Много скоро бандата засвири. Бяха доста добри, редуваха модерни парчета с парчета от много преди да се родя. Марко не можа да се въздържи и си припяваше заедно с тях. По едно време дори започна да си свири на въображаема китара и когато най-после погледна към мен, аз направих жест, като че ли го снимам.

— Сега ще видиш! — закани ми се той.

После ме хвана за ръцете и се сборичкахме, което беше придружено с пискане (от моя страна) и зловещ смях (от негова страна) и почти падане от столовете (и двамата). За съжаление, песента свърши тъкмо когато пуснах един пронизителен писък и всички се обърнаха към нас. Аз почревенях като рак и трябваше да се усмиirim за малко.

Но след няколко песни Марко пак взе да пее и аз не можах да се въздържа да не му метна едно картофче. Изписах, когато и той ми хвърли едно.

— Ей, по това имаше кетчуп! — възмутих се аз. — Имаш късмет, че тениската ми е червена!

Ударих го леко в корема, но за моя изненада той падна от стола и отново всички ни зяпнаха. Включително и управителят на залата.

Обикновено съм разумна, но начинът, по който Марко скочи от пода и започна да се оглежда, като че ли няма представа какво се е случило, ме докара до вулканично изригване от смях. В този момент той се наведе много, ама много близо над мен и аз си помислих, че ще ми каже нещо на ухото, но той внезапно дръпна стола ми и аз за малко да падна. Сграбих плата, но все още се смеех така силно, че ръцете не ме държаха. Повечето хора в заведението бяха втренчили очи в нас. А и управителят идваше...

— Май е време да си ходим — намигна ми Марко и ме дръпна към вратата.

Опитах се да се усмихна на управителя за извинение, но той беше прекалено зает да оправя бъркотията, която оставихме.

Навън яркото слънце ни заслепи. Спуснахме се по улицата, превивайки се от смях и обвинявайки се взаимно, задето почти ни изхвърлиха от заведението. После спряхме.

И той ме притегли към себе си.

И се целунахме.

Толкова бях благодарна, че не съм... а) с яркожълтите домакински ръкавици или б) покрита със зелената маска, че забравих да мисля на коя страна да наклоня глава и си чукнахме носовете. Но целувката беше неземно хубава, така че напълно забравих да се чувствам неудобно. Поне за няколко минути.

— Значи ние с теб вече ходим?

Знам! Добре де, наистина знам! Но думите сами излязоха от устата ми и на всичкото отгоре не можех да спра.

— Ами аз не бях сигурна, тъй като ние всъщност не си го казахме миналата събота. Искам да кажа... не е като да има формуляр за попълване, преди да се целунем, нали? Сещаш се: отбележи тук, ако мислиш, че това означава, че сме гаджета...

Марко изглеждаше озадачен. Но по някаква глупава причина аз не спирах да дрънкам.

— Защото щеше да е шантаво да има формуляр. Само някой луд може да си помисли това...

Постепенно гласът ми изтъня и прекъсна и ми се искаше да можех да се превърна в локвичка и да изтека в най-близката канавка и никой да не ме види повече.

— Да не би да казваш, че искаш да си моята приятелка? — с усмивка попита Марко.

Дръж се спокойно, Аби, казах си. Трябва да свия рамене и да кажа „Да, ако искаш“. Но щом отворих уста, извиках:

— Да, моля! (със сила около 8 милиона децибела).

Дори и след това, и въпреки че разкрих много ясно моята пълна откаченост, Марко каза:

— Е, аз искам да съм твой приятел, така че смятам, че ходим.

И запечатахме тези думи с още една целувка.

Не мога да повярвам! За пръв път имам истинско гадже! И то не кое да е, а моето момче мечта Марко!

ГЛАВА 2

В понеделник сутринта, след първата ми истинска среща с Марко, бях на седмото небе. Снощи побързах да разкажа на мама и на сестрите си, че ние с Марко ходим официално. Ако можете да ги видите, щяхте да помислите, че съм се сгодила. Дори Грейс се усмихна.

Сутринта се измъкнах от леглото и слязох в салона. Мама вече имаше клиентка, затова започнах да пренареждам нашата съкровищница от ароматни масла и кремове по рафтовете. Разполагахме с всичко необходимо, за да поглезим клиентките си от главата до петите — като се започне от подхранващата маска за лице от морски водорасли и мед и се стигне до бомбичките за вана от роза и здравец, авокадовото масло за тяло и ревитализация скраб от маслинови костилки. Да не забравяме и страхотния балсам за устни „Ментова целувка“.

За перфектни устни (само за целувка)!

Отново потънах в мисли за Марко. Саф и Грейс забелязаха, че се рея из облациите, и понеже веднага се сетиха защо, зарязаха всичко, което правеха, и започнаха да ме дразнят.

В този момент обаче от кабината за масаж излезе Джейни, която беше дошла за масаж на лицето, врата и раменете, и ние веднага престанахме. Докато мама приготвяше сметката на Джейни, Грейс позвъни на една дама, която беше оставила съобщение, Саф пренареди хладилната витрина, а аз подредих списанията.

— Ще се запишете ли за другата седмица? — обърна се мама към Джейни, докато я изпращаše.

— Много бих искала — отвърна Джейни, — но е по-добре да остане за следващия месец. В момента сме намалили разходите и...

— Значи, да ви запиша за началото на септември? Понеделник устройва ли ви? — усмихна се мама.

И така Джейни си записа час за септември, а ние всички се усмихнахме и я казахме довиждане, но след като вратата се затвори, се

впуснахме в обичайния си бурен танц с прегръдки.

— Процедурата ѝ хареса!

— Но не достатъчно, за да дойде и другата седмица — намръщи се Грейс.

— Не става дума дали ѝ харесва, или не — възрази Саф. — Миналата седмица всички много харесаха процедурите, но когато се опитах да ги запиша отново...

— Казаха, че ще се обадят, когато могат да си го позволят, или пък се записаха за след месец. Същото е и при мен — довърши Грейс.

— А аз си мислех, че ако направим всичко перфектно, хората ще идват всяка седмица — въздъхнах аз.

Спогледахме се. Знам, че всички мислехме за едно и също — щеше да ни е доста трудно да направим нашия салон печеливш. Потрудно, отколкото си представяхме в началото.

Ако „Под дъгата“ не започнеше да носи приходи, щяхме да загубим всичко, включително и апартамента, който сега беше наш дом. Така беше и преди два месеца, когато мама и татко се разделиха, защото той имаше връзка с друга жена. Мама разбра за това, а по-късно и бизнесът му се провали и загубихме къщата и всичко, което не успяхме да пъхнем в куфарите си. Оттогава страхът да останем без дом, пари и бъдеще беше постоянно с нас.

— Може би сме малко наивни — каза мама. — При тази криза трябваше да се сетим, че посещенията в салона ще са по-скоро единични, отколкото редовни. До момента имаме само четири записани часа за следващата събота. А би трябвало да е най-пълният ни ден.

— Трябват ни повече клиенти — заявих аз. — Тогава ще е без значение, че идват по-рядко.

— Не е толкова просто — промълви мама.

— Всъщност може би е просто — намеси се Грейс. — Въпросът е как да го направим?

Сетих се за панаира на занаятите, където имахме щанд и записахме много хора за процедури.

— Нуждаем се от нов маркетингов тласък, нещо като панаира, за да привлечем нови хора.

— Не мисля, че скоро ще има панаир.

— Не е нужно да има специално събитие, може да е всяко нещо, което ни рекламира.

И тогава се сетих, че преди малко, като подреждах списанията на масичката, видях нещо. Прехвърлих ги отново и измъкнах последния брой на „Totnes на фокус“, местното списание.

— Можем да рекламираме тук. Списанието се разпространява безплатно във всички пощенски кутии на всеки две седмици.

— Жестоко! — възклика Саф. — Бихме могли да се опитаме да поместим статия за „Под дъгата“ с много снимки.

— Самър може да ги направи — грейнах аз, заразена от ентузиазма на Саф.

— И да включим интересни предложения, за да привлечем клиенти — добави мама. — Браво, Аби!

— Трябва да измислим неустоим пакет с много бесплатни екстри! — викна Саф възторжено.

— Но не може да предлагаме много бесплатни неща — предупреди Грейс. — Нали неискаме да банкротираме?

— Трябва да сме предпазливи, момичета. О, и трябва да измислим заглавие, което да изпъква... Нещо лятно...

— Хм, кое е лятно? — зачуди се Саф.

Веднага ми хрумна нещо, с което си бях поиграла в тетрадката си с идеи.

— Има една маска за лице, която може да се прави с пресни ягоди и сметана — това е лятно.

— Мmm, звучи вкусно — най-после и Грейс се усмихна.

— И бихме могли да добавим масло от семки на ягоди, то е страховто за възстановяване на суха и увредена кожа. А може и екстракт от ягоди за намаляване на зачервяването и за затваряне на порите.

— Много добра идея! Бихме могли да я комбинираме с процедурата за тяло с розово масло и да създадем пакет. Поръчайте това и ще получите бесплатно специалната маска за лице от ягоди и сметана на стойност 25 лири!

— Чудесно, трябва ни име. Какво ще кажете за... ягодово лято?

— Великолепно е! — извика мама, а Саф и Грейс също се съгласиха.

— Нека добавим и един безплатен ягодов нектар и подаръчна опаковка ягодов овлажняващ лосион — предложи Саф.

— Я чакайте... — намръщи се Грейс.

— Мисля, че е добра идея, Грейс — намеси се мама. — По този начин се получава пълен комплект. Приготвянето на един малък овлажняващ лосион няма да струва много, нали?

— Предполагам, че не — начумери се Грейс. — Но нека първо да пресметна разходите.

— И сега даваме на всички безплатна напитка — изтъкнах аз. — Защо тогава да не го разгласим?

— А и след като клиентките вече са тук, аз бих могла да им предложа маникюр в апетитен червен и розов ягодов нюанс — добави Саф. — А бихме могли да поръчаме и малки татуировки с ягодки и розички!

— Ще трябва да внимаваме колко резервации правим за тези пакети — предупреди Грейс. — Не можем да си позволим да предлагаме прекалено много.

— Добре де, ще поставим срок на ваучера и ще посочим, че е само за един клиент — предложих аз. — Ще направим и големи опаковки ягодов овлажняващ лосион, така че ако харесат безплатната мостра, да могат да дойдат и да си купят още. Как ви се струва?

Грейс ме погледна така, както Алан Шугър гледа новия си стажант.

— Учиш се, сестричке! Нека все пак да направим сметките тази вечер. Трябва да сме сигурни, че е осъществимо, преди да хвърлим парите си в списанието. *Последните ни пари!*

Времето като че ли спря. Сърцето ми пропусна един удар, а мама пое дълбоко дъх. Грейс гледаше стената, а Саф май всеки момент щеше да се разплаче. Страхът „Под дъгата“ да се провали ни завладя.

— Всичко ще е наред! — уверих ги аз. — Ще дойдат нови клиенти. Тази промоция ще даде резултат.

— Аз ще позирам за фотосесията, *естествено* — обяви Саф.

Не можахме да не се разсмеем въпреки напрежението.

— Какво?! — тропна с крак сестра ми. — Хората ще обърнат много по-голямо внимание на статията, ако аз съм на снимките и разглеждам продуктите.

Никой не го оспори. Знаехме, че е права.

Мама разлисти списанието и намери страницата с контактите, наведе се над плата на рецепцията и вдигна слушалката. След това приглади косата си, пооправи униформата си, като че ли от другата страна на телефона човекът можеше да я види. Всички се бяхме изправили и я гледахме, но тя просъска, че я отвличаме, и ни изпрати да оправим кабините.

След няколко минути затвори.

— Влязохме! Ще ни дадат цяла страница!

Е, изтанцувахме нашия малък танц, съпроводен с писъци и прегръдки.

След това се обадих на Самър и ѝ разказах за плановете ни, а тя каза, че звучат страхотно и разбира се, ще направи снимките.

— Аз ще напиша текста — започна мама. — Напомнете ми да не забравя да спомена, че всеки може да надникне и да изпие един сок или да си купи от продуктите за вкъщи. Хората може да не са разбрали. И всъщност... О, тъй като нямам клиент в момента, мисля, че е най-добре да започна веднага!

Саф също нямаше клиенти за маникюр, затова реши да излезе с Емили в града.

— Ти няма ли да излезеш също, миличка? — обърна се мама към Грейс. — Спомням си, че каза нещо такова.

— Не сега — промърмори сестра ми.

— Но ти каза на Мейзи и Арън, че ще се срещнете, не беше ли така? Не можеш просто ей така да не идеш — скастри я Саф.

— Казах, че може да ида — изпухтя Грейс.

— О, стига, можеш да тръгнеш с мен. Те мислеха да обядват в основа вегетарианско ресторантче, нали? После може да се срещнем в три и половина и ще се върнем тук заедно.

— Не съм гладна! — отсече Грейс.

— О, недей така, миличка, ваканция е, а ти изобщо не си излизала с приятелите си — погледна я мама. — Излез поне за няколко часа. Сигурна съм, че ще ти е приятно.

— Но вие имате нужда от мен тук — не отстъпваше Грейс.

— Нямаме! — заяви твърдо мама. — Ние с Аби можем да направим етикетите и опаковките.

— Значи от мен няма полза, така ли?

— О, стига, знаеш, че нямах предвид това — въздъхна мама.

— Щом можете да минете без мен, ще порешавам малко задачи по математика — промърмори Грейс и се изнесе.

— Грейси, върни се! — извика мама.

— Аз бих я оставила — каза Саф, докато гледахме как сестра ми се качва по стълбите към апартамента. — В момента тя преминава през трудна фаза. Все едно е в постоянен мензис — и Саф си грабна чантата и грациозно излезе през вратата.

— За втори път подвежда новите си приятели — въздъхна мама.

— Ако не внимава, ще спрат да я канят да излиза с тях.

— Знаеш каква е Грейс. Отнема ѝ години да се сприятели с някого — опитах се да успокоя мама.

— Може и да си права. Винаги си е била домошарка. Ще трябва да продължим да я насърчаваме да излиза.

Съгласих се с мама, но тайничко ми се струваше, че има и друго. Мисля, че Грейс наистина беше нещастна. Не го казах на мама, защото щеше да се почувства зле, въпреки че вината не беше нейна.

— Ще си поговориш ли с нея, мила? — попита ме мама. — Тя те слуша.

— Не мисля, че ме слуша, но ще се опитам.

Мама ме погледна с надежда.

— Но не сега — казах аз. — Ще избера по-подходящ момент.

Вечерта направихме мостри от маската за лице с ягоди и сметана и от овлажняващия лосион „Ягодово лято“. Грейс (която вече беше излязла от лошото си настроение) пресметна колко ще струват и се съгласи да направим малки дози в стъклени розови шишенца, а след това в целофанови торбички (100% биоразграждащи се, естествено!), с по една шепичка розови пъпчици на дъното и вързани с панделка в два цвята розово, така че наистина изглеждаха специално летни. Мама написа статията за списанието и ни я прочете, когато седнахме на по чаша чай с препечени филийки. Текстът беше станал много добре, но добавихме още някои неща и накрая зазвуча перфектно. Самър беше на сватба на техни семейни приятели и затова щеше да направи снимките утре, но всичко останало беше готово. Трябваше само да занесем статията и снимките в списанието до три часа на следващия ден. Крайният срок е малко кратък, но решихме, че ще се справим.

Когато на следващия ден погледнах дневника с резервациите, видях, че мога да изляза за няколко часа и моментално пратих съобщение на Марко. След обичайната четирийсет и пет минутна гардеробна криза и помощ от Саф за косата и грима тръгнах за срещата. Този път краката ми не трепереха толкова силно и дори трябваше да спра за миг, за да не заподскачам по улицата.

— Привет! — прегърна ме Марко, като стигнах улица „Фере“.

А аз го прегърнах толкова силно, че едва не му счупих ребрата, и толкова дълго, че трябваше да се заставя да се отдръпна. Исках и да го разцелувам, но няколко възрастни дами ни гледаха от пейката наблизо и се усмихваха весело, така че вместо да го целуна, си умрях от неудобство и забързахме нагоре по улицата.

— Имаш ли представа къде можем да идем? — попитах аз.

— Да, тук — каза той с великолепната си ленива усмивка.

— Къде тук? — огледах се неразбирашо.

Дали няма предвид магазина за дрехи отсреща? Или пък магазина за мобилни телефони? Ясно е, че всички момчета са обсебени от мобилните телефони, но дори Марко би трябвало да знае, че не е много романтично да води момиче там. Може би имаше предвид музея на кралица Елизабет? Аз наистина исках да го видя, но не беше много в негов стил...

— Ето тук — каза той, хвана ме за ръка и ме дръпна в един тесен пасаж зад нас.

Там имаше симпатично кафене с фотографии по стените. Марко поръча кафета на бара и си побъбри с бармана, докато той ги приготвяше.

Изглежда, познаваше повечето хора по масите и като отивахме да седнем, той непрекъснато поздравяваше някого с онзи особен ритуал с ръка, характерен за момчетата, който започва с *дай пет* и после продължава с поредица от объркващи движения. Разпознах няколко момчета от училище, но мисля, че повечето бяха или по-малки от нас, или пък вече колежани. Седнах и се усмихнах. Нямаше начин да опитам това с ръката — сто на сто щях да го объркам и да приличам на абсолютен идиот.

— Тук ми харесва — казах аз, когато Марко най-после седна.

Той изглеждаше много доволен, като че ли кафенето беше негова собственост.

— Идвам често тук с Деклан, Тей и Шаз. Когато Тей пише нова песен, си носи нещата тук и всички помагаме с текста.

Бандата на Марко „Шемет“ свиреше и кавъри, но аз най-много харесвах авторските им песни, особено някои текстове.

— Нямах представа, че ти си писал някои от тях — погледнах го изненадано аз.

— Тей сигурно ще ме убие, че го казвам, но всички имаме принос — засмя се Марко.

Думите му ме накараха да го видя в друга светлина. Като че току-що бях открила, че той е по-задълбочен и талантлив, отколкото си мислех.

После ми разказа подробно за бандата и върху какво работят в момента и колко много искат да запишат демо версия на няколко песни и да ги изпратят на някой продуцент. Шаз, техният барабанист, сега правел интернет и фейсбук страница, така че хората да могат да слушат песните им онлайн. Когато Марко се наведе над масата, долових аромата на канела, кедър и мускус и мигновено се върнах в деня, когато се запознахме и когато той ме спаси от бурята... А сега, ето ни тук.

— Интернет страницата е добра идея — казах аз. — А ще имате ли концерти скоро? Можете и тях да обявите там.

— Може би още един в Дартингтън хол, но ни трябва нещо поголямо — отвърна Марко. — Например да сме подгряваща група на някой известен певец. Тогава повече хора ще ни чуят, а може и да ни забележи някой продуцент.

Харесваше ми да седя в уютното кафене с голи тухлени стени и да слушам Марко. Досега не си бях дала сметка, че това, което той изпитва към бандата си, е същото, което аз изпитвах към моите козметични продукти. Това беше неговата страсть, неговият начин да се изяви, неговото важно нещо.

Когато на свой ред той ме попита как вървят нещата в „Под дъгата“, аз му казах за нашите планове за промоцията и за овлажняващия лосион „Ягодово лято“, който измислихме предищната вечер. Разказах му какво се продава най-добре и какво планирам да направя в бъдеще. Никога не си бях представяла, че Марко ще се интересува от тези неща, но той ме слушаше усмихнато, кимаше и задаваше все повече въпроси. Прииска ми се да му разкажа как татко

не ни се е обаждал от деня на откриването на салона и че ми е тъжно, защото толкова ми се иска да го чуя и дори да го видя. Как ни изпрати картичка с пожелание за успех, за която сестрите ми решиха, че е незначителен жест, и само се ядосаха. Как постоянно се тревожа за него и се чудя къде живее и какво прави. Но тъй като не исках да развалям този перфектен ден, реших да не говоря за това. Марко изглеждаше толкова заинтересуван от новините за салона, че накрая се чух да казвам:

— Ела да ни помогнеш със снимките утре, ако искаш. Самър ще ги прави.

— О, утре ли? Имаме репетиция. Съжалявам!

— Няма проблем! — промърморих аз. — Знам колко е важно да запишете демото. Бен ще дойде да помогне на Самър с осветлението, а ти, ако свършиш по-рано, може да минеш и после всички ще идем някъде.

Малко по-късно телефонът на Марко бипна. Той го погледна, намръщи се и каза:

— Аби, извинявай, но трябва да тръгвам. Дек е успял да намери място за репетиция, тъй като тези, които са го ангажирали, не са дошли.

Огромна вълна от разочарование мина през мен и ми се прииска да се хвърля през масата и да се вкопча в него като луда, но вместо това се насилих да кажа:

— Няма проблем!

В края на краищата аз бях тази, която винаги бърза да си тръгне.

Повървяхме заедно до главната улица и когато стигнахме до пресечката, където той трябваше да завие, аз го прегърнах силно. Старите дами все още седяха на пейката и ни зяпаха, но този път той се засмя и ме целуна. И аз го целунах и не ми пушкаше дали ни гледа цяла армия от баби.

На другия ден сутринта мама имаше клиентка за масаж, но след това нямаше записани часове чак до ранния следобед, така че можехме да започнем с фотосесията. Самър пристигна около десет, а след нея дойде и Бен.

— Привет на всички! — извика той, като се мъчеше да вкара през вратата два огромни рефлектора — сребърен и златен.

Когато Бен най-сетне успя да се вмъкне с цялото оборудване, седнахме на меките кушетки и обсъдихме какви снимки ще правим. Първо решихме да направим снимка на Саф, облечена с един от нашите прекрасни пухкави халати, да почива върху кушетката за масаж, с маска на лицето и кръгчета краставица на очите.

Запалих свещи, а Бен използва златния рефлектор, за да отрази светлината на пламъка върху лицето на Саф, така че да изпъкнат чудесната топлина и уют. Горкото момче! Виждах го как притеснено отклонява поглед от сестра ми, а всеки път, когато се налагаше да я погледне, придобиваше едно сериозно изражение „аз съм просто професионалист, разбирате, нали“. Не че си падаше по нея, но просто Саф въздействаше така на всички момчета — не можеха да не я гледат, при това с отворена уста.

Самър направи около двайсет снимки, от които избрахме най-добрите.

— Изглеждат удивително! — възхити се мама и Самър почервения от удоволствие.

— Чудесно! А сега да направим няколко, на които се вижда и лицето ми — заяви Саф, а Грейс завъртя очи.

Саф наистина трябва да е манекенка или филмова звезда. Чувстваше се като риба във вода, докато я снимаха и докато мама я гримираше.

Мама приличаше на истинска гримьорка — държеше няколко четки едновременно и смесваше сенки и червила върху китката на ръката си. Саф изглеждаше зашеметяващо, когато мама свърши, и Бен отново трябваше да направи физиономията „аз определено не те зяпам, а просто си върша работата“.

Планът беше да снимаме как Саф седи на едно от удобните канапета и разглежда списание с чаша фреш на масичката пред себе си.

— Ако направим широк план, ще хванем рецепцията и бара — предложи Самър.

— Добра идея — съгласи се мама. — Но не бива салонът да е празен. Аз ще застана на рецепцията, а Грейс и Аби може да седнат на бара.

— Какво!? Аз не искам да съм на снимката! — изписка панически Грейс.

— Само част от главата ти — успокой я мама.

— Аз пък няма да седя там сама — казах аз и буквально я издърпах на бара.

— Нека сложа малко руж на бузите ти, че си бледичка — приближи се мама до Грейс, но сестра ми скочи като пантера.

— Няма начин! Аз не си слагам грим!

Наложи се да ѝ припомня, че правим всичко това, за да спасим салона, и тя накрая се съгласи мама да ѝ сложи малко руж и спирала.

Самър дълго обяснява на Бен как да държи рефлектора, но той все не го правеше както трябва, затова тя отиде при него и нагласи краката и ръцете му, все едно беше гигантска кукла.

— Добър претекст! — засмя се той. — Ти просто не можеш да не ме докосваш, нали?

— Мечтай си! — повдигна вежди Самър.

Направихме доста добри снимки и точно когато привършвахме, телефонът на Бен бипна.

— Съобщение от мама — каза той, като погледна екрана. — Иска да ѝ позвъня, когато свършим. Баща ми го няма и тя е сама с Гейб.

Гейб е очарователното малко братче на Бен.

— Няма проблем, можеш да ѝ звъннеш веднага — каза Самър.

— Мислех, че още ви трябвам — смотолеви той.

— Не, просто подпри рефлектора на канапето. Точно така! Малко по-нагоре. Готово!

— Значи досега играех ролята на канапе — измърмори недоволно Бен.

— Не съвсем — засмя се Самър. — Канапето например не може да ни направи чай. Би ли могъл да сложиш чайника на котлона, докато звъниш на майка си?

— Очарователно! — изръмжа Бен. Но все пак попита дали още някой иска чай и се замъкна в кухничката.

— За мен с по-малко мляко! — викна Самър.

— Малко си заядлива днес — отбелязах аз.

— О, Бен знае, че се шегувам — махна с ръка тя. Но изведнъж се разтревожи. — Поне се надявам, че знае... — и ми подаде фотоапарата. — Само ще надникна и... — и изтърча към кухнята.

Самър беше запазила от сватбата торбичка с розови листенца, които ѝ бяха дали за хвърляне вместо конфети, така че докато всички си почиваха, аз наредих на масичката ягоди и рози, заедно с мостри от овлажняващия лосион „Ягодово лято“ както и кремовете и маслата, които щяхме да използваме за процедурите. Направих и ягодов фреш. Бях наредила продуктите върху няколко пухкави хавлии, върху които поръсих и розови листенца. Накрая взех от хладилника маската за лице от ягоди и сметана, сложих я в купичка за сладолед и я украсих с пресни ягоди. След това добавих една картичка, на която на ръка изписах нашето предложение.

От кухнята долитаха силен смях и писъци и след малко Самър се показва с таблата с чай. След нея излезе и Бен, като слагаше телефона в джоба си.

— Леле, невероятно е! — извика Самър, като видя какво съм подредила на масичката.

Веднага грабна фотоапарата и направи няколко чудесни снимки. След това излезе, за да снима салона и отвън.

— Мисля, че снимките на Саф на масажната маса и вашите на рецепцията ще изглеждат страховто като големи плакати на витрините — каза Самър, щом влезе в салона. — Ако хората видят колко е красиво това място, със сигурност ще поискат да влязат.

— Великолепна идея! — възклика Саф, ентузиазирана от мисълта, че огромни плакати с нейната снимка ще бъдат на показ.

— Така е — съгласи се мама. — Трябва да проверя колко ще струва отпечатването, но предполагам, че ще можем да си го позволим.

Разгледахме фотографиите на лаптопа на Самър и гласувахме кои да използваме, а после мама го взе, за да напечата статията. Благодарение на бързия интернет на съседа ни Лиъм (новият НДПЗ на мама) изпратихме статията в списанието само няколко минути преди да дойде следващата ни клиентка Самира.

Когато камбанката над вратата иззвъня, си помислих, че е тя, но като погледнах, видях, че е Марко. Широка усмивка се разля по лицето ми и аз изтичах при него, преди дори да имам време да се престоря на равнодушна.

— Не очаквах да те видя днес — казах аз.

След това Саф окончателно ме смути, като грабна шепичка розови листенца от масата и ги хвърли върху нас, тананикайки

сватбения марш. И както си му е редът, Самър и Грейс също се присъединиха. Аз се изчервих и им показах с очи „ще ви убия!“, а на Марко измърморих:

— Не им обръщай внимание!

Той изгледа изпод вежди физиономията на Саф и изтърси листенцата от рамото си.

— Ти каза да намина и понеже свършихме по-рано...

— Чудесно, брато! — прекъсна го Бен, като го тупна по рамото и двамата направиха онзи сложен поздрав с ръцете, който всички момчета, изглежда, задължително правят.

— Все още ли искате да идем до центъра? Самър също може да дойде — каза Бен.

— Супер! — отвърна Марко. — И ти можеш да излезеш, нали, Аби? Може да идем на кино или да хапнем бургери — и като ми се усмихна съзаклятнически, добави: — Но не в „Ракетата“!

Стомахът ми се преобърна, като се сетих как вилняхме там. А след това се преобърна още два пъти, като си спомних целувката. Добре че разумът ми се включи, и аз се върнах в реалността.

— Много искам да дойда — казах, — но с Грейс трябва да проверим сроковете на годност на наличните продукти и да решим кое можем да намалим. Не искаме да изхвърляме продукти заради изтекъл срок. След това трябва да започна да пригответям нова партида от нашия овлажняващ лосион „Ягодово лято“.

— Сега ли трябва да го направи? — обърна се Марко към Саф.

Това малко ме ядоса. В крайна сметка сама мога да отговарям за себе си и знам колко съм заета. Слава богу, Саф само се усмихна и отплува да подготви кабините за масаж.

— Ами щом имаш работа... — започна Марко.

Начинът, по който го каза, прозвуча малко безгрижно и аз се чух да казвам:

— Важна работа! Трябва да намалим загубите. В момента всяко пени е от значение за нас. А и трябва да се пригответим за промоцията. Няма смисъл да правим всичко това, ако...

Погледнах го и се усмихнахме. Нямаше защо да се караме за глупости.

— Виж, знаеш, че отчаяно искам да съм с теб — казах аз и се изчервих (цялото ми семейство беше наоколо, без татко, разбира се).

— Разбира се, извинявай — погледна ме топло Марко. — Вършиш страхотна работа. Знам колко много ти струва това. Само исках да съм с теб, това е.

— О! Това е страхотно — извика Саф.

— Аз също искам да съм с теб — казах аз, като се опитвах да говоря така, като че ли сестра ми не е там.

— Ще дойдеш ли на вечеря у нас? — попита внезапно той.

— Мама ще готви и много иска да се запознае с теб.

Помислих си, че маските за лице от ягоди и сметана няма да се направят сами, но после си казах „Покана да се запозная с майка му като негова приятелка. И специална вечеря“. И бързо изстрелях „да“.

Преди приятелите ми да си тръгнат, гушнах Самър и Бен, а после гушнах и Марко по най-обикновен начин, така че да не се строполя на пода с разтреперани крака. Но никакви целувки! Мама, Саф и Грейс ни гледаха. Всички си казахме чао и в този момент влезе Самира. Веднага се превърнахме в професионалистки — поздравихме я, взехме сакото ѝ и ѝ предложихме напитка.

Мама се отправи със Самира към кабината за масаж, Саф започна да разчиства, а ние с Грейс се заехме с преглеждането на продуктите. В този момент телефонът иззвънтя. Аз бях най-близо до рецепцията и вдигнах слушалката.

— Добър ден, „Под дъгата“! — поздравих приветливо. — С какво мога да ви помогна?

— Привет...

Мъжки глас. И за момент си помислих, че е татко. Като видях смразения и шокиран израз на лицето ми, разбрах, че и сестрите ми си бяха помислили същото. Чух мъжа да казва:

— Искам да запиша процедура за съпругата си, изненада за рождения ѝ ден. Какво ще препоръчате?

— О, да, разбира се! Веднага... — заекнах аз. След това се стегнах и започнах да изброявам услугите.

Спряхме се на масаж на тяло и лице и педикюр. Записах час за петък. Когато затворих телефона, Грейс и Саф продължиха работата си, все едно нищо не се беше случило, но мълчанието тежеше като камък. Реших да хвана бика за рогата.

— Вижте, знам, че всички очаквахме татко да се обади и да попита как мина откриването...

— Така е! Толкова е гадно от негова страна, че не го прави! — ядоса се Саф. — Как мога да му кажа, че все още не говоря с него, щом не се обажда?

— Аз пък не очаквах да се обади! — отсече Грейс и се пресегна към едно шише ароматна пяна за вана, но без да иска, бутна рафта и шишето се разби с трясък на пода.

И трите скочихме, но Грейс продължи невъзмутимо:

— Виж, Аби, той вече не се интересува от нас. Забрави го!

Думите й ме удариха като юмрук в корема. Въздухът излезе от дробовете ми и за секунда не можех да дишам.

— Сигурно има причина да не се обажда — едва успях да кажа дрезгаво. — Никоя от вас ли не се тревожи за него?

— Не! — заяви Грейс. — На каквото си е постлал, на това ще лежи.

Погледнах към Саф, но тя само сви рамене и започна да бърше гранитния плот.

— Бихме могли да му позвъним — предложих тихо аз. — Имам номера му.

И двете се втренчиха в мен.

— Какво? — извика Грейс.

— Той ми го даде, когато се обади последния път.

— Да не си посмяла! — отряза ме Саф. — Той трябва да ни се обади!

И бездруго исках да му се обадя — бях пъхнала номера му в дневника с резервациите и сега се протегнах да го взема, но Грейс изглеждаше много разстроена.

— Аби, недей, моля те! — тихичко каза тя. — Не мога да понеса това точно сега. Нека се съредоточим, имаме толкова много работа в момента.

Стори ми се толкова мъничка, крехка и чуплива, като че ли всеки момент щеше да се пръсне на парчета като счупеното шише в краката й.

Така че не се обадих на татко.

Вместо това започнах да сгъвам кърпи и да се тревожа за Грейс.

ГЛАВА 3

— ЧАО, белла! — посрещна ме майката на Марко. — Откога чакам да се запозная с теб!

Тя ме дръпна в апартамента и ме разцелува по бузите (очаквах да ме целуне два пъти и затова се дръпнах назад след втората целувка, но се наложи отново да се наведа към нея, защото трябвало да ме целуне три пъти за късмет — *не много добро начало от моя страна*).

— Аз също — казах притеснено. — Благодаря за поканата!

Тя беше толкова готина и красива, както когато я видях да слиза от мотора пред училище (когато си помислих, че е гаджето на Марко, но да не се връщам към това). И млада. Била е само на шестнайсет години, когато е родила Марко.

— Добре ли сте? — попита Марко, като се показа от стаята си.

Изглеждаше великолепно в тесните си черни дънки и черна тениска с името на някаква банда, за която дори не бях чувала. Той също ме гушна и ме обгърна неговият аромат на канела и мускус.

От хола се носеше приятна музика, а от кухнята идваше апетитна миризма.

— Елате да седнете, вечерята идва след малко — каза Сиена и ме поведе към хола. — Марко, не стой като дърво, а донеси на Аби нещо за пиене.

Марко завъртя очи, но отиде в кухнята. Аз заоглеждах невероятната колекция от музикални дискове, която заемаше цяла стена, и огромния телевизор. Завидях му — толкова ми беше омръзнато нашето мъничко нещо!

Имаше и старинен бюофет, в който се намираха купища плочи и един стар грамофон. Върху него бяха подредени и много семейни снимки — основно на Марко на различна възраст с майка му и очевидно с роднините му в Италия. Видях една и с мъж, който имаше същите пронизващи сини очи и отпуснати рамене като Марко. Баща му вероятно. На снимката Марко изглеждаше на около десет години. Беше гордо изпъчен, все още мокър от плуването, с медал на гърдите и

ръката на мъжа на раменете му. Взех снимката, за да я разгледам по-отблизо.

— Надявам се това да ти хареса — каза Марко, като се върна. — Някаква лимонада, която взехме от пазара до къщата на Нона.

— Толкова си сладък с малките си бански — възкликах аз.

Но като видях израза на лицето му, бързо върнах снимката на мястото й. Изведнъж се почувствах като че ли се ровя из личните му вещи, въпреки че снимката беше сложена на показ и всички можеха да я видят.

— Да, това е баща ми, Люк — изпревари въпроса ми Марко. — Един от редките случаи, в които се появи, след като беше казал, че ще дойде.

— Виждаш ли се с него понякога? — попитах тихо. — Нали каза, че се е преместил в Ливърпул преди две години.

— Почти не — сви рамене Марко. — Идваше от време на време, но сега е директор на музикалния център и няма много свободно време. А когато има, изглежда, има по-важни неща от това да идва тук.

Гласът му горчеше като странната лимонада, която пиех.

Марко ми напомни на Грейс вчера — наранен, объркан и ядосан. Дали и татко щеше да продължи живота си без нас, както беше направил бащата на Марко? Реших, че непременно трябва да се разбера с татко, каквото и да назват сестрите ми.

Разказах на Марко какво стана вчера, когато предложих да позвъня на татко.

— И сега не мога да му се обадя — заключих аз, — защото знам, че сестрите ми не искат да го направя, а аз не искам да го правя зад гърба им. Но се тревожа за татко и искам да разбера дали е добре.

Мислех, че Марко ще разбере колко е трудно, но той просто сви рамене и каза:

— Тук съм на страната на сестрите ти. Ако той не си прави труда да ви се обади, ти защо ще му звъниш?

И аз си бях мислила същото, разбира се, но...

— Ами ако се е случило нещо... — започнах несигурно. — Той е наш баща, не можем просто да го отпишем и да решим, че не го е грижа...

Марко ме погледна с лека досада.

— Не знам, Аби... Направи това, което мислиш, че е правилно.

— Вечерята е готова! — извика в този момент Сиена.

Тръгнахме към кухнята с облекчение, че не се налага да продължим разговора за бащите ни.

За вечеря имаше канелони — много вкусни и пригответи с всички скъпи неща като моцарела, сметана и пресен босилек, които ние вече не можехме да си позволим. Докато вечеряхме, Сиена ми каза, че в заведението, в което работи, имало жива музика, комедийни вечери и други забавни неща.

— Може би и вие бихте могли да свирите там — обърнах се към Марко.

— Много бихме искали, но управителят не е навит заради възрастта ни.

— Аз го обработвам — усмихна се Сиена и ми подаде купата със салатата. — Развявам и на всички продуценти, с които работим, за „Шемет“, в случай че се появи някаква възможност.

После ме попита как вървят нещата с нашия салон и аз ѝ разказах за промоцията ни.

— Вчера започнахме да правим безплатни мостри овлажняващ лосион „Ягодово лято“, но първата партида не стана толкова добре колкото тестерът, така че трябваше да започнем отначало и да видим къде сме събркали. Затова и не успяхме да направим свежите маски за лице от ягоди и сметана. Но ще се оправим. Оставила съм мама и сестрите ми тази вечер да се трудят без мен.

— Звучи фантастично! — възклика Сиена. — И аз ще си запиша час, стига да намеря време. Сигурно имате много работа.

— Салонът отнема повече време, отколкото мислеме в началото — обясних аз. — Шишенцата за мострите не пристигнаха вчера, както трябваше. Получихме ги едва днес, така че все още не са напълнени, не сме надписали етикетите и не сме ги опаковали. Списанието излиза утре и съм сигурна, че ще дойдат много хора, така че трябва да сме приготвили всичко.

Като заговорихме за това, се облях в студена пот. Главата ми забръмча, като си помислих, че няма да могат да свършат всичко навреме без мен. Мама каза, че ще се справят със свежата маска за лице от ягоди и сметана, но щяха ли наистина? Не можех да се сетя дали казах на Грейс колко масло от ягодови семена и колко ягодов екстракт да сложи.

Погледнах Марко. Исках да остана тук с него и със Сиена, да се смеем и да си бъбрим цяла вечер. Опитах се да потисна надигащата се в мен паника, но май не се справях много успешно.

— Аби, какво става? — попита Марко и аз разбрах, че не съм обелила дума от доста време. Наложи се да им кажа за тревогите си.

— Дали ще е невъзпитано, ако си тръгна малко по-рано, отколкото смятах, за да видя какво става у дома? — обърнах се към Марко.

Той не каза нищо, но и не ме погледна.

— Разбира се, че не — отвърна Сиена вместо него. — Изглежда, имаш доста работа.

Усмихнах ѝ с благодарност. Марко обаче почти не обели дума и аз предположих, че ми се е разсырдил. Не исках да го приема така лично. Исках да съм с него точно толкова, колкото и той с мен. Трябваше вече да го е разbral. И явно изобщо не схващаše в какво отчайващо положение сме аз, мама и сестрите ми. Трябваше да съм до тях и да им помогна. Рекламата в списанието и промоцията, която подготвяхме, беше нашият шанс да спасим салона, дома и живота си. Преди да отворим „Под дъгата“, бяхме на ръба да загубим всичко и аз бях толкова изплашена тогава, че дори не искам да си го спомням. Трябва да успеем да се справим сега, просто трябва! Защото няма да имаме втори шанс.

Исках да кажа всичко това на Марко, но не можех да го направя пред Сиена. Когато изядохме тирамисуто, благодарих и на двамата за вечерята и започнах да си обличам жакета. Надявах се Марко да предложи да ме изпрати до вкъщи, за да поговорим по пътя, но той не го направи. Дойде след мен в хола, но аз само извиках „чao“ през рамо и излязох, без да го погледна. Казах довиждане на Сиена, целунахме се отново три пъти и побързах да изляза навън. Толкова бях разочарована, че Марко не ме разбира, че не го прегърнах за довиждане, а и да си призная честно, бях разстроена, че развалих всичко с паниката си.

У дома заварих мама, Грейс и Саф с мрежички на главите и престилки, наредени около кухненската маса. Гледаха доста притеснено овлажняващия лосион пред себе си. Видях, че дори не бяха започнали с маските за лице.

— О, Аби, добре че се върна, истинска катастрофа е! — извика Саф драматично.

— Не можем да напълним овлажняващия лосион в шишенцата — намръщи се мама. — Мисля, че е хубав, стана гъст и кремообразен, но формата на шишенцето не позволява да го сипем вътре.

Бяхме избрали шишенца с дълго, тънко гърло от рециклирано стъкло, защото изглеждаха страхотно, но на нито една от нас не ѝ хрумна колко ще е трудно да ги напълним. Дори ледената кралица Грейс изглеждаше разтревожена.

— Нямаме време, а и не можем да си позволим да поръчаме нови шишенца. Трябва да използваме тези — заяви тя.

— Само се успокойте! — казах аз и отидох да измия ръцете си. — Сигурна съм, че ще измислим нещо, трябва само да се успокоим.

След като изпробвахме какви ли не начини за пълнене, най-накрая взехме фунии и шпатули и работата потръгна. Щом се поуспокоихме, мама внезапно се обърна към мен.

— О, Аби! При цялата тази паника, аз дори не те попитах дали прекара добре у Марко?

— О, да, разказвай! Искаме да чуем всяка подробност — настоя Саф. — Целувахте ли се? — захили се тя и започна да имитира целувки.

— Не, разбира се! — извиках аз. — Майка му беше там, в случай че си забравила!

После им разказах колко готина и очарователна е Сиена и че смята да си запише час в салона, и че вечерята е била чудесна. После им разказах как се паникъсах дали ще се справят без мен, и че Марко май ми се разсърди, защото си тръгнах рано.

— Той не разбира ли колко си заета? — възмути се Грейс.

— Той просто иска да са заедно — обясни ѝ Саф. — Много е романтично!

— Защо не се опиташ да го включиш в това, което правим? — предложи мама. — Тогава може би ще разбере под какво напрежение сме в момента. Може да го поканиш тук някоя вечер. Не мисля, че мога да се изхвърля с изискано меню, но ако дойде към седем, може да пием чай с бисквити...

Помислих си, че това е добра идея. Ако Марко види колко много работа имаме и ако ни помогне малко, може би ще разбере, че не съм си тръгнала, защото не искам да съм с него. Утре вечер имаха репетиция на групата, затова му пратих съобщение от маминия

телефон и го поканих събота вечерта да дойде у нас. Получих отговор веднага, че ще му е много приятно. Не звучеше въобще нацупено и аз започнах да се чудя дали не си бях въобразила, че е сърдит. Може би напразно съм се тревожила. Продължихме с пълненето на шишенцата, а аз се зареях отново към нашата първа среща и усетих как коремът ми прави задно салто, а краката ми омекват.

Два часа по-късно овлажняващият лосион беше в шишенцата и всички трябваше да признаем, че изглеждаха прекрасно.

Списанието „Totnes na фокус“ излизаше в петък и ние бяхме толкова нетърпеливи да го видим, че Саф отиде до редакцията да вземе няколко броя, вместо да чакаме да го получим в пощенската кутия. Статията изглеждаше удивително! А Саф танцува през целия ден, защото беше много доволна от снимките.

Всички бяхме в прекрасно настроение, дори и Грейс, защото от ранния следобед — когато списанието беше разпространено из града — телефонът започна да звъни, без да спира. Имахме куп записани часове за събота за процедурата с ягоди и рози, а някои си поръчваха и маникюр, така че Саф щеше да има много работа. Офертата важеше до следващия петък и доста хора се записаха и за през седмицата.

— Това е невероятен успех! Не си представях подобно нещо и в най-смелите си мечти — извика мама, като затвори телефона, след като попълни и последния час за събота.

— Бихме могли да излизаме със специални оферти всеки месец — предложих аз.

— И да направим списък на клиентите, за да можем да ги информираме, когато има нова оферта — добави Грейс.

— След две години, когато завърша колежа, можем да отворим и втори салон, който ще управлявам аз! — извика Саф.

И вместо да я среже и да ѝ каже да не се увлича, Грейс се усмихна.

— Можем да направим цяла верига. Империя „Под дъгата“!

И всички се разскачахме из кухнята и запяхме с пълно гърло песента на Бионсе за момичетата, които управляват света.

В събота сутринта, когато слязохме долу с еднаквите си розови униформи, за да отворим салона, все още преливахме от вълнение.

Кожата ми се усещаше (и миришеше) великолепно благодарение на мандариновото масло за тяло, а краката ми стъпваха леко, подгответи за един дълъг ден със скраба за крака от лимонова кора.

Точно като отваряхме вратата, мина пощаджията и ни подаде една дълга картонена кутия.

— Плакатите! — изписка Саф — Бързо! Да ги сложим веднага!

Мама и Саф излязоха навън, а ние с Грейс се покатерихме на столчетата от бара и нагласяхме плакатите ту вляво, ту малко вдясно. И когато най-после мама вдигна палци, ние ги залепихме и излязохме навън да погледнем.

— Изглеждам невероятно! — заяви доволно Саф, а ние избухнахме в смях.

— Какво!? — начумери се сестра ми. — Това е факт.

Наистина беше факт.

— И продуктите, и кабините, и рецепцията, и барът... всичко изглежда страхотно! — каза доволно мама.

— Дори и частта от главата ти е прекрасна, Грейс — смушках сестра си, което я накара да се разсмее.

Мама прегърна и трите ни.

— Самър свърши чудесна работа с фотографиите! — каза тя. — Сега всичко изглежда толкова професионално! Като истински салон за красота!

— Това е истински салон за красота! — усмихнах се аз. — И е наш!

Мама ни притисна силно към себе си.

— Момичета, не мога да ви кажа колко много се гордея с вас! И ви обичам повече, отколкото можете да си представите... — Гласът ѝ пресекна и тя само ни притисна по-силно, премигвайки сmutено, за да скрие сълзите си.

— Не плачи! — изпищя Саф и размаха ръце пред лицето ѝ. — Тази спирала не е водоустойчива!

Мама се засмя и попи очите си:

— Права си. Хайде да се хващаме за работа — каза тя и ние се отправихме към салона, като се пуснахме само за да минем през вратата.

Проверихме отново всички хавлии в шкафа, за да сме сигурни, че имаме достатъчно, и подредихме необходимите продукти във всяка

кабина, така че мама и Саф да могат да вземат каквото им е нужно без много суетене. Всички знаехме колко работа ни чака днес.

Оставаха само десет минути до идването на първата клиентка и мама ни събра в приемната за няколко насырчителни думи.

— Днес е изключително важен ден, момичета — започна тя сериозно. — Ако искаме салонът ни да е успешен, трябва да се стегнем и да работим здраво през целия ден. Ще трябва много бързо да пренареждаме нещата в кабините, защото клиентките ще идват една след друга. Жизненоважно е да спазваме часовете, без никакво забавяне. Всеки трябва да си тръгне от тук доволен, за да разкаже на приятелките си и да поиска да дойде отново. Е, това е! Напред, да разкрасяваме!

— Ура! — викнахме всички и заръкопляскахме.

— Аби, Триша идва — каза мама, като надзърна през прозореца. — Моля те, вземи ягодово-сметановата маска от хладилника и я остави в кабината. Така... смятам, че сме готови да посрещнем първия си клиент!

Маските за лице стоят в хладилника до последния момент, за да бъдат съвсем свежи. Отворих вратата на хладилната витрина и веднага забелязах, че нещо не е наред. Не усетих хладина по ръката си, когато вратата зейна, а обичайното слabo бръмчене не се чуваше.

Сърцето ми се разтуптя. От колко ли време не работи хладилникът? Може да се е развалил вчера следобед и да не е работил цяла нощ или да е спрял едва преди час. Отворих една от малките купички с маска за лице и помириях розовата ягодова паста. Щъх! Сметаната се беше вкиснала и миришеше на повърнато. Стомахът ми се сви. Нямаше начин да използваме тази партида!

Триша вече беше дошла и мама, Саф и Грейс я посрещаха и настаняваха.

— Мамо, би ли дошла за минутка — викнах аз. — Спешно е!

Мама забърза към мен. Лицето ѝ пребледня, като ѝ показвах повредения хладилник и се съгласи, че не можем да използваме ягодово-сметановите маски за лице. Другите видове бяха добре, тъй като не съдържаха толкова бързоразвалящи се съставки. Плодовете и соковете все още бяха използвани, въпреки че някои не изглеждаха много свежи.

— Днес ще бъде адски горещо — рече загрижено мама. — Ще трябва да направим всичко възможно да продадем колкото може повече от малотрайните продукти. Препоръчвай боровинковия нектар и енергизиращия сок, за да използваме гроздето, боровинките и бананите.

Грейс и Саф също бяха дошли да разберат какво става.

— О, какъв кошмар! — извика Саф.

— Успокой се, не е толкова страшно! — изсъска Грейс.

— Всичко ли трябва да изхвърлим? — попита мама разтревожено. — Грейс знае правилата за безопасност наизуст.

— Не можем да продадем нито една от тези маски за вкъщи — каза Грейс, — защото не можем да гарантираме крайните срокове. Но можем да ги използваме за процедурите в салона. Мамо, ще трябва да предлагаш другите маски засега, а ние с Аби ще направим нова партида ягодово-сметанови маски.

Мама отиде при Триш и й обясни какъв е проблемът, но след малко се върна още по-угрижена.

— Казва, че няма нищо против да изчака да пригответ нова доза ягодово-сметанова маска. Опитах се да я убедя да опита една от другите, но тя искала точно тази.

— Мамо, трябваше да я убедиш да избере нещо друго! — изнедоволства Саф.

— Как бих могла? Нали клиентът винаги има право? — разпери ръце мама.

— Да побързаме тогава — спрях спора аз. — Ще използваме ягодите, които имаме тук за нектарите. Саф, заеми се с тях. Грейс, можеш ли да изтичаш до магазина за още ягоди и за сметана, а аз ще се кача горе и ще взема всичко останало, което ни трябва.

— Слава богу, блендерът е още чист, така че ако сложиш тенджерата на огъня да го стерилизираш, ще направя маската тук.

Трите стояха и ме гледаха онемели.

— Действайте! — изсъсках аз и те веднага се заеха за работа. — О, мамо, ще повикаш ли Лиъм да види дали не може да оправи тази бракма?

Лиъм пристигна веднага с инструментите си. Той е строител по професия, но ни помогна много с „Под дъгата“ — уреди ни намаления и направи ремонта, без да вземе пари за труда, а само за покупката на

материалите. Без Лиъм нямаше да има „Под дъгата“. Въпреки че го познавахме от скоро, не мога да си представя какво щяхме да правим без него. Той прекара доста време на пода до хладилната витрина, пъхнал глава под нея.

— Страхувам се, че не мога да направя нищо — каза той, след като се изправи. — Електромоторът е изгорял и ще трябва да повикате техник.

— Колко ще струва това? — ужаси се мама.

— Няма да е евтино. Сигурно ще трябва да поръчат нов мотор, защото не вярвам да се намерят резервни части за този. — Лиъм прегърна мама и каза: — Съжалявам, Ким! Не мога да спася хладилника, но мога да те заведа на чаша вино, като затворите довечера.

— Благодаря! — промърмори мама. — Може и да дойда.

Накрая трябваше да набълскаме всички останали маски за лице и всички нетрайни плодове, сокове и нектари в горния хладилник, докато повикаме техник в понеделник.

Проблемът с маската за лице ни забави само петнайсет минути, които щяхме да наваксаме, ако всичко останало вървеше по часовник. Но не стана така. Вместо това катастрофите следваха една след друга.

Една от клиентките ни, Илейн, поиска освен масаж на лицето и парафин на краката, но се сети за това едва когато дойде, така че не бяхме го планирали. Мама се съгласи, защото искаше да й угоди, но това ни забави още повече. Така че до един и половина, когато Джинива пристигна за розово-ягодовата процедура плюс маникюр, ние вече бяхме с половин час назад. Първо Саф трябваше да й направи маникюр, но сестра ми не беше свършила с предишната клиентка, тъй като мама й изпращаше клиентките си със закъснение. Когато й обяснихме за закъснението, Джинива не каза няма нищо, както другите, а вместо това се ядоса.

След това се появи една жена да разгледа какви продукти предлагаме и си избра няколко. Аз търчах нагоре-надолу до хладилника, за да нося плодове за соковете, а Грейс се опитваше да посреща клиентите и в същото време да пригответя сметките на останалите, така че една от клиентките доста трябваше да почака, за да плати. Когато най-после й поднесох напитка, аз, без да искам, въведох грешна сума в касата, така че тя плати повече, отколкото трябваше.

След няколко минути жената се върна и ни обясни, че изглежда, е станала грешка в сметката. Аз много се притесних и ѝ се извиних поне сто пъти. Тя каза, че няма нищо, но знам, че не беше доволна. А на всичкото отгоре онази Джинива все още беше на рецепцията, видя всичко и ни гледаше с високомерно неодобрение.

Накрая започна да се възмущава на глас за ужасната неприятност, като че ли не бяхме притеснени достатъчно. Две дами се появиха една след друга и казаха, че имат записани часове. Попитах за имената им и ги поканих да седнат, но се чудех защо и двете се явиха едновременно. Чудех се дали едната не беше само за маникюр, но не успях да намеря името ѝ в дневника на Саф. Мама излезе от кабината и аз я повиках.

— О, слава богу, че свърши! — прошепнах аз. — Можем все пак да се вместим в графика... Следващата ти клиентка е малко кисела заради чакането — добавих аз, като кимнах с глава към Джинива.

Мама се намръщи.

— Не съм свършила, за съжаление, мила. Ишана трябва да полежи десет минути с маската на лицето, така че аз отивам бързо до тоалетната. И след това ще ми трябват още поне десет минути за нея.

Сърцето ми се сви. Как ще издържи капризната Джинива още двайсет минути чакане?

— Мамо, и още нещо, което не разбирам. Тук има една жена, Джейн, която отива първо при Саф за маникюр, а после при теб след Джинива и името ѝ е записано в дневника, но има и една Сю, която каза, че е за теб, но не мога да намеря името ѝ.

Мама погледна в тетрадката.

— И аз не мога.

Но след това обърна страницата на понеделник и там за 2:30 часа беше записано Сю Рийд с почерка на Саф.

— О, не! Саф сигурно случайно я е записала за следващия ден — промърмори тя под нос. — Божичко, ще трябва да ѝ кажа!

Мама имаше вид, като че ли всеки момент ще припадне. Така се чувствах и аз.

И така, горката мама трябваше да обясни на Сю какво се е случило и че не можем да я вместим днес, докато аз стоях до нея и ми се искаше да има някакво копче, което да натисна, и земята да се отвори под краката ми и да падна в таен тунел и да не се върна никога.

— Но майка ми дойде специално от Екситър, за да гледа децата! — възклика жената. — Аз така си мечтаех за днешната процедура.

— Много съжалявам! — каза мама. — Боя се, че днес имахме много проблеми. Бих могла да ви запиша за същия пакет следващата събота — предложи тя. — Безплатно, естествено.

— Толкова съжаляваме, наистина! — казах аз.

Чувствах се много зле и краката ми сякаш щяха да се подгънат всеки момент.

Тя изглеждаше, като че ще се разплаче.

— Няма да мога да се измъкна следващата събота. Вижте, не се беспокойте — и се втурна ядосано навън.

Джейн тактично продължи да чете списанието си, но Джинива се възмути на глас.

— О, чувствам се ужасно! — въздъхна мама, като бършеше лицето си с ръце. — Знам какво е, толкова е трудно да намериш време за себе си, когато имаш малки деца. Това щеше да е истински подарък за нея, а ние ѝ го отнеме.

— Мамо, но това беше грешка — казах аз. — И вината не е твоя!

— Но вътре в мен имах чувство, че беше.

— Знам, но... — започна тя. — О, боже, клиентката! — извика мама и хукна към кабината.

Ишана излезе след няколко минути и изглеждаше много доволна (поне нещо). Тя започна да попълва една от нашите анкетни карти, а Джинива влезе в кабината (слава богу!).

— Ще прочета картата на Ишана — каза Грейс веднага щом клиентката излезе. — Нужно ни е малко ободряване. *Много релаксиращ масаж на тялото* — започна тя. — За съжаление, младата дама, която ми лакира ноктите, не обърна внимание на цвета, който ѝ посочих, и използва яркорозов, който не ми харесва особено... О! — оклюма Грейс.

Сърцето ми отново се сви. Нещата ставаха все по-лоши.

— Май ще трябва да кажем на Саф — изхриптях аз.

— Какво да ми кажете? — попита весело Саф, като почти подскачаше на излизане от кабината. — Добре върви, нали? Ишана много хареса розовите си нокти.

— Не мисля така — каза Грейс и размаха картата.

Саф я прочете, но ми се искаше да не беше. Цялата ѝ енергия се изпари и тя клюмна.

— И си записала... — започна Грейс, но аз я изгледах зверски. Горката Саф едва ли щеше да понесе новината за грешната резервация, която беше направила, поне не сега. И бездруго едва успя да се усмихне, когато Джейн влезе в кабината.

Мама излезе с Джинива само след четирийсет и пет минути, много смутена.

— За жалост, ние толкова се забавихме, че клиентката трябва да си тръгне — каза тя. — Би ли ѝ взела само половин цена, Грейс?

Грейс тъкмо се приготви да възрази, че не можем да правим намаления по желание, но изразът на лицето на мама я спря. Тя изглеждаше мъничка и почти смазана, точно както когато пристигнахме в Девън и щяхме да бъдем изхвърлени от апартамента.

— Още веднъж моля да приемете извиненията ми, Джинива!

— Госпожица Грант! — отряза я високомерно Джинива.

— Госпожице Грант — поправи се мама. — Надявам се скоро да ни посетите пак и мога да ви уверя, че графикът ни от понеделник отново ще бъде стриктен. Това няма да се повтори.

Джинива, госпожица Грант, или каквато и да беше, сви устни и процеди през зъби:

— Благодаря!

След това подаде на Грейс точната сума и излезе.

— О, Боже, моля те този ден да свърши! — изплака мама, докато гледахме жената да се отдалечава надолу по улицата.

Двете с Грейс мислехме същото, но трябваше да продължим с усмивките за другите две клиентки. Когато си отидоха и те, едва се удържахме да не се хвърлим на пода и да си изплачим очите. Вместо това започнахме да разтребваме, да метем и да бършем, да прибираме продуктите и да събираме използваните хавлии за пране. Не говорехме много. Мисля, че все още бяхме в шок от преживяното.

И тогава се сетих, че бях поканила Марко на чай. Мама миеше чашите от кафе в кухнята.

— Все още ли мислиш, че е добре Марко да mine тази вечер? — попитах я аз.

— О, миличка, толкова съжалявам, но не мисля, че бих могла да забавлявам гости, не след всичко това.

Много бях разочарована, но нямах сили да споря с нея.

— Няма проблем — казах. — Ще го питам дали иска да излезем вместо това.

— Благодаря ти за разбирането — погледна ме мама. — Но определено някоя друга вечер... Мисля, че ще ида да видя Лиъм, след като свърша.

— Добре — казах и взех телефона на мама, за да пратя съобщение на Марко да излезем, но внезапно усетих, че съм прекалено изтощена и нещастна. Сигурно накрая пак щях да орева света и да му разказвам ли, разказвам за нашия ужасен ден. Сетих се за катастрофалната ни среща в кафенето, след като се бях разстроила заради татко. Тогава избягах и си изплаках очите. Няма начин да позволя това да се случи отново. Отчаяно ми се искаше да видя Марко, но не исках да ме види в това състояние, така че в края на краишата отмених срещата.

След няколко минути получих отговор „О! Добре“. Надявам се да не се е разсърдил, но нямах сили да се тревожа дали е, или не е. Обясних му в съобщението, че съм преживяла най-ужасния ден в живота си и че може да се видим с Бен, Самър и него утре.

Едва се дотърихме до апартамента, за да се преоблечем и да си направим по един сандвич. Лиъм и мама отидоха в пъба на ъгъла за по чаша вино, Саф тръгна към града да се срещне с Емили, а Грейс се затвори в стаята си с нейната математика за напреднали.

Тръгнах с мама и Лиъм надолу, защото трябваше да взема от салона плодовете, които бяхме забравили там.

— Искаш ли да ти помогнем? — попита Лиъм.

Заставих се да се усмихна.

— Не, няма нужда. А и трябва да видя какви продукти сме продали днес и кои от сериите трябва да допълним. Добре съм, тръгвайте!

Мама се понамръщи и май не искаше да ме остави сама след тежкия ден, който преживяхме. Но аз казах, че ще се справя и че може би ще позвъня на Самър след малко, за да си побъбрим или ще се кача горе и ще накарам Грейс да погледдаме телевизия заедно.

— Добре, ако си сигурна — каза мама. — Заключи, след като си тръгнеш!

Прегърнах и двамата, след това Лиъм прегърна мама през кръста и пресякоха улицата.

Отидох на рецепцията и вдигнах телефона, но след това го затворих. Нямах желание да говоря с никого, дори и със Самър.

Започнах да проверявам наличните продукти, но накрая захвърлих ядосано тетрадката.

Как можахме да се провалим така, точно когато най-много се нуждаехме от успех?

И отново „Под дъгата“ развали вечерта ми с Марко.

Казах си, че няма смисъл да плача, но това не попречи на сълзите ми да се затъркалят по бузите. Не беше честно! Толкова се трудихме, за да направим „Под дъгата“ успешен салон. А изглежда, като че ли съдбата влезе тук с тежките си ботуши, стъпка всичките ни надежди и разкъса мечтите ни на парчета.

Нещата наистина не можеха да станат по-зле.

ГЛАВА 4

Никоя от нас не можа да спи в събота вечерта. Непрекъснато се срещахме в коридора, като отивахме до банята, или да си налеем вода. В неделя сутринта всички се събудихме късно. Яркото слънце струеше през тънките завеси, когато се надигнахме от леглата уморени, кисели и сърдити.

Застанах под душа и си избрах един от моите сапуни с портокалова кора, като се надявах да ме събуди. Той подейства, но все още нямах настроение за разходка в града.

Вместо това реших да пригответя нова партида бомбички за баня от роза и здравец, така че след като се облякох, отидох в кухнята, сложих си престилката и започнах да вадя необходимите съставки.

След малко дойде Грейс.

— Ще ти помогна, ако искаш — каза тя.

Погледнах формичките, лъжичките и пакетите със съставки пред себе си и не почувствах обичайното радостно вълнение.

— Благодаря, но мисля, че нямам вдъхновение тази сутрин — казах аз, свалих престилката, седнах и отпуснах глава върху ръцете си.

— Ами добре... Може да слезем долу и да намалим цените на нещата, чийто краен срок наближава — предложи Грейс.

— Става — казах. — Щях да го правя снощи, но...

— Слагам край на този разговор — заяви твърдо мама, влизайки в кухнята. Тя се опитваше да се държи непринудено. Изглеждаше безупречно с нейните дънки, златен колан и бяла блуза. — Денят е прекрасен, а вие работихте много през цялата седмица, затова нека не мислим нито за вчера, нито за утре. Трябва ни време да проветрим главите си. Никой няма да кисне днес тук, да преоценява продукти или да прави други неща.

— Съгласна съм! — цъфна Саф, като се разхождаше по халат. — Ние с Емили отиваме на плаж, майка ѝ ще ме вземе след... о, боже, четирийсет минути!

И сестра ми спринтира към банята. (Саф има нужда поне от един час, за да се приготви.)

— Отнася се и за теб, Грейс! — каза мама строго. — Забранявам ти да учиш днес!

— Не е много родителско от твоя страна — завъртя очи тя.

— Искаш ли да дойдеш с мен до магазина? — попита я мама.

— Или ела с мен, Самър и момчетата — предложих аз. Реших все пак да изляза с тях. Щом мама ме гонеше от къщи, можех да ида.

— Не, благодаря! Ще се кача до замъка и ще почета.

— Искаш ли да вървиш заедно с нас до града? — попитах я аз.

— Бен и Марко ще минат оттук...

Грейс направо се ужаси от мисълта да си говори с приятелите ми.

— Не! Вие си ходете сами — измърмори тя, грабна една книга и чантата си и се изстреля през вратата.

— Не мога да разбера какво ѝ става — погледнах след нея аз. — Те не хапят.

— Просто е стеснителна в компания, миличка — обясни мама. — Ти го знаеш и все пак беше мило, че ѝ предложи.

Свих рамене.

— Предполагам, че ще трябва да продължа да се опитвам, иначе ще се превърне в отшелник.

Мама се засмя, но изглеждаше притеснена също като мен.

В единайсет проверих грима и прическата си, сложих си малко ментов балсам на устните и слязох долу.

Бен и Марко вече бяха пред салона. И — ще повярвате ли? — зяпаха плакатите на Саф с отворени уста. Дори не забелязаха, че се приближавам до тях, докато не ги плеснах по главите.

— Ей! Защо ни шляпаш? — възмути се Бен. — Ние спасяваме животи!

— Да бе!

— Ами да! Стоим пред плакатите, за да ги крием — обясни Марко, — защото биха могли да предизвикат катастрофа.

— Щом са толкова опасни, може би трябва да ги сваля — казах аз.

— О, не! Не го прави! — спря ме Бен.

— Давай! Аз имам очи само за теб, бебчо — прегърна ме Марко.

— Ъъъх! — провикна се Бен. — Колко сме романтични! И на вас ли ви се доповръща?

— Мисля, че това беше много мило — усмихнах се на Марко.

— И ти трябва да си намериш гадже, приятелю — каза Марко на Бен и когато произнесе думата „гадже“ краката ми се подкосиха и аз трябваше да се съсредоточа, за да не падна.

Бен се изчерви. Много е сладък. Марко е прав, той наистина заслужава да си намери момиче. Но не и Саф. Тя ще го изяде за закуска.

Марко ме прегърна през кръста и тръгнахме към центъра. Поне това, че той е тук и ми е гадже, е нещо хубаво, дори когато всичко останало в живота ми се разпада. Слава богу, не ми се сърдеше, че отмених срещата снощи.

Ленд ровърът на бащата на Самър спря до нас и Джим, един от братята й, ни помаха от шофьорското място. Самър изскочи и затръшна вратата след себе си.

— Привет! — извика тя. — Е, Аби, как мина вчера? Умирам да науча всичко! Мислех, че ще ми се обадиш снощи! Беше страхотно, нали? Всички ли бяха във възторг? Какво казаха за новия овлажняващ лосион?

Трябваше да положа усилие да не ревна. Не исках спиралата ми да се разтече, а и не исках да плача пред Марко.

— Беше ужасно — промълвих.

— О, много съжалявам! — изуми се тя. Хвана ме за ръката от другата страна на Марко и ме притисна силно. — Какво стана?

Не ми се говореше за вчера, но им разказах за всички ужасни неща, които ни сполетяха, и колко бяхме съсипани вечерта. Самър ме слушаше внимателно и накрая беше също толкова разстроена, колкото и аз.

— О, мила, толкова съжалявам!

— Да, много гадно — каза и Бен. — Особено тази жена, която се е държала като крава. Това е бил първият ви натоварен ден! Можеше да прояви разбиране.

— Най-ужасното беше, когато мама трябваше да обясни на онази жена, че не може да я приеме — потреперих при спомена за случилото се. — Искаше ми се да се пъхна под плота на рецепцията и да умра, а и мама много се разстрои.

— Било е само един ден — успокои ме Марко. — Ще има и други лоши дни, на всеки се случва, но това не е причина да се предавате.

Предполагам, че го каза, за да ме ободри, но вместо това аз се разстроих още повече.

— Не е само един ден обаче! По-лошото е, че ще разкажат на приятелките си, че не си спазваме часовете, а и за другите проблеми, и хората няма да искат да си записват часове при нас. Мълвата е всичко. Това не беше просто един лош ден, това беше катастрофа!

Осъзнах, че Самър ме зяпа, а Бен твърде съсредоточено изучава паважа.

— Моля те, успокой се! — Марко се опитваше да звучи шеговито, но очевидно беше обиден.

Е, добре, може би попрекалих, но пък и той не се отнася сериозно към ситуацията.

След моето избухване никой повече не повдигна въпроса за катастрофалния ден — толкова бях докачлива, че май никой не смееше да го направи. Самър и Бен вървяха пред нас и след малко Марко отново ме прегърна.

— Да се разходим сами? — предложи той. — Пропуснахме миналата вечер и имам чувство, че от години не сме били само двамата.

Беше прав — не бяхме излизали от онази удивителна среща в кафенето, а това беше преди цяла седмица. Но въпреки това поклатих глава.

— Нека останем с тях. Не съм ги виждала няколко дни, а Самър заминава скоро.

Марко сви рамене.

— Добре, щом искаш. Може да излезем сами по-късно довечера? Има няколко хубави филма, които можем да гледаме.

— О, довечера не мога. Ще спя у Самър.

— Но щом и бездруго ще се виждате по-късно, защо... — започна той.

— Работна нощувка — прекъснах го аз. — Ще берем ябълки и ще вадим моркови за соковете. Майката на Самър беше много мила да ни ги предложи бесплатно. Освен това ще ми каже как се приема моят

крем за напукани ръце. Прилича на балсама, който направих, но е много по-подхранващ.

— О, звучи много вълнуващо! — каза Марко.

Изгледах го изненадано.

— Сърдиш ли се? Сърдиш се!

— Просто искам да те видя, това е — изръмжа той.

Сръгах го с лакът, а той се опита да остане сериозен, но аз продължих да го ръгам, докато той не се преви на две и не извика „Ох!“.

— О, стига, Марко, разполагаме с целия днешен ден, а и остатъка от лятото.

Той ме погледна и най-после се усмихна.

— Добре, но следващия свободен миг, който имаш, трябва да запазиш за мен, обещаваш ли?

— Обещавам!

Бен и Самър вървяха бавно на няколко метра пред нас, като си говореха и се смееха.

Сръгах Марко и му пошушиха:

— Да ги хванем!

Ухилихме се и се метнахме на гърбовете им със силни викове.

В кафенето двете със Самър пихме ягодов шейк с бисквитки, а момчетата си поръчаха пиле и картофки. Беше само единайсет и половина сутринта, но момчетата винаги са гладни. Заприказвахме се за плажното парти — училищна традиция, която започнала от седмокласниците, завършващи началното училище. Приятелите ми твърдяха, че обикновено става голям купон и че повечето хора от нашия випуск ще идат. Аз съвсем забравих за моите проблеми, докато Бен не попита:

— Баща ти скоро ли ще дойде, Аби?

Въпросът ме изненада и аз трябваше да сръбна от млечния шейк, за да дойда на себе си. Непрекъснато мислех за татко, но не смеех да кажа на никого за това.

— Да, може би, мисля... Той е... ъм... той е малко зает в момента, така че предполагам, че... ще видим...

— Защо ти е въобще да го виждаш след всичко, което направи?
— попита Марко.

Думите му ме удариха по болното място и когато се опитах да отвърна, езикът ми се върза на възел.

— Разбира се, че искам да го видя — казах най-сетне. — Той ми е баща.

Марко сви рамене.

— Обаче не се държи като такъв. Не се е обадил дори да попита как мина откриването.

Почувствах се длъжна да защитя татко, въпреки че и аз мислех като Марко.

— Той има много работа в момента — промърморих. — И на него му е трудно — сама не вярвах на думите си. — Трябва да ида до тоалетната — казах внезапно и се изправих.

Побързах да се отдалеча, преди някой от тях да успее да каже нещо. Стоях пред огледалото в тоалетната и си играех със спиралата и очната линия от чантичката ми, въпреки че гримът ми беше перфектен. След две минути вратата се отвори. Беше Самър.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Да — свих рамене. — Просто никога не знам какво да кажа, когато някой спомене татко.

— Бен не искаше да те разстрои. Той просто се държеше приятелски.

Не откъсвах очи от огледалото. Стори ми се, че забелязах нещо в израза ѝ, но не бях сигурна какво.

— Да, знам. Бен наистина е много, много готин, нали? — казах аз и погледнах приятелката си втренчено.

— Да...

И тогава разбрах. Нямаше грешка. Самър се изчерви и се опита да се усмихне. Аз се завъртях и посочих със спиралата към нея.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Не! — отрече тя, но лицето ѝ пламна.

— Леле! Ти си падаш по Бен! — писнах аз.

— Аби, млъкни! — скара ми се Самър. — Ще ни чуе! Нищо не се е случило...

— Да, но би искала да се случи! — извиках аз.

Самър се хвана за главата и тропна с крак.

— Ох! Може би... не знам.

— Искаш, искаш! — не спирах аз.

— Добре де, искам!

— Ехaaaa! Знаех си! — викнах радостно и затанцувах около нея, като размахвах спиралата и очната линия. След това затичах към вратата, но тя ме сграбчи за ръката и ме дръпна.

— Успокой се! — прикова ме с поглед Самър.

— Добре, ще се опитам — обещах, спрях да танцувам и я прегърнах толкова силно, че за малко да я съборя. Сърцето ми щеше да се пръсне от радост. Самър и Бен бяха родени един за друг.

— Моля те, Аби, дръж се нормално — помоли ме приятелката ми. — Той може изобщо да не изпитва нищо към мен.

— Сега е нашият шанс да разберем! — намигнах ѝ аз. — Ела, да идем и да го питаме!

— Да не си луда? — изплаши се Самър. — Ами ако не ме харесва? Не! Няма да рискувам. Разходихме се из Вайа Айънд, само двамата, и си помислих, че може би...

В този момент едно момиче влезе в тоалетната и ние трябваше да се вразумим.

— Добре че тази вечер съм у вас — пошуших ѝ аз, докато излизахме. — Искам да ми разкажеш всичко. Кога? Къде? *Точните думи!*

Като наблизихме момчетата, Самър ми направи знак с очи.

— Устата ми е запечатана! — обещах аз.

— Сигурна ли си, че си добре? — стрелна ме с поглед тя, като стана отново сериозна.

Заставих се да се усмихна.

— Сигурна! — Част от мен искаше да ѝ разкаже за татко, но не знаех откъде да започна.

— Много ми харесва — заяви Ани, като размазваше от моя нов крем за напукани ръце по дланите си. — Много е гладък и пухкав.

— Благодаря! Малко се колебая за аромата. Морковеното масло се усеща доста силно, дори през невена...

— Да, малко е неприятно. Но ако добавиш малко бергамот... Я чакай... — и Ани прошумоля с дългата си пола, а гривните ѝ издрънчаха.

Седяхме около огромната дървена маса в кухнята пред няколко празни чаши и купчина предмети, пригответи за рециклиране.

Обичам цялата къща на Самър, но кухнята е любимото ми място. Обожавам рафтовете с всевъзможни подправки, китките изсушени билки, които висят от тавана, и огромната червена печка, от която идва апетитна миризма на мъфини с фурми и банани, пригответи специално за нашата нощувка. Двете със Самър вече бяхме извадили морковите, бяхме набрали ябълките и ги бяхме подредили в кашони до калните ботуши при задната врата, готови да бъдат закарани в „Под дъгата“ сутринта.

Самър пъхна пуканки в микровълновата и сложи чайника да заври за горещия шоколад, а няколко минути по-късно Ани се появи с голяма дървена кутия, в която държеше есенции и масла. Тя намери бергамота, извади една чинийка от шкафа, сложи лъжица крем и капна в него няколко капки бергамот. Разбърка го и ми подаде да помириша.

— Жестоко е! — възкликах аз.

Беше права, бергамотът балансира миризмата на морковеното масло и придаде на крема свежа нотка.

— Перфектен е за изморени, напукани ръце, работили цял ден — казах аз.

— Я да помириша и аз — пресегна се Самър за чинийката. — Ммм, прекрасно!

— Запиши ме за четири бурканчета, когато правиш първата партида — каза Ани. — Моите приятелки градинарки полудяха по балсама и съм сигурна, че и кремът ще им хареса. Отивам за портмонето.

— Ти не бива да плащаш! — извиках аз. — Не и след всичко, което направи, за да ни помогнеш.

— Разбира се, че ще платя — засмя се Ани. — Вие едва сега започвате и не може да си позволите да раздавате бесплатни продукти. По колко смяташ да ги продаваш?

Докато ние с Ани спорехме дали да плаща, или не (накрая тя победи — беше права, нуждаехме се от всяко пари), Самър приготви нещата за нощувката. Аз си взех чантата и след като Ани напълни една кутия с горещи, ароматни мъфини и ми я подаде, поех към стълбите.

— О, ние няма да спим в стаята ми! — спря ме Самър.

— Какво? — зяпнах аз.

— Имам изненада за теб. Ела! — усмихна се тя загадъчно.

После гушна Ани и тръгна към задната врата. Аз също прегърнах Ани, като гледах да не смачкам кексчетата, и догоних Самър.

Запрепъвахме се през градината, пресякохме полянката и ето я и няя — юртата. Беше осветена отвътре и приличаше на току-що приземил се космически кораб.

— Надявам се, че обичаш да ходиш на къмпинг — намигна ми Самър.

Юртата блестеше. Като влязохме вътре, видях множество страховити малки фенерчета, които висяха от тавана. На пода имаше меки килими и два спални чувала, сложени върху две пухкави агнешки кожи.

— Фантастично е! — не вярвах на очите си.

Двете огромни космати кучета на Самър — Биф и Чип, изглежда, също бяха харесали юртата и вече се бяха настанили вътре, така че трябваше да прескачаме протегнатите им дълги крака. Щом се разположихме и извадихме вкусните мъфини, аз се обърнах към Самър.

— И така, започвай, искам всички подробности за теб и Бен!

Приятелката ми се ухили.

— Извинявай, не мога да говоря в момента — каза тя, взе огромна шепа пуканки и ги пъхна в устата си.

— О, стига де! — примолих се. — Искам да чуя всичко! Кога започна да го харесваш?

Тя само ме погледна дяволито и мушна още една шепа пуканки в устата си.

— Не можеш да мълчиш цяла нощ! Скоро пуканките ще свършат и ще трябва да ми кажеш всичко. Много скоро всъщност, ако направя така... — и аз грабнах шепа пуканки и я пъхнах в устата си. След това още една и още една.

Самър избухна в смях, няколко пуканки изхвърчаха от устата ѝ и тя се разкашля здравата.

— Спокойно! Ще се задавиш — казах аз и продължих да дъвча.

Биф се беше втренчил в пуканките, затова му хвърлих малко и той ги хвана още във въздуха.

— Добре, добре... — каза накрая Самър. — Винаги съм го харесвала като приятел, но мисля, че нещо се промени в мен през последния ден от срока, когато всички се закачахме и се пръскахме с пяна. Помниш ли, когато се нахвърлихме на Марко? Е, тогава се обърнах и Бен беше зад мен, пръскаше Марко и се смееше като луд. Беше си същият като винаги — е, освен дето целият беше в розова и зелена пяна, но беше и различен. Някак си... мmmm... различен...

— Сигурна ли си, че не си си паднала по пяната? — подкачих я аз.

— Не се подигравай! — ръгна ме Самър. — Но това е тъпо, нали? Едва ли той изведнъж ще започне да ме харесва по онзи начин.

— Ами ти започна изведнъж да го харесваш, защо и той да не започне? А може той вече да те харесва, но да няма кураж да ти каже. А може и той да има нужда да те види по друг начин. Кога ще се видите пак?

— Той ще е в Дартингтън хол следващата седмица с групата по консервация. Искат да правят нов стенвестник, за да покажат на хората каква работа вършат и аз предложих да им помогна със снимките.

— Екстра! — казах аз. — Гледай да останеш насаме с него за по дълго време и си поговорете.

— Непременно! — отвърна Самър.

Изгледах я, впечатлена, че се съгласи. Но тя се засмя и добави:

— Сигурно ще му кажа нещо от типа „Привет, как си, готини видри, нали?“.

Пернах я на шега, а тя се засмя и се търкулна по-далеч от мен.

— Нямах предвид да му говориш такива неща, а да му кажеш нещо с главни букви.

— Не мога! — изстена Самър. — Не и докато не разбера дали той има същите чувства към мен! — Самър се претърколи по корем и скри глава под меката пухкава кожа. — О, всичко това е толкова ужасно — простена тя отдолу. — Може би е по-добре цял живот да си остана стара мома!

Биф се беше разположил върху мен и се опитваше да напъхва главата си в купата с пуканки, но Самър реши, че това не може да продължава, и го изгони от юртата. Чип също го последва, но пътьом задигна един мъфин от кутията.

— Трябва да разбереш дали те харесва — казах аз, след като кучетата излязоха. — Например може да покажеш, че ти може би го харесваш, за да видиш как ще реагира.

Самър ме изгледа, сякаш говорех на японски.

— Но как да го направя?

Погледнах я учудено.

— Самър, не си ли чувала за флиртуване?

— Щъ... Ами... Да... — промърмори тя. — Дори се опитах, когато снимахме в салона. Нали помниш, че го помолих да направи чай...

— И това ми било флиртуване! — възкликнах аз. — Помислихме, че коремът те боли!

Самър простена и завря глава още по-навътре под кожата.

— Видя ли? Ужасно съм задръстена!

— Не се тревожи, ще ти помогна.

— Но, Аби, аз...

Прегърнах я и се опитах да изимитирам гласа на госпожица Хикс, учителката ни по театър.

— Време е за упражнения! Хайде, стани... протегни се... отпусни тялото си — скочих и заподскачах от крак на крак, както правехме в театралната школа.

— Аби... — започна Самър несигурно.

— Довери ми се! — прекъснах я аз. — Време е за малко ролеви игри. И така, представи си, че вече си на онова нещо за консервацията с Бен и фотоапарата ти. Можеш да започнеш разговор например така: „Привет, Бен, може ли да те снимам с това мишле? Толкова си готин, че съм сигурна, че ще привлечем купища доброволки, като те видят на снимката“.

Самър ме гледаше в пълно изумление.

— Няма начин! Не мога да кажа такова нещо! — викна тя.

— Добре де! — разхилих се аз. — Може би е малко прекалено. А какво ще кажеш за „Страхотно си падам по теб, стани ми гадже и ела да ме целунеш!“?

Както можете да си представите, сълзи ни потекоха от смях. Започнахме да измисляме все по-шантави и по-шантави неща, които Самър да каже на Бен. Ох! Коремите ни заболяха от кикотене. Накрая се поспокоихме и аз казах, останала почти без дъх:

— А сега сериозно, има език на тялото, чрез който можеш да покажеш, че проявяваш интерес към някого. Гледах по телевизията за това. Например можеш да задържиш погледа си върху него малко по-дълго.

— Какво!? Както правеше ти, преди да станете гаджета с Марко? — и Самър ме изимитира как гледам втренчено като откачалка.

— Не изглежда така! — възмутих се аз.

— Точно така изглеждаше! — извика Самър и ме замери с пуканки.

Аз ѝ го върнах и накрая се озовахме сборичкани на земята и задъхващи се от смях.

Като се поуспокоихме, сложихме възглавниците на входа на юртата и легнахме по гръб, загледани в небето. То се разстилаше над нас безкрайно и мастиленосиньо, осияно със звезди. Мълчахме. Сякаш минаха векове, преди Самър да заговори.

— Трябва да съм сигурна, че ме харесва, преди да направя каквото и да било. Много се страхувам, че ще ме отблъсне, и тогава ще умра от неудобство и никога повече няма да се доближа до него!

Погледнах я изненадано. Самър изглеждаше толкова уверена. Не можех да повярвам, че се притеснява от нещо.

— Следващия път, когато сте заедно, ще ви наблюдавам и ще се опитам да разбера какво чувства той — опитах се да успокоя Самър, но тя поклати енергично глава и ме погледна разтревожено. — Бен изобщо няма да разбере — обещах аз. — Няма да ви наблюдавам с бинокъл и тефтер в ръка. Но може да пофлиртуваш малко с него, пък аз ще видя как реагира той.

— Добре — погледна ме несигурно Самър, — но бъди много внимателна, обещаваш ли?

— Самата деликатност съм! — уверих я аз. — И ако решим, че Бен те харесва, ще ви помогна да се съберете. И ако още не е разbral, че те харесва, ще му помогнем да го разбере.

— Теб всички те обичат и искаш и другите да бъдат обичани! — въздъхна Самър.

Мислех, че тя все още гледа звездите, но изглежда, видя облака, който засенчи лицето ми, защото внезапно продължи:

— Или не?

Не смеех да я погледна.

— Всичко е наред, само...

— Ако Марко пак е започнал с неговите номера... — Самър изведнъж седна.

— Не, не е това — аз също седнах. — Не е той. Аз съм...
Мисля... Не знам...

Самър се разтревожи.

— Какво става, Аби?

— Не знам. Вероятно нищо. Той иска да се виждаме често, аз също искам да го виждам често. *Много, много често!* Но нямам никакво време, а мисля, че той не го разбира.

— Леле! — възклика Самър. — Не съм си и представяла, че Супер Марко ще търчи след момиче!

— Не го прави — обясних аз. — Не става дума за това. Аз просто... О, не знам! Имаме толкова грижи с „Под дъгата“, Грейс има проблеми, а аз не мога да спра да мисля за татко...

— Искаш ли да поговорим за това? — погледна ме Самър.

— Честно казано, искам да се позабавлявам и да забравя за всичко това.

— Но да знаеш, че съм тук и когато поискаш...

— Знам. Благодаря! Но не се тревожи, добре съм. Просто понякога толкова неща минават през главата ми, откакто се преместихме тук, и се боя, че накрая тя ще се пръсне и мозъкът ми ще се разлети наоколо.

— Гадно! Само да не ни изцапаш юртата.

Усмихнах се. Самър винаги знаеше как да ме разсмее.

— Какво ще кажеш тази вечер повече да не говорим за момчета, а? — обърнах се към нея. — По-добре да поиграем на играта на бъдещето.

Самър светна. Тя измисли играта на бъдещето и ми показва как се играе един ден в края на срока, докато си лежахме на поляната в училище. Представяш си какъв ще бъдеш след определен брой години, какво ще правиш и как ще живееш и го описваш. Самър винаги беше много подробна, стигаше дори до имената на децата си (Дъга, Феникс и Тайлър, ако ви интересува). И почти умряхме от смях веднъж, когато трябваше да си представим какво правим след осемдесет години и си представихме как живеем във футуристичен дом за възрастни на плажа Бонди като две откачени баби сърфистки.

— Добре, за след колко години? — попита тя.

— Ами, десет...

Решихме, че когато съм на двайсет и четири години, ще съм козметичен консултант и ще посещавам холивудските филмови звезди в невероятните им домове, за да им препоръчвам най-добрите козметични продукти за кожата им. Моята верига козметични салони „Под дъгата“ ще бъде огромна, разбира се, и аз ще съм милионерка и вероятно ще живея в Ню Йорк или на някое друго такова хубаво място.

Самър ще ми идва на гости, когато има фотографски изложби наблизо. Иначе тя през цялото време ще пътува по света, ще се среща с невероятни хора и ще разказва историите им. Като прочут фотограф, естествено. Както тя казва, една снимка замества хиляди думи.

— О, и знам, че не трябваше да казвам това, защото си обещахме да не говорим за момчета — добавих аз, — но аз все още ще съм гадже с Марко и неговата банда ще е много известна. А ти може би ще си гадже с Бен.

Самър въздъхна.

— Надявам се. Но по всяка вероятност ще ми отнеме около десет години да събера кураж, за да му кажа какво чувствам, а дотогава той ще се е оженил за някоя страховтна французойка, която се интересува от екология, и ще ме е забравил напълно.

— Трябва ти краен срок — заявих аз. — Не мислиш ли, че е добре да отидем на плажното парти, за което спомена Бен?

— Разбира се, че ще отидем. Всички отиват, т.е. много хора от нашия випуск. Бекс и Рейчъл ще са там, Оливия и Роуз от нетбола и Дола и Амъни от клуба по изкуство. Бащата на Джес и неговият приятел винаги правят барбекюто, а Джед и Джим също ще дойдат да помогат. Мисля, че и момчетата от бандата на Марко са поканени. Слава богу, аз ще съм се върнала от Корнуол. Това ще е събитието на годината.

— Чудесно, това е след две седмици, нали? Значи това е крайният срок — казах аз. — До плажното парти трябва да си поканила Бен да излезете.

— Но само ако си сигурна, че ме харесва — притесни се Самър.

Светлината от фенерите се отразяваше в очите ѝ. След миг тя сякаш беше някъде далече оттук — вероятно си представяше плажното парти и Бен. Доскоро и аз бях същата — влюбена до уши в Марко и

пълна със страхове и надежди дали и той ме харесва. Сега вече бях заедно с моето момче мечта, бяхме луди един по друг, но действителността постоянно ни пречеше да сме заедно.

Легнах по гръб до Самър и се загледах в морето от звезди над главата ми. Всичко щеше да се оправи! Сигурна бях. Всичко щеше да е наред — и с Марко, и с Грейс, и с татко, и с „Под дъгата“.

ГЛАВА 5

— Добро утро! — Влязох в „Под дъгата“, залитайки под тежестта на кашоните с моркови и ябълки, които мъкнех заедно със спалния чувал.

Джим, братът на Самър, ме докара и ми предложи да внесе кашоните, но аз му благодарих и отказах. Той така зяпаше плакатите на Саф на витрината, че не ми се искаше да влезе и да си говори лично с модела. Носът ѝ и бездруго беше стигнал тавана.

— Привет! — отговориха ми всички в хор.

Бяха се разположили върху лилавите канапета с димящи чаши чай в ръка. А на коленете на мама лежаха тефтер и химикал. Бяхме планирали да обсъдим случилото се в събота.

— Привет, миличка! О, колко мило от страна на Ани — възкликна мама, като видя кашоните плодове и зеленчуци. — Добре ли си прекарахте със Самър, миличка?

— Много добре, благодаря! — отвърнах и сложих кашоните на бара.

— Как е Джим? Още ли е така страхотен? — попита Саф, като гледаше през прозореца как ленд ровърът потегля.

Направих се, че не съм я чула.

— Искаш ли чаша чай, преди да започнем? — попита мама и стана да ми приготви.

— Не, благодаря — отвърнах. — Вече пих у Самър някакъв вид билков чай с клечки в него. Това беше най-близкото до истински чай, което имат. Имам и поръчка от Ани за още четири крема за напукани ръце. — Извадих парите от джоба си и ги сложих на масата. — Знам, че това няма да спаси салона, но все пак е нещо.

— Чудесно е, миличка — усмихна ми се мама. Изглеждаше по-спокойна от вчера.

Саф и Грейс също бяха по-бодри. А преспиването у Самър определено беше повдигнало и моя дух.

— Ами да започваме — каза мама и погледна бележника си. — Момичета, знам, че когато всичко се обърка в събота, имахме чувството, че е настъпил краят на света, но не беше.

— Е, не съвсем — намеси се Саф.

— Много от клиентките бяха доволни — продължи мама — или поне проявиха разбиране, че имаме проблем.

— Повечето, но не всички — измърмори Грейс.

— Тази Джинива беше ужасна! — намръщи се Саф.

— Ще ме оставите ли да довърша? — въздъхна мама. — Вярно е, че може да не ни препоръчат на приятелките си или дори да не ни посетят отново, но все още има много хора в града, които биха поискали да дойдат в салона. Знам, че много залагахме на събота, но благодарение на промоцията имаме резервации и през седмицата, така че нека се настроим положително и да се съредоточим върху работата, която ни чака, и да оставим добро впечатление у клиентите си.

— Аз съм за! — вдигна ръка като при гласуване Грейс.

— Аз... ъъм... и аз съм за — смотлевих на глас, а наум си помислих „Бедният Марко! Май бях доста строга с него оня ден. Всъщност той се оказа прав — събота беше просто един ден и няма как всеки ден да е успешен. Но тогава не разбрах какво ми казва. Надявам се да успея да му се реванширам, като се видим следващия път... Може би с ягодов млечен шейк... Хм... Или с ментова целувка...“.

Като излязох от краткия си унес, установих, че и Саф подкрепя мама.

— Само така, мамо! Само така! — викаше тя.

— Радвам се, че всички сме на едно мнение — усмихна се мама.

— А сега да се съредоточим върху случилото се в събота.

— Искаш да говорим за вмирисаните маски за лице? — потръпнах аз.

— Нямаше как да предвидим, че хладилникът ще се развали — въздъхна мама. — Обадих се на техника тази сутрин и той всеки момент ще дойде.

— Това се вика бързина! — похвали я Грейс.

— Ами приложих малко от прочутия чар на момичетата от семейство Грийн — изчерви се мама — и той каза, че ще се отбие,

преди да иде на следващия адрес. Приятно ми е, че чарът ми все още действа — добави тя с дяволита усмивка.

— Разваленият хладилник обърка целия ни график в събота — каза Грейс.

— Права си. — Мама хвърли око на бележника си. — Затова трябва да помислим какво можем да направим, за да сме сигурни, че следващия път някой малък проблем отново няма да обърка целия ни ден. Предлагам, когато записваме клиенти, да оставяме поне десет минути между две резервации и петнайсет — ако клиентът има цял пакет.

— А ти, мамо, трябва да се научиш да казваш не — додаде строго Саф. — Забавихме се и защото ти приемаш да правим допълнителни процедури, когато клиентките те помолят, без да са ги записали предварително.

— Знам, знам — намръщи се мама. — Но просто исках да останат доволни. Е, вече си научих урока...

— Всъщност — прекъсна я Грейс, — не бива да отхвърляме възможността да спечелим повече пари и ако е възможно, да се направи разместване в графика — например някой да отиде първо при Саф, а после при мама, трябва да го правим.

— Но ако наистина е невъзможно, ще откажа — обеща мама.

— Можем да питаме клиентите дали искат и друга услуга още когато си записват час — предложих аз. — Например: „Знаете ли, че предлагаме коламаска и оформяне на вежди? Бихте ли искали да се запишете и за друга процедура?“. Така клиентите ще имат възможност да помислят предварително дали не искат и нещо друго, преди да дойдат.

— Чудесна идея! — плесна с ръце мама. — Задължително ще го правим от сега нататък. Така, следващата ни точка е... — и тя погледна бележника си. — Маникюрът... Имам предвид анкетната карта на Ишана...

— Тя ми каза, че много го харесва! — нацупи се Саф. — Ако клиентките не ми казват дали харесват, или не харесват това, което правя, аз как да разбера? Не съм екстрасенс!

— Миличка, щом някой е решил да напише, че не си го чула, значи наистина не си.

— Чух я! Чух я да казва, че обожава цвета, който ѝ предложих — възмути се Саф. — И всички останали бяха доволни.

Мама поклати глава.

— Не е задължително, като казват, че са доволни, наистина да са. Понякога хората са твърде вежливи, за да изкажат на глас недоволството си.

Саф се накани пак да протестира, но мама вдигна ръка.

— Добре, добре! Това може да не се отнася за конкретния случай, но не може да рискуваме и затова трябва да обръщаме внимание на всичко и да се опитаме да направим услугите, които предлагаме, още по-добри. Това се отнася за всички ни.

Саф помърмори още малко, но се съгласи да оставя клиентите сами да избират цвета на лака, който харесват, а не този, който ѝ допада на нея.

— И аз имам да добавя нещо — каза тя след малко. — Грейс би могла да се усмихва малко повече, когато разговаря с клиентите на рецепцията. Така ги гледа, че те мислят, че са дошли на зъболекар, а не в салон за красота.

Бях напълно съгласна с тази забележка.

— Благодаря, Саф — каза мама. — Грейс, ще можеш ли да се съобразиш с това?

— Хм... — измърмори Грейс. След това улови погледа на мама и продължи. — Добре де, но не очаквайте от мен да се преструвам на жизнерадостна и да се прегръщам с хората, както прави Саф. Не съм такава.

— Но аз не съм фалшиво жизнерадостна, а съм просто един щастлив човек! — възнегодува Саф. — Трябва и ти да опиташ!

— Никой не те кара да бъдеш такава, каквато не си — обрна се мама към Грейс. — Но една усмивка няма да е излишна.

— Разбрах! — намръщи се Грейс и след това саркастично изобрази една сладникава усмивка. — О, и аз имам забележка. Трябва да сме много внимателни, когато записваме часове, за да не запищем двама души за един и същ час — и изгледа втренчено Саф.

Саф ѝ се изплези и каза, че не било кой знае какво, но знам, че беше много притеснена, когато ѝ казахме, че е объркала часовете при записването. Бях сигурна, че никога няма да направи тази грешка отново.

Мама погледна бележника си.

— Ами това е всичко, май... — каза тя с облекчение.

В този момент един пикап паркира отпред.

— А, ето го и хладилният техник — зарадва се мама.

Щом техникът се настани под хладилника и само краката му останаха да стърчат навън, ние отново заговорихме за салона.

— С Грейс прегледахме сметките — започна мама — и резултатите не са добри, за съжаление.

Грейс наизвади разни листове, подреди ги и започна:

— С това, което припечелихме в събота, и с приходите от клиентите, които са си записали часове, би трябвало да успеем да купим материалите и продуктите, които са ни необходими за следващите две седмици, но не можем да харчим пари за каквото и да било друго. Съжалявам, но край с новите продукти, Аби...

Саф и аз бяхме шокирани.

— Две седмици? — повтори Саф.

Грейс се намръщи.

— Не съм сигурна колко точно. Зависи как ще се развият нещата. Но ако искаме салонът да се развива, трябва да утроим клиентите, които имаме за седмица, и е добре да го направим, преди да сме свършили парите напълно.

На думи изглеждаше просто, но ми се струваше напълно невъзможно.

— В такъв случай ще ни е нужна нова идея за развитие на салона — казах аз.

Но никой не се сещаше за нищо.

— Трябва сериозно да помислим — каза Грейс.

— И да си създадем постоянни клиенти, като предлагаме много добри услуги — добави мама.

Междувременно хладилният техник се появи изпод хладилната витрина и каза една цифра за поправката, която накара мама да подскочи като ударена от електрически ток.

— Значи тази покупка не е била много на сметка — измърморих аз, чувствайки се излъгана. Толкова бях доволна, когато платих за хладилната витрина само няколко стотачки.

— Боя се, че не можем да си позволим този ремонт — каза мама.

— Бихте ли могли да намалите цената?

— Бих помогнал с радост. Виждам, че сега започвате бизнеса — каза техникът. — Устройва ли ви цена на ремонта само за стойността на резервните части? Тогава ще струва триста и петдесет.

Мама поклати тъжно глава.

— Много щедро от ваша страна, но нямаме толкова пари. Предполагам, че ще трябва да изхвърлим витрината.

— Съжалявам, но това е, което мога да направя — каза техникът.

— Не, аз съжалявам, само ви загубих времето — въздъхна мама.

Техникът си тръгна и ние проследихме с поглед отдалечаващия се пикап.

— Съжалявам момичета — погледна ни мама, — но изглежда, ще продължите да тичате нагоре-надолу между апартамента и салона.

— Не се беспокой, така ще изгаряме калории и ще можем да ядем повече понички — казах аз, опитвайки се да я разсмея, но мама дори не се усмихна.

В този момент пощаджията се зададе по улицата и ни махна, че има пратка за нас.

— Аз ще я взема — казах и изтичах към вратата. — Дано да са препратили етикетите, които поръчахме.

Но не бяха. Старите ни съседи в Лондон, Роджър и Лора, бяха препратили пощата ни. Беше ми странно да си представя писмата, пръснати по викторианските черно-бели плочки в преддверието на къщата ни в Илинг. Сега то ми се струваше огромно. Целият ни сегашен апартамент можеше да се събере в него. Когато като малки карахме колелата си в преддверието, то не ми се струваше огромно, а просто нормално.

Кой ли живее в къщата ни сега? Който и да е, изглежда, предава пощата ни на Роджър и Лора. А дали някой спи в стаята ми? Дали са преобоядисали лилавите ми стени със сребърни звезди? Избутах всички тези въпроси от главата си. Това беше минало. И както мама казва, трябва да гледаме напред, а не назад, но е трудно, когато бъдещето е толкова несигурно. И когато не знам къде е татко и дали е добре...

Започнах да преглеждам пликовете, докато се връщах при мама и сестрите ми. Повечето бяха каталоги за дрехи и оферти за spa, които вече не бяха по джоба ни.

И тогава видях, че още нещо се е върнало от миналото ни, за да тормози Саф.

Едно от писмата беше от Академията за изкуства, където тя се беше записала на курс по пеене, преди животът ни да рухне. Но Академията е в Лондон, курсът струва цяло състояние и няма начин Саф да ходи на курс сега. Опитах се да пъхна плика между останалите, за да не ѝ напомня какво изпуска. Но беше късно. Саф вече се беше надвесила над рамото ми.

— За мен е! — извика тя, като видя името си, и грабна плика от ръцете ми. — О, това е от Артс Ед. — Лицето ѝ помръкна.

Мама и Грейс застанаха нащрек.

Саф отвори плика и всички затаихме дъх. Вътре беше бюлетинът на Академията с информация за курсовете и подробности за вечерни забави за студентите. Саф въздъхна и започна да го прелиства. Изглеждаше почти толкова разстроена, колкото когато разбра за бъркотията със записаните часове.

— О, миличка, толкова съжалявам... — понечи да я прегърне мама.

— Ужасно е, че... — започнах аз.

— Оставете ме... — промълви Саф. И изведнъж изкрещя — *Дааа!*

Всички подскочихме от изненада.

— Вижте, има обява за прослушване за нов телевизионен сериал! „Търсим отворено 16 — 18-годишно момиче за главна роля!“ — прочете тя.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но ти нямаш абсолютно никакъв актьорски опит — завъртя очи Грейс.

Ние с мама се спогледахме. Грейс беше права. Но Саф не беше от хората, дето ще оставят такава дреболия да им попречи.

— Това е точно за мен! — заяви тя. — Това е моят паспорт към славата и богатството и никога повече няма да се тревожим за пари!

— Саф, няма голям шанс да те вземат, не мислиш ли? — не отстъпваше Грейс.

— А ти какво правиш, за да помогнеш? — скастри я Саф в отговор. Тя притисна писмото до гърдите си. — Това може да разреши проблемите ни. Тук пише да позвъним и да се запишем за прослушването в петък — и сестра ми се обърна и вдигна слушалката на телефона.

Грейс понечи да я спре, но мама я хвани за ръката.

— Остави я да се запише, щом ѝ харесва.

Грейс изсумтя.

— Добре че не всички предлагаме наудничави схеми за спасяването на салона. Саф не може да прави разлика между реалност и фантазия, мамо.

И двете ме погледнаха, но аз само свих рамене. Знаех какво ги тревожи. В този момент се сетих, че една от клиентките ни има записан час и ще дойде всеки момент. Трябваше да приберем бързо чашите и да пригответим кабините за масаж, така че засега оставихме настрана разговорите за прослушването.

Мама и Саф бяха заети с масажи и маникюр почти през целия ден. Около дванайсет и половина и двете решиха да починат за малко и ние с Грейс се качихме до апартамента да пригответим обяд. Пригответихме доматена супа, въпреки че навън беше почти един милион градуса. Много обичахме супата, когато бяхме малки, а аз все още я обичам, защото ми напомня как трите седяхме около масата с възглавници на столовете, за да стигнем до чиниите си. Спомних си и как правехме лодки от хляб и плаващи острови от настърган кашкавал, докато бърках супата в тенджерата и се опитвах да подхвания разговор с Грейс за нейните приятели. Исках да разбера защо не излиза с тях, но щом попитах, тя се затвори като мида, така че и аз трябваше да мълъкна.

Саф първа се качи при нас и не спря да говори за кастинга. Няколко минути по-късно дойде и мама и донесе лоши новини.

— Съжалявам, мила — обърна се тя към Саф, — но не можем да си позволим цената на билета в момента. Обадих се да проверя колко струва пътуването до Лондон и тъй като ти ще пътуваш в пикови часове, билетът е над сто лири, а ще ти трябват и пари за метро.

Притесних се, че Саф ще се срине при тази новина, но вместо това тя каза весело:

— О, знам за това. Не се беспокой, мамо, има оферта за осем лири отиване и връщане с автобус. Видях обявата на дъската в Сомърфийлд. Отивам да си направя резервация сега. Пътуването отнема шест часа, но съм записана за кастинга от 4 до 5 следобед, така че няма проблем. Ще пренощувам у Сабина и ще се върна със сутрешния автобус.

— Но ти имаш клиенти и... — започна мама.

— Не е нещо, което ти не можеш да поемеш — прекъсна я бързо Саф. — Проверих в дневника и видях, че има само два маникюра и един педикюр през тези дни. Имаше само една клиентка, при която се получаваше застъпване, но аз ѝ се обадих и тя ще дойде половин час по-рано, така че ти ще можеш да ѝ направиш педикюра.

Мама се втрещи. Саф беше предвидила всичко и я беше оставила без друга възможност, освен да каже да.

Когато Саф започна да се чуди какво да облече за прослушването, изведнъж се сетих, че това е шансът ми да видя татко.

Имах чувството, че мозъкът ми ще експлодира само при мисълта как ще реагират мама и сестрите ми, когато го предложа. И ако мама се разстроеше много, нищо не можех да направя, но от друга страна, тя никога няма да ме пусне да ида в Лондон сама. Затова пътуването на Саф беше единственият ми шанс да го направя. И когато тя каза, че отива да си запази място в автобуса, с изненада чух гласа си:

— Запази едно и за мен.

После се стегнах и добавих:

— Искам да ида в Лондон и да видя татко.

Все едно дръпнах предпазителя на ръчна граната. Настъпи абсолютна тишина, а на мен ми се прииска да се скрия под масата с ръце на ушите.

След това бомбата избухна и всички заговориха едновременно — по-скоро ми викаха. Саф и Грейс искаха да знаят защо искам да го видя, а мама казваше, че още е рано и трябва да мине повече време, а накрая завърши:

— Така или иначе, нямаме телефонния му номер. Ако се обади отново, което той не се потруди да направи толкова време...

— Имаме го — казах тихично аз, — записах го, когато се обади.

— Така ли? — вдигна вежди мама, а после въздъхна. — Не съм против да видиш баща си, миличка, но ми се струва, че не трябва да си сама.

— Имам право да видя баща си, не можете да ме спрете! — викнах аз.

Леле! Откъде се взе тази ярост у мен?

— Не се опитвам да те спра — погледна ме изпитателно мама. — Притеснявам се, че като го видиш, у теб може да се събудят чувства, с които ще ти е трудно да се справиш сама. Не искам да останеш без

помощ. Бих дошла с теб, но имаме записани часове за тези два дни и точно сега не можем да си позволим да ги отлагаме. — Мама ме гледаше настойчиво, очите ѝ излъчваха молба да я разбера.

Усмихнах ѝ се, за да покажа, че я разбирам, но не промених решението си.

— Грейс... — започнах аз.

— Без мен! — отсече сестра ми. — Няма да дойда с теб. Не искам да виждам този човек никога повече!

— Може би ако дойда с теб на кастинга, после бихме могли заедно да отидем... — погледнах с молба Саф.

— Аз също не искам да го виждам! — тросна ми се тя. — Както ви казах, ще остана да спя у Сабина.

Грейс погледна Саф одобрително.

Е, добре, поне се обединиха, макар и срещу мен. Поех си дълбоко въздух.

— Знам, че изглежда, че сякаш ви предавам, като искам да видя татко. Аз също съм ядосана и наранена, че той не ни се обажда. Но истината е, че много ми липсва. Постоянно мисля за него. Чудя се къде живее, какво прави по цял ден и защо не ни се обажда. Непрекъснато е в главата ми. Ако го видя, мога да се разбера с него и тогава може би всички тези мисли и въпроси ще спрат да кръжат из главата ми и да ме карат да се чувствам като на въртележка, която се върти твърде бързо.

Всички се втренчиха в мен.

— Не знаех, че случилото се те е засегнало толкова дълбоко — каза мама тихо.

Имаше вид на човек, който всеки момент ще се разплаче.

— Мамо, моля те, пусни ме да ида! Обещавам, че ще се справя!

Мислех, че мама отново ще каже не, но тогава се намеси Саф.

— Ще вземем по един телефон и ако Аби отиде у татко и ако е разстроена до истерия, аз веднага ще отида при нея и ще я взема у Сабина. Така че няма да остане сама.

Усмихнах се с благодарност на сестра си. А и мама май започваше да се съгласява.

— Но ти няма да излезеш от прослушването до около пет часа, нали, мила? — погледна тя към Саф.

— Бих могла първо да се видя с Ем и Зо в Кенсингтън — предложих бързо, преди мама да се е разколебала. — Може да отида

при татко за вечеря и тогава, ако е нужно, Саф ще може да дойде.

— Ще трябва първо да говорим с него — намръщи се мама.

— Ами да, той може дори и да не е там — намеси се начумерено Грейс. — Вероятно е бил прекалено зает, за да ни се обади.

Не обърнах внимание на думите ѝ и хукнах към салона да се обадя на татко, преди мама да промени решението си. Грабнах бележката от дневника за резервациите и набрах номера. И едва след като отсреща татко вдигна, сърцето ми се разтуптя.

— Здрави, татко, аз съм! Искам да кажа, Аби — казах аз.

— О! Здрави, мила — каза той изненадано. — Как си?

Но аз бях прекалено притеснена, за да си бъбя общи приказки, затова направо изстрелях:

— Идвам да те видя в петък за вечеря и ще остана до събота сутринта, така че ми трябва адресът ти, става ли?

Мислех си, че ще е на седмото небе от радост, но вместо това той измънка притеснено:

— О, така ли, добре, е...

Прониза ме болка в корема и почти бях готова да кажа: „Забрави, няма да си правя труда“, но не го направих. Вместо това преглътнах разочарованието си и си казах, че го правя за себе си, за да подредя главата си, а не заради него. С монотонен глас татко ми продиктува адреса си. След това ми се стори, че ще каже, че трябва да затваря, затова побързах да го направя първа. Сложих слушалката на телефона, а сърцето ми все още бълскаше, като че бях изкачила висока планина тичешком. Беше ужасно! Той не приличаше на татко.

После се наложи да преглътна обидата, да се стегна и да се обадя на Ем. Когато ѝ казах, че идвам, тя направо пощуря, разкрещя се и каза, че ще позвъни веднага на Зо и искаше още на минутата да започнем да си говорим надълго и нашироко. Но аз само си уговорих среща на „Кенсингтън Хай стрийт“ и после се извиних и затворих. Не можех да се правя на щастлива.

Мама, Саф и Грейс дойдоха долу и аз им казах какво съм се уговорила с татко. Мама взе листчето от ръката ми, погледна адреса и лицето ѝ се сгърчи, все едно беше хапнала лимон.

— Не можеш да се разхождаш из този район сама — измърмори тя. — Вземи мобилния ми и се обади на баща си да те посрещне на спирката на автобуса.

— Какво каза татко? — попита Саф.

— Ами зарадва се — казах, като се стараех да звуча безгрижно.

— Само това ли? — изръмжа Грейс.

— Е, не си спомням точните му думи!

Чиста лъжа. Тревожех се, че ако мама разбере, че татко не се зарадва, няма да ме пусне да ида. А аз трябваше да го видя! Трябваше да го направя за своето собствено спокойствие.

Саф се обади да резервира местата за автобуса, а мама все още не изглеждаше много убедена, но когато сестра ми затвори телефона, тя каза:

— Е, работата е свършена вече. Никакви караници повече! — и погледна Грейс. — Трябва да се подкрепяме и да се помъчим да спасим салона.

— Добре — съгласи се Грейс. После въздъхна тежко и продължи:

— Саф, сигурна съм, че ще получиш ролята и ще станеш известна актриса магически от днес за утре, без каквото и да е обучение или подготовка. Аби, сигурна съм, че татко ще има някакво абсолютно разумно извинение, че не ни се обажда, и че вие двамата ще прекарате една чудесна вечер.

Разбира се, Грейс не вярваше в нито една своя дума, но поне се опитваше да ни размее. Саф, вярна на себе си, повярва на всяка нейна дума.

— О, благодаря ти, Грейс! Знам, че вярваш в мен! — Извика тя.

— Елате, групова прегръдка!

И всички се прегърнахме силно, независимо от различията си. Знаехме, че мама е права, и че „Под дъгата“ оцеля след провала в събота, но сега трябваше да съберем цялата си сила, за да успеем.

ГЛАВА 6

Понеделникът в салона мина много по-добре и ние си помислихме, че сме оцелели след бурята. Но нямахме представа, че на хоризонта се задава ураган.

— Не мога да разбера какво става — каза мама във вторник сутринта. — Имаме три анулирани резервации само за последния час.

Бяхме в салона и се подготвяхме да посрещнем първата си клиентка, а мама беше зад receptionта и прослушваше съобщенията от телефона.

Изглеждаше странно, но решихме, че е съвпадение. Но когато две от клиентките на мама и Саф изобщо не се появиха, разбрахме, че нещо не е наред. Научихме какво, едва когато Шана, една нова клиентка дойде в един и половина. Тя излезе от кабината сияеща. А докато плащаше на касата каза:

— Не мислех да ви споделям, но процедурата беше великолепна и затова трябва да ви кажа...

— Да ни кажете какво? — попита мама.

Имахме ужасното предчувствие, че над главите ни всеки момент ще тресне гръмотевица.

— Че смятам тази драсканица в местния вестник за невероятна клевета — заяви Шана и подписа чека със замах.

— Какво?!

Постарахме се да не ни проличи (дори Саф, след като мама я бутна), но бяхме в абсолютен шок.

— Моят Тери я забеляза тази сутрин — продължи Шана. — Каза ми да отменя часа си, но аз не се съгласих, защото смятам, че човек трябва да види и сам да прецени. И много се радвам, че го сторих.

Мама си наложи да кимне и да се усмихне, все едно въобще не ѝ пука какво пише из вестниците, но веднага щом Шана си тръгна, Саф изтърча и донесе местния вестник, „Ехото на Тотнес“, който бяхме пъхнали в боклука веднага щом го получихме сутринта. Всички се струпахме около нея, докато тя се опитваше да го поизглади на малката

масичка. Намерихме статията и аз си помислих, че ще изповръщам червата си, докато четях.

„Красотата минава към зеленото“ — беше заглавието, а под него: Джинива Грант.

— Господи, това е онази ужасна жена, която беше тук в събота! — ахна Саф.

— О, не! — изпъшка мама и се хвани за главата. — Тя била журналистка! И видя всичките ни проблеми...

„След като видях привлекателната фасада и гостоприемния опърпано шикарен интериор на новия козметичен салон «Под дъгата», се изпълних с големи надежди за първото си посещение там — зачете Саф. — Но със съжаление трябва да кажа, че очакванията ми се изпариха веднага щом навъсената рецепционистка пое сакото ми...“

— Не съм навъсена! — взъмнути се Грейс.

„... и ме информира, че масажистката ще ме приеме с двайсет минути закъснение.“

Мама изпъшка отново.

„Получих безплатен фреш по избор и едно изтерзано на вид момиче изтича нанякъде и се върна през входната врата, награбило плодовете. (По-късно разбрах, че хладилникът им се повредил). *Не* е много професионално! Накрая се оказа, че трябваше да чакам не по-малко от трийсет и пет минути на receptionта, и тъй като се обезводних, сокът остана само далечен спомен...“

Мама потръпна.

— Май трябваше да ѝ предложим още един сок. Наистина беше много топло тук — каза тя.

— Не я защитавай! — сопна се Саф. — Можеше да си поискаш още една напитка, ако е била жадна. Всичко е пълна клевета!

— Аз не съм намусена — каза Грейс отново.

Саф въздъхна и продължи: „... и станах свидетел на цялата бъркотия, която се разигра пред очите ми. Една жена напусна салона разочарована, защото часът ѝ бе даден на друг клиент, а на друга — бедното момиче, което през цялото време търчеше навън-навътре с плодовете, взе повече пари (може би страдаше от прегряване?)...“.

Мама ме погледна загрижено.

— Добре бях! — извиках аз. — Просто не ме бива в смятането!

„Когато дойде време да вляза в кабината — продължи Саф, — трябващо да помоля масажистката да съкрати процедурата, иначе щях да закъснея за срещата си. И така, убедена съм, че при други обстоятелства преживяването би било божествено, с чудесните ръчно пригответи продукти и приятната атмосфера, но за съжаление, това не бяха подходящите условия и аз си тръгнах по-стресирана, отколкото отидох.“

— Добре, добре, моля те, спри! — извика мама.

— То, горе-долу, това е всичко — каза Саф. — Освен всичките й приказки да се избягва това място на всяка цена. Глупава крава! — добави тя с яд.

Грейс изглеждаше бясна, а мама — съсипана. Не знам аз как изглеждах, но ми беше лошо. Имах чувството, че покривът се беше сринал върху нас и ние се намираме сред купчина развалини.

— По-добре въобще да не се бяхме захващали — казах тихо. — Сега вече никой няма да дойде. Ще трябва да затворим салона.

Усетих как това стресна мама и сестрите ми. Обикновено аз бях позитивната, но вече не издържах.

— Но тя пише, че продуктите ти са хубави — заби пръст във вестника Саф. — И че процедурите биха били божествени, ако...

— Приеми го, всичко свърши! — срязах я аз.

— Боя се, че си права, миличка — пророни тихо мама.

Искаше ни се да се качим горе, да се свием в ужасните си неудобни легла и да се наревем едно хубаво, а после да заспим за дълго. Но имахме още една клиентка, която трябващо да пристигне след десет минути, така че въпреки рушащия се около нас свят трябващо да продължим.

Двете с Грейс подредихме кабините и когато пристигна Триш, нашата чудесна редовна клиентка, мама намери отнякъде една усмивка и й предложи сок.

— Благодаря, Ким — каза тя, — но ако може, само чаша вода. Не искам Аби да тича нагоре-надолу заради мен.

— О, няма проблем... — започна мама.

— Тази глупава жена няма представа с какво се е захванала — каза Триш и махна с ръка към вестника, който все още седеше на масичката. — Такива дребнави оплаквания. Всеки нов бизнес има

проблеми в началото! И ако е искала още една напитка, е трябало просто да каже.

— Така мисля и аз! — извика Саф.

— Не се тревожи, мила — каза Триш на мама. — Казах на всичките си приятелки, че тази статия е пълен боклук!

— Благодаря ти! — задавено промълви мама.

Мисля, че всеки миг щеше да се разплаче. Погледнах към Саф и този път сестра ми схвани веднага и заведе Триш в една от кабините за педикюр. После, веднага след като Грейс се качи горе да учи, влезе Лиъм. Мама го погледна и избухна в сълзи.

— Е, ако имам такова въздействие върху жените, истински късмет е, че съм гей! — извика той и я прегърна. — Ким, какво става, скъпа?

Взех вестника от масата и му го подадох. Докато той четеше, мама хлипаше и мърмореше.

— Не мога да повярвам, че е написала това, без да ни предупреди или да ни даде възможност да обясним.

Лиъм беше бесен.

— Браво! Да клеветиш нов салон, който е в услуга на града и който сте имали кураж да отворите по време на криза, кому би могло да помогне това?

— Ще тряба да затворим — подсмърчаше мама. — През следващите седмици щяхме едва да оцелеем, а сега, когато половината от клиентите си отмениха часовете, няма да можем дори да покрием текущите разходи, а какво да говорим да се измъкнем от тази дупка. В козметиката репутацията е всичко, а тази статия напълно разруши нашата!

Настъпи болезнена тишина.

— Аз имам малко спестявания — каза накрая Лиъм, — не са много, около хиляда, но с тях можете да поправите хладилника и...

— О, Лиъм, аз не искам нищо! — побърза да каже мама.

— Знам, че не искаш — отговори ѝ той. — Но моля те, нека ти услужа с малко пари, за да закърпите положението. Трябва да се задържите на повърхността за няколко седмици, докато си създадете постоянна клиентела и си изработите план за спасение.

— Не знам... — започна мама.

— Мога да ви взема лихва, като истинска банка — прекъсна я Лиъм.

Мама пое дълбоко дъх и каза:

— Добре, благодаря... — и отново потъна в сълзи, като се сгущи в Лиъм.

Когато най-после го пусна, аз също го прегърнах.

— Толкова ти благодаря! И не само за парите, а и за доверието.

Лиъм вярваше, че можем да се измъкнем от тази каша и беше готов да вложи собствените си пари в „Под дъгата“. Това ми даде надежда.

— Хубаво, а сега първото, което ще направим — започна той, — е да поправим хладилника. Не можем да караме горката Аби да се трепе постоянно по стълбите, нали? — Той направи ужасена физиономия, а след това се ухили.

Мама също се усмихна — едва-едва.

В сряда сутринта се събудих в малко по-добро настроение. Благодарение на заема от Лиъм хладилният техник поправи хладилника вчера следобед. Първото нещо, което направих, след като си взех душ и слязох в „Под дъгата“, беше да взема черната дъска от стената зад рецепцията и да напиша с големи букви: „Продаваме вкусни сокове и нектари!“. След това я сложих на тротоара, където минувачи и шофьори можеха да я видят на път за работа. После влязох вътре, за да напълня един кашон с брошурки и също го изнесох навън. Мама, Саф и Грейс слязоха долу малко по-късно и видяха какво съм свършила.

— Аби, няма да се измъкнем от блатото с продажба на сокове и нектари — каза Грейс.

— Но все пак е начало — подкрепи ме Саф и ми се усмихна.

Мама само ме изгледа с нейния странен, замъглен поглед, а след това силно ме прегърна.

Сутринта имахме само две клиентки, и двете за промоционалния лятно-ягодов пакет, така че около дванайсет се качих в апартамента, за да се преоблека. Имах среща с Марко в един и половина. Не се бяхме виждали от неделя и имах чувство, че е минала цяла вечност оттогава.

Щяхме да имаме цял следобед на разположение. Самър и Бен също щяха да дойдат.

Срещнахме се с Марко при църквата по пътя за града и когато изтичах към него, той ме грабна и ме завъртя около себе си.

— Здравей! Защо беше всичко това?

— Защото си прекрасна! — усмихна ми се той.

Впих поглед в изумителните му сини очи и ми се прииска да го прегърна и да го държа така завинаги и никога, никога да не го пусна (което би било доста непрактично, защото как ще играя нетбол или ще си правя коламаска на краката, но пък на кого му пука, ще си ходя космата и отпусната!).

Знам, че позволих доста неща да се изпречат на пътя ни, но вече съм твърдо решена винаги да намираме време за нас двамата. И сега започваме с разходка на слънце по Вайа айлънд. Следобедът е наш.

— Обади ли се на Бен? — попитах аз.

— Аха, той вече е там със Самър. Тя искала да се видят по-рано, за да обсъдят фотоизложбата за консервацията, която правят заедно.

Трябаше да скрия усмивката си. Давай, Самър! Може би няма да е нужно да чакаме до плажното парти, за да се съберат с Бен. Представих си ни четиримата под звездите. Аз — сгущена пред лагерния огън с Марко, а тя — с Бен. Очаквах партито с нетърпение. Щеше да е перфектната нощ за всички ни.

— За какво си мислиш? — попита Марко.

— За плажното парти. Ти и аз пред лагерния огън... — притиснах се към него.

— Едва ще го дочекам — каза той, — но имам още по-страхотна новина — добави той и се усмихна тайнствено.

— Така ли?

Марко ме хвана за ръка и тръгнахме към моста.

— Мислех да ви кажа, когато сме всички заедно — започна той, — но трябва да ти го кажа сега. Имам абсолютно страхотни, удивителни новини!

Начинът, по който ми се усмихваше, ме накара да си помисля, че е спечелил от лотарията. Но беше още по-хубаво от това.

— Аз и моята банда ще подгряваме „Брейкс“ — обяви той.

— Мили боже, дори аз съм ги чувала! — скочих аз. — Саф непрекъснато пуска албума им.

Марко изглеждаше щастлив като малко момче в сладкарница.

— Няма да е на някой голям стадион. Те са от Екситър и затова ще започнат тазгодишното си турне оттам — със специален концерт за местните си фенове, а ние ще сме подгряващата група.

— Фантастично! — извиках аз. — Ще е пълно с журналисти и блогъри... Няма начин да не ви забележат!

— Знам — кимна Марко. — Това е шансът, който чакахме. Знаеш, че мама не спираше да говори навсякъде за нас. Групата, която трябвало да подгрява концерта, отпаднала в последния момент и един приятел на мама, който познава организаторите, предложил да ги заместим ние. Отначало ни отхвърлили, защото сме били много млади, но като чули демото ни, нещата се променили, така че...

— Кога е концертьт? — попитах аз. — Трябва да имам време да реша какво да облека. Какво би си облякъл, ако си гадже на един Бог на рока?

— Бог на рока? Харесва ми! — разсмя се той. — В петък е.

Стомахът ми се сви и ми се стори, че пропадам в огромна дупка.

— Този петък? — изхриптях аз. — След два дни?

— Да — изгледа ме изненадано Марко. — Добре ли си? Какво става?

Зави ми се свят. Не знаех какво да кажа. За момент помислих да не казвам нищо и просто да отменя ходенето до Лондон и да ида на концерта на Марко. Но отчаяно исках да видя татко. Знам, че мама нямаше да ме пусне да пътувам сама, така че петък беше единствената ми възможност. От друга страна, концертьт беше изключително важен за Марко и аз исках да съм заедно с него. Всички тези мисли спринтираха из главата ми и още не бях решила какво да кажа, когато се чух да изричам:

— Няма да мога да дойда.

— Какво!? — извика Марко. — Не ми казвай, че трябва да работиш? Това е единственото най-важно нещо в живота ми, което ми се е случвало досега. Това би могло да е началото на нещо голямо. Нужна си ми!

— Няма да работя. Отивам да се видя с татко — обясних аз. — Всичко вече е уговорено.

Думите ми влошиха още повече нещата.

— Какво те е грижа за този прахосник! — ядоса се Марко. — Той не се погрижи за вас!

В гърдите ми се надигна гняв и аз издърпах ръката си от неговата.

— Това не е вярно! Как можа да го кажеш!

— Добре де, той обади ли ви се пак? — изгледа ме Марко и скръсти ръце на гърдите си.

— Не, но...

— Или пък може би е дошъл да ви види?

Въздъхнах.

— Не може, няма кола, а влакът е много скъп и е сложно, защото няма къде да остане през нощта...

Марко изсумтя.

— Събуди се, Аби! Това са само извинения! Можеше да вземе автобуса, той е евтин. Можеше да дойде рано и да си тръгне още същия ден.

Знам, че Марко беше прав, татко би могъл да го стори. И аз си бях мислила същото. Но не можех да го призная. Беше нормално аз да мисля всичко това за татко, но не ми харесваше някой друг да го изрича на глас.

— Не разбираш ли колко много значи това за мен? — казах аз със стиснато гърло.

— А ти не разбираш ли колко много означава за мен този концерт? — контрира ме Марко. След това ми отправи пронизващ поглед и измърмори: — Винаги съм на последно място в списъка ти.

Въздъхнах.

— Толкова съжалявам за концерта! И знам, че не отделям достатъчно време за нас двамата, но знаеш, че е много важно салонът да започне да печели. Нямаме друг избор, иначе ще се озовем на улицата. Как не разбираш това?

Марко ме погледна хладно.

— Щом толкова те притеснявам, защо изобщо се занимаваш с мен?

— Моля те! Не исках да кажа това... — Понечих да го хвана за ръката, но той се дръпна.

— Не ме съжалявай! И аз имам собствен живот, знаеш ли? — Той въздъхна и разроши косата си с ръце. — Виж, Аби, Деклан отиде в

студиото да репетира. Казах му, че няма да мога... но мисля, че все пак ще ида. Кажи на Бен и Самър, става ли?

— Хей, почакай, аз... — започнах, но Марко вече летеше надолу по улицата.

Стоях стъписана по средата на моста и се чудех как успях толкова бързо да забъркam толкова голяма каша.

С разтреперани крака отидох на острова при Самър и Бен. Открих ги под едно дърво. Говореха и се смееха, с тетрадка и никакви скици, пръснати на земята пред тях. В мига, в който ме видя, Самър разбра, че нещо се е случило.

— Скарах се с Марко — казах аз.

— Какво направи пак? — попита тя загрижено и въздъхна тежко:

— Уф, момчетата са безполезни!

В този момент Бен подскочи, като че ли току-що беше открил, че седи върху мравуняк. Промърмори набързо някакво извинение, че трябвало да иде при едни приятели, с които ритали заедно и се понесе към полянката по-надолу.

Разказах на Самър какво се случи. Щом свърших, тя каза:

— Може да ти звучи шокиращо, Аби, но аз го разбирам.

— Аз също — кимнах тъжно. — Чувствам се ужасно, но толкова се ядосах, когато наприказва всички онези неща за татко.

— Направил го е, защото го е грижа за теб.

Въздъхнах.

— Знам, но ми се иска и той да разбере, че трябва да се видя с татко и да говоря с него. Искам да ми обясни защо не ни се обажда. Имам толкова много въпроси, на които нямам отговори. Заради себе си трябва да се видя с него и това е единственият ми шанс.

— Разбирам те — кимна Самър. — Но трябва и Марко да разбере. Той е схванал ситуацията като състезание между него и баща ти за времето и вниманието ти. И Марко загуби. Накарай го да разбере, че не е така.

— Може би трябва да се опитам да поговоря отново с него. Той каза, че отива в студиото.

— Ами да, естествено. Той практически живее там.

Вдигнах ръце.

— Дори не знам къде е проклетото студио! Май наистина съм прекалено отдадена на това, което правя, не мислиш ли?

— Иди при Марко и се опитай да поговориш с него — окуражи ме Самър. — Студиото е на гърба на младежкия център, на улица „Виктория“.

— А ти? — поколебах се аз.

— Върви! — побутна ме Самър и помаха с ръка на Бен, който риташе с няколко момчета недалеч от нас. — Не се тревожи за мен. Добре съм и ще се любувам на гледката.

Изтърчах до студиото, но момчето в младежкия център каза, че за малко сме се разминали с Марко. Той излязъл с Деклан и не казал кога ще се върнат. Погледнах в малкото кафене, в което ме беше водил, но не беше там, така че се поразходих по улица „Фор“ и по главната, с надеждата да го срещна. После пак проверих в студиото, но Марко и Деклан не се бяха връщали. Помислих си да отида пак на острова, но вече не ми се стоеше навън, така че се върнах в „Под дъгата“ (все още си нямах телефон) и оставих на Марко съобщение (добре де, няколко съобщения). Казах му колко съжалявам, че се скарахме, и го помолих да се видим. Но той не ми се обади.

В четвъртък сутринта още нямах съобщение от Марко и затова отидох до тях.

Позвъних на вратата и той отвори, облечен с избеляла тениска и анцуг. Беше доста сънен, въпреки че минаваше десет.

— Привет — казах.

— Привет. — Той ме изгледа изпод разрошените си къдици. Устата му произнесе „влез“, но погледът му определено казваше „изчезвай“.

— Вчера те търсих в студиото, звънях ти и ти писах, не получи ли съобщенията ми? — попитах, като го последвах в антрето.

— Батерията ми е паднала — отвърна той.

— Ами писах ти колко съжалявам за вчера. Не трябваше да реагирам така, когато ти говореше за татко. И аз наистина разбирам колко много значи концертът за теб.

Той успя да се поусмихне.

— Няма нищо, не се тревожи.

Толкова беше красив, че просто трябваше да го гушна.

— Отново ли сме заедно? — попитах аз.

— Да — каза той и силно ме прегърна.

— Опа, извинете ме, да се върна ли по-късно? — долетя глас от коридора.

Обърнах се и видях Сиена да ни се усмихва, облечена с пурпурен халат. Аз изпелтечих „здравей“, изчервих се до един милиард градуса и пуснах Марко.

Сиена прошляпа до хладилника с босите си крака и си наля портокалов сок.

— Ще поостанеш ли, мила? — попита ме тя. — Искаш ли нещо за пиене?

— Благодаря, но по-добре да се връщам в „Под дъгата“ — отвърнах. — Дойдох само да кажа нещо на Марко.

— О, добре! — каза тя. — Ще дойда в салона следващата седмица. Трябва да си направя педикюр. Виж какви са ноктите ми.

И тя размърда пръстите на краката си с лакирани във виолетово нокти. Бяха безукорни, но аз казах:

— Чудесно, значи ще се видим скоро.

— Не е ли страхотно това с концерта? — каза тя. Наведе се към Марко и го оципа по бузата. — Толкова се гордея с малкото си момченце — извика тя и ме накара да се засмея.

Марко изпъшка.

— Мамо, може ли да не го правиш?

— Ще съм там най-отпред и ще викам за теб — каза Сиена и размаха ръце, за да покаже какво ще прави на концерта.

Марко не можа да скрие ужаса си и тя се разсмя на глас.

— Да си видиш физиономията само! Шегувам се! Ще съм скрита отзад в сянката, заедно с другите родители. Не искам да подронвам авторитета ти.

Беше ми трудно да си представя как Сиена може да подрони нечий авторитет. Та Марко имаше за майка близнаката на Анджелина Джоли!

— Непременно да дойдеш на концерта и да ми се обадиш, Аби, обещай! — обърна се тя към мен. — Сигурна съм, че умираш от нетърпение!

— О, аз... — започнах, но Марко ме прекъсна.

— Ще бъде невероятно, особено след като каза, че ще дойдеш. Радвам се, че се разбрахме!

Гледах го като тресната. Ама какво става тук?

— Връщам се в леглото — съобщи Сиена. — Снощи бях до късно на работа. Ще се видим в петък, мила — и тя взе чашата си и изчезна.

— Марко, аз не казах, че идвам — казах, когато майка му излезе. Той ме погледна объркано.

— Но ти каза...

— Не, аз просто казах, че искам да разбереш защо трябва непременно да се видя с татко. Не е заради него, а заради мен, аз...

— Това не е истина! — извика Марко и разпери ръце.

— Само исках да ме разбереш защо...

— Добре, не разбирам — прекъсна ме Марко рязко. — Този концерт е големият ни шанс да ни забележат. Ти можеш да идеш и да се видиш с него по всяко време.

Въздъхнах. Отново се въртяхме в кръг, както на моста.

— Обясних ти. Трябва да стане сега, няма друг път!

— Изглежда, никога нямаш време за мен — измърмори той.

Искаше ми се да крещя. Той просто не разбираше. Не можех отново да обясня всичко за салона и че е жизненоважно да го направим печеливш.

— Ами може би аз просто нямам време за гадже! — сопнах се на свой ред.

Думите ми ме изненадаха също толкова, колкото и него. Наистина ли ги казах?

И тогава разбрах, че по всяка вероятност това е истината.

— А може би просто не искаш да намериш време — погледна ме изпитателно той.

— А може би не мога.

— Какво ми казваш точно? — попита той.

Повдигнах рамене.

— Не знам.

— Може би е по-добре да не сме заедно известно време — каза той.

Не знам дали беше сериозен, или само ме принуждаваше да отстъпя, но нямаше да го направя.

— Може би — повторих аз.

Той стисна зъби и вече не гледаше мен, а стената над главата ми.

— Ами тогава, добре — изрече той сковано.

— Ами...

— Предполагам, че това беше всичко.

— Така мисля — казах аз, а паниката ме стисна за гърлото. Той ще отстъпи след минутка, нали? Но...

— Ами до скоро — заяви Марко студено.

— Да, ще се видим — смотолевих аз и си тръгнах.

В следващия миг стоях на тротоара и се чудех какво се беше случило. Дойдох да оправя нещата, а вместо това скъсахме. Как е възможно това?

Бях зашеметена, вървях, а сълзите течаха по бузите ми. Половин час по-късно се озовах у Самър. Ани беше в зеленчуковата градина и ми посочи юртата. Намерих Самър там, просната на постелките, със затворени очи, потънала в мечти. Книги, скицници и моливи бяха разхвърляни около нея. Изглеждаше толкова идилично, че ми се прииска да се преместя тук и никога повече да не се изправя пред проблемите си.

— Земята вика Самър — извиках аз.

Тя отвори очи и ми се усмихна.

— О, привет, как си? Очаквах снощи да ми се обадиш. Как мина сдобряването?

Въздъхнах и се строполих на постелките до нея.

— Не мина. Превърна се в... скъсване.

Самър подскочи като ужилена.

— Какво стана?

— Не знам — промърморих аз и й разказах за недоразумението с концерта. — А след това някак всичко се разрасна, след като казах, че нямам време за гаджета — завърших аз.

— Казала си това? — Тя изохка и покри устата си с ръце. — Оooo, сериозен удар по егото!

— Знам... Беше ужасно. Но работата е там, че след като го казах, разбрах, че май е истина.

— О, съжалявам! — прегърна ме Самър. — Искаше ми се да не заминавах утре. В момента имаш нужда от приятел.

— Благодаря, ще се оправя. Във всеки случай заминавам за Лондон. Ще ми се отрази добре и ще ми се проветри главата. А и най-накрая ще се разбера с татко. — Седнах и протегнах краката си. — Е, това е. А сега да поговорим за теб. Как мина вчера?

Самър не можа да сдържи усмивката си, въпреки че се опита от загриженост към моето трагично положение.

— Беше чудесно да се помотаем с Бен. И сега мисля, че ако той знае това, нали разбираш, че го харесвам, няма да му прилошее. Всъщност мисля, че може би и той ме харесва...

(Пауза за много момичешки писъци.)

— Ще му кажеш ли, преди да заминеш? — попитах, след като се успокоихме достатъчно, за да продължим да говорим.

— Не, но планирам на плажното парти да му кажа какво чувствам — каза тя. — Поне тогава ще е тъмно, така че ако не е заинтересуван, няма да се наложи да видя ужаса, изписан на лицето му. И моля те, пази Бен за мен! Гледай някоя да не го отмъкне, докато ме няма, обещаваш ли?

— Не се тревожи, сигурна съм, че си пада по теб.

Самър се засмя.

— Надявам се... мисля... че си права.

След много прегръдки и спорове коя от нас ще липсва повече на другата, Самър ме накара да се закълна, че ще ѝ се обадя, ако искам да си поговорим за Марко, и аз тръгнах към къщи.

Трябваше да кажа на мама, Грейс и Саф какво стана с Марко. Саф ме прегърна, а мама ни накара да седнем заедно и да си поговорим за случилото се. Но аз им обясних, че съм добре (горе-долу поне) и мисля, че случилото се е за добро (горе-долу). Също казах, че след като сме си говорили със Самър, не ми се повтаря отново всичко (определено вярно).

Но когато всички слязоха в „Под дъгата“, за да приемат единствената ни следобедна клиентка, аз не отидох с тях. Вместо това си направих чай и се заврях в малката си отпочивалня. Това преди беше килерчето за прахосмукачката, но мама, Саф, Грейс и Лиъм я преустроиха за мен с неща, останали от ремонта на салона. Включих светлинките — и бездруго не влизаше много светлина през малкото високо прозорче, а и небето навън беше станало заплашително сиво.

Малките златисти светлинки се отразяваха върху оранжевите стени и правеха тясната стаичка уютна като бърлога. Седнах на една от възглавниците на пода и се заслушах в пукането на светковиците и тътена навън. Скоро бурята се развихри с яростно тропане по прозореца.

Миризмата на дъжд изпълни въздуха и аз дръпнах ръкавите върху дланите си и ги притиснах до лицето си. Все още усещах аромата на Марко по дрехите си. Всичко това ме върна към първата ни среща, когато той ме спаси от бурята, а аз бях пометена от аромата на кипарис и канела. Беше толкова вълнуващо — искрите между нас, проливният дъжд, а по-късно бавният танц в празния салон и целувката...

Как успяхме да разрушим всичко?

Започнахме в буря и ето сега завършихме пак в буря.

Чудех се дали щяхме да си останем приятели и как раздялата ни щеше да се отрази на групата, какво щеше да каже Бен... но след това реших да не мисля повече. Не още.

Първо трябваше да се разбера с татко.

ГЛАВА 7

В петък следобед стоях пред магазина на „Кенсингтън Хай стрийт“ и се оглеждах за Ем и Зо. Автобусът от Тотнес се мъкна шест часа до Лондон и цялата се схванах от седене. Около пет и половина часа прекарах в зяпане през прозореца и припомняне на разговора ни с Марко. Мама ми даде телефона си (обадих ѝ се, че съм пристигнала благополучно, разбира се), а Саф взе стария телефон на Емили, така че да имаме постоянна връзка. Саф тръгна за прослушването много развлнувана и изглеждаше съвсем като истинска звезда.

Въпреки всичките си тревоги, с нетърпение чаках да видя приятелките си и трябваше да потисна желанието си да подскочам от радост. Не бяхме се чували, откакто напуснах Лондон, а имах толкова много за разказване. Исках да им кажа какво се случи между мен и Марко и да чуя какво мислят. Винаги сме си говорили за момчета и сме се опитвали да разберем как мислят (ако въобще мислят!).

Не бях напълно сигурна какво се случи между мен и Марко и се надявах те да mi помогнат да разбера. Видях ги да се приближават, хванати за ръце и с ботуши на високи токчета. Ема беше подстригала косата си късо и я беше изсветлила отпред. Лъскавата черна коса на Зо беше права, както обикновено, но сега с лилави кичури. Хващам се на бас, че госпожица Банкс в училище не е много щастлива.

Хвърлих се към тях и почти ги съборих с мечешката си прегръдка. Заподскачахме, запищяхме и се запрегръщахме по средата на улицата. Накрая трябваше да се дръпнем настрани, защото една жена в инвалидна количка не можеше да мине. След като се успокоихме малко (съвсем малко обаче), Зо извика:

— Аби, отидохме на училище, както обикновено, а теб те нямаше. После Данута Блакстоун каза, че видяла голям камион пред вас и някакви хора премествали нещата ви...

— И всички питаха къде си, а ние не знаехме какво да им кажем — продължи Ем. — Как можа да не ни кажеш какво става?

— Много се беспокояхме за теб! — прегърна ме отново Зо.
— Трябваше да ни се обадиш — стрелна ме Ем.
— Звъняхме на мобилния ти около един миллион пъти, но нямаше връзка.

И двете изглеждаха малко огорчени, че не им бях казала нищо. Всъщност, все още не бях.

Отначало мислех да се извинявам, но после реших, че няма смисъл. Единственият начин да разберат защо не им се обадих, бе да им разкажа цялата истина. Въздъхнах.

— Не че нямах обхват, просто телефонът ми беше изключен.

И двете зяпнаха ужасени.

— Но това е невъзможно! — писна Ем.

— Как оцеля? — извика Зо.

— Не беше кой знае колко трудно — казах аз.

Приятелките ми ме изглеждаха невярващо. Не можеха да разберат как е възможно липсата на телефон да не е кой знае какво.

— Става въпрос за телефона ми, не за крака ми — добавих аз и се ухилих.

Те все още ме гледаха с изумление. Исках да ги накарам да се засмеят, но не стана.

— Но можеше да ни пишеш във фейсбук — продължи Ем — или да ни изпратиш съобщения или имайл. Можехме да си говорим и в скайп.

— Всичко това също струва пари — усмихнах се притеснено аз.

Двете ме гледаха, все едно съм от друга планета. Май досега не им беше идвало наум, че интернетът не се носи свободно из въздуха.

— О, сигурно е било ужасно! — затюхка се Зо.

— Как може да го приемаш така спокойно? — възклика Ем. —

Аз на твоето място направо щях да умра.

Свих рамене.

— Мисля, че се притеснявах повече, че нямахме дом и пари.

Веждите на Зо изхвърчаха нагоре, а Ем сложи ръка на устата си.

— Но баща ти сигурно... — започна Зо.

Мислех да не говоря за татко, но след като започнах с истината, трябваше да стигна до края. Истината, цялата истина и нищо друго!

— Той фалира и сега живее в гарсониера — казах аз. — Вече няма нищо.

— Боже, Аби! Трябаше да дойдеш да живееш у нас. Така нямаше да изпуснеш купона на Фин.

— Благодаря, но... най-добре беше да сме заедно, аз, мама и сестрите ми — отвърнах. — Но вече се съзвземаме и... — Тъкмо мислех да им разкажа за „Под дъгата“ и че няма да се връщаме, но Ем ни прегърна и ни повлече към магазина.

— Приятелки, нужна ви е сериозна шопинг терапия след цялата тази травма! — каза тя.

След няколко минути бяхме сред водовъртеж от дрехи — избрахме, мерехме, комбинирахме, разменяхме, за да направим перфектния тоалет. Все едно никога не си бях тръгвала.

— Какво ще кажете за този цвят? Не е ли прекалено ярък за мен? — попитах аз и вдигнах пред себе си великолепната синя блестяща блузка, която Зо ми предложи.

— Не, изглеждаш невероятно — каза Ем. — Бих искала да имам косата и светлата ти кожа.

— Да бе! — свих устни. — И сигурно искаш...

— Да си слагаш много грим и спирала — прекъсна ме Зо.

— За да не изглежда, че нямам лице — довърши през смях Ем.

Разсмях се и ги пернах с блузката.

— Колко пъти сме чували това! — извика Ем. — Все си си същата. Искате ли да пробваме някои от дрехите?

— Нали разбирате, че аз няма да купя нищо — смотлевих, докато вървяхме към пробните.

— Нито пък аз — заяви Зо. — Накупих си сума ти неща миналата седмица на „Кингс роуд“.

— И аз няма — присъдени се към нас Ем. — Във вторник мама ме води в „Селфриджис“ и си купих едни дънки „Риплей“ и една блузка на Джуси Котюр за партито на Една другата седмица.

В пробните продавачката ни се усмихна широко и беше много приветлива. Когато преbroи дрехите, се оказа, че Зо е взела повече от позволеното и затова я помоли да остави някоя.

— Но аз искам да ги комбинирам — сви капризно устни Зо. — Не може ли да mi позволите да взема всичките? Аз пазарувам тук постоянно.

Поразена бях колко нагло прозвучаха думите ѝ. Опитах се да уловя погледа на Ем, но тя също се беше втренчила в продавачката.

— Много съжалявам, но правилата позволяват да вземете максимум 12 артикула и не правим никакви изключения.

— О, я стига, това е глупаво! — сопна се Зо.

— Дай ги тук. Моите са само десет. Ще ги внеса заради теб — и грабнах една блузка от нея.

— Благодаря, Аби — измърмори Зо.

Взехме си номерата и аз любезно благодарих на момичето, за да компенсирам поведението на Ем и Зо.

Докато вървяхме по коридора между пробните, Зо измърмори под нос „Глупава крава!“.

— Престани! — скастрих я аз и я завлякох в края на коридора.

— О, Аби, много те моля! — каза Зо. — На кого му пука какво мисли никаква си продавачка?

— И така, майка ти трябваше ли да започне работа? — попита Ем.

— Разбира се, че не! — прекъсна я Зо. — Баща ми каза, че самотните майки получават много компенсации. Освен това им дават безплатна квартира, нали така?

— Така ли? Жестоко! — възклика Ем.

— Не, не дават — прекъснаха ги аз. — Мама започна работа — всъщност всички работим. Отворихме свой собствен салон „Под дъгата“.

И тогава им разказах подробно за салона.

— Леле, Аби, това е невероятно! — викна Зо.

— Трябва да дойдем да ви посетим — каза Ем. — Можем да се помотаем и да се подложим на много разкрасителни процедури безплатно!

— Става — казах аз, — но може би няма да са безплатни и само ако не съм на работа.

— Какво? Ти работиш? — погледна ме Зо.

— Аха, през цялото време през ваканцията, през уикендите и след училище по време на срока. И невинаги е забавно. Трябва да чистя тоалетните и да пригответ плодовете и зеленчуците за соковете, а когато мама свърши процедурата, трябва да изхвърля кола лентите и да подготвя кабината за следващия клиент.

— Ъъъх! — и двете свиха устни отвратено.

Аз се усмихнах. Не знам защо, но ми се искаше да ги шокирам.

Ем облече една жълта блузка и се намръщи на отражението си в огледалото.

— Противно! — заяви тя. — О, Аби, а кога ти остава време за пазар?

Не им казах, че нямам с какво да пазарувам, дори и да имах време. Не им казах, че „Под дъгата“ виси на косъм и че след няколко седмици може да се превърне в спомен. Не им казах, че скоро може да сме на улицата или в някой отвратителен мотел, или набълскани в апартамента на Лиъм, или в юртата на Самър. Знам, че бях решила да им кажа цялата истина. Но това беше преди те да се държат така нагло с продавачката. Почувствах ги някак чужди и вече не ми се искаше да им разказвам за проблемите ни. Не мисля, че щяха да разберат. Вместо това казах:

— Най-близките големи магазини са в Торкий и автобусите дотам са нарядко, така че аз практически още не съм ходила на пазар.

Зо дръпна ципа на една зелена рокля и изви глава да види как й стои отзад.

— Хубава е — казах аз.

— Щъх, не! — изпъшка тя. — Ако Деймън ме види с нея, моментално ще му прилошее!

Ем ме погледна загрижено и попита:

— Аби, а има ли поне H & M при вас?

— Това е Девън, а не Монголия — засмях се аз. — Разбира се, че има. Трябва да идеш до Екситър, но той е само на един час с автобус.

— О, слава богу! — извика Ем, като схвана шегата. — Не бих могла да понеса мисълта, че си някъде в дълбоката провинция без достъп до магазини с последна мода!

— Значи животът ти вече е там и няма да се връща — каза Зо и внезапно стана сериозна.

— Не се излагай, разбира се, че ще се върне! — стрелна я с очи Ем.

Поех си дъх и казах:

— Не, няма да се връщам.

Ем изглеждаше стресната, а Зо направо беше потресена.

Усмихнах се насила.

— Но вие може да ми идвate на гости. Има чудесен плаж до нас, а и градът е много красив...

Смятах, че ще е сърцераздирателно и вредно за спиралата ми, като им кажа, че няма да се връщам. Дълго време бяхме толкова близки, но всъщност се оказа лесно. Разказах им колко се забавляваме и как скоро ще се опитам пак да дойда с автобуса да ги видя, а след малко пак започнахме да пробваме дрехи и да си бъбрим, като че ли нищо не се беше случило.

Аз облякох една блузка на звезди и те се побъркаха по нея, като казаха, че изглеждам чудесно и че непременно трябва да я купя.

— Няма да купувам нищо, нали помните! — отсякох аз.

— Какво, съвсем нищо ли? — не повярва Ем.

Бях забравила, че когато преди казвахме *нищо*, всъщност си тръгвахме с по две-три неща. Зо и Ем го направиха и този път (Зо каза, че може да вземе и зелената рокля, защото щяла да изглежда добре с жилетка отгоре).

Блузката на звезди изглеждаше страховто и те толкова се възхищаваха от нея, че накрая я купих. Но когато подадох петнайсетте лири на касата, стомахът ми подскочи и за малко да повърна. Нуждаехме се от всяко пени, а аз си купувах блузка, без която можех да мина. Ужасното чувство не премина и като излязохме на улицата, реших, че ще я върна веднага, щом Zo и Em си тръгнат. И тогава ми стана по-добре.

На път за любимото ни кафене Em каза:

— Хей, Аби, дай да надникнем тук. Ново е. Ще ти хареса.

Беше малко и лъскаво магазинче за козметика. Em беше права, много ми хареса. Продаваха бутикови марки — за някои бях чувала, а други ми бяха непознати. Опитах много от тестерите — бяха божествени, но трябваше да внимавам веждите ми да не отидат на темето от учудване, като видях цените. Можех да направя повечето от нещата за една частица от цената, при това с напълно естествени съставки. Взех от всяка брошурка и листовка, които намерих, за евентуални идеи за „Под дъгата“. Не бях забравила, че се опитваме да измислим нов план, който да спаси салона ни.

Междувременно Em и Zo награбиха възхитителни млечни кремове, като вземаха от всичко по две, защото имаше промоция. Zo дори взе един комплект за педикюр от шест продукта само защото беше в бесплатна подаръчна торбичка.

— Ама вие двете наистина пазарувате здраво!

— Е, да, сега трябва да си купуваме всичко, защото те няма теб да ни приготвяш козметиката — заяви ми Ем.

— А твоите продукти бяха толкова хубави — каза Зо.

Отново исках да ѝ кажа да мълкне, защото продавачката беше наблизо, но в същото време ми беше много приятно.

— Аз почти свърших бомбичките за вана от роза и здравец, които ми подари за рождения ден — погледна ме Ем. — Не знам какво ще правя, когато съвсем свършат. Намек, намек! — и тя ми се усмихна, премигвайки.

— Разбрах, когато имам време, ще опаковам няколко и ще ти ги изпратя по пощата.

— Наистина ли? — извика тя. — Това е фантастично! Благодаря, Аби!

Зо също ме накара да обещая, че ще ѝ изпратя малко от любимия ѝ скраб за крака с лимонова кора, след това платиха за купищата неща и ние се отправихме към кафенето.

Както си вървяхме по улицата, хванати за ръце и размахвахме торбите с покупките, бъбрейки и смеейки се, аз отново си припомних как беше преди. За миг се почувствах като старата аз. И отново ги усетих близки. Обещах си скоро да дойда пак и да ги видя, както и да ги поканя на гости. Дали щяха да си допаднат със Самър, Бен и Марко? Сигурно. Просто трябваше да им дам възможност да опитат.

В кафенето седнахме на любимото си място — голямото удобно канапе най-отзад, и залепнахме за нашите прекалено големи (прекалено скъпи, едва сега разбрах) ананасови нектари.

Започнах да им разказвам за Самър и им споменах страхотната нощувка, която си направихме в юртата. Опитах се да им предам удивителното и магично усещане за небето над главите ни, но те просто не схванаха. Непрекъснато говореха, че е студено и кално, и се хилеха, че съм ходила да пишкам зад един храст. Дори им казах за плажното парти другия петък, като мислех, че това ще им хареса, но те все още изглеждаха обзети от въпроси за студа и къде се ходи до тоалетната. Накрая се предадох и смених темата. Попитах какво става с Хари и Раян — момчетата от Ройъл скул, които им харесваха.

Докато слушах подробен отчет за случилото се на партито на Фин, усетих, че ми се ще да съм със Самър, която пие от любимия си чай от ягоди и ванилия и ми разказва за Бен.

После телефонът на Ем бипна за съобщение. Тя го показа на Зо и двете избухнаха в смях. Това ме извади от мечтите ми.

— Какво става? — попитах.

— О, нищо особено! — каза Ем. Явно нямаше намерение да обяснява, но като видя, че я гледам, добави: — Ходихме на едно практическо занятие по химия с момчетата от Ройъл скул и заедно с Раян и Хари правихме това нещо с летящия плод...

— Щъх... отвратително беше — потръпна Зо.

— А после Хари изпрати на Зо една противна снимка, а ние му върнахме друга и цялата тази история продължи в киното миналата седмица, където той почти я целуна и...

— Чакай малко, ти си падаше по Хари, не беше ли така? — учудих се аз.

— О, това беше преди! Сега харесвам Раян.

— Иначе защо ще ти разказва как цяла вечер е танцуvala с Раян, ако все още харесва Хари? — погледна ме Зо. — Събуди се, Аби!

Като видя празния ми поглед, Ем сви рамене и смени темата.

— Запозна ли се с някакви готини момчета там, където живееш сега?

— Не, не съм — поклатих глава.

Като идвах към Лондон, си представях как трите ще седнем в някое удобно ъгълче и ще говорим за Марко, но вече нямах желание да споделям с тях.

— Надявам се да не се пазиш за Джейк — продължи Ем.

Джейк беше едно от момчетата, с които се мотаехме из парка през уикендите. Вярно, че флиртувахме по малко, но не съм се сещала за него, откакто отидохме в Тотнес.

— Нали знаеш Амилия Фентън Кларк от 9А? — започна Зо. — Тя винаги го е харесвала и когато ти замина, заби нокти в него.

— Но сега се прехвърли на Джак, брата на Кейдън, сещаш ли се? — добави Ем.

— Знаеш ли, той покани Джена на кино, а после не се появи — обърна се Зо към Ем.

— Не може да бъде! — ахна Ем. — Защо не си ми казала!

И двете отлетяха в техния си свят. Знаех, разбира се, за кого говорят, но всичко това вече не ме интересуваше.

— Аби, добре ли си? — попита по едно време Зо.

Бях се отнесла в моите си мисли и гледах през прозореца. Изглежда, беше минало доста време, защото те бяха изпили нектарите си, а аз почти не бях докоснала моя.

— Да не би нещо да не е наред? — попита Ем.

Какво можех да кажа? Вината не е във вас, в мен е. Но не, всъщност е във вас!

Не бях права, разбира се. Не е тяхна вината, че аз се бях променила. Но бях изненадана колко много съм се променила. Усетих огромна тъга, като разбрах, че между нас всичко е приключило. В приятелството има някаква специална магия и си мислех, че за нас трите тя ще продължи вечно, където и да ни отнесе животът. Но два месеца раздяла и — пух! — магията си беше отишла.

След още един нектар за двете и много кимане и усмивки от мен, докато те бъбреха, дойде време да си ходим и аз почувствах облекчение. Когато се прегърнахме на сбогуване, ги задържах в прегръдките си дълго-дълго, защото знаех, че това е последният път, когато ги виждам. С това казах довиждане и на миналото.

После се спуснах към „Кенсингтън Чърч стрийт“, за да се кача на автобуса, който щеше да ме отведе при татко. Мама се беше обадила да провери кой автобус трябва да взема и ми беше записала номера, къде да се кача и къде да сляза, а също и как да стигна до апартамента на татко, в случай че той не ме посрещне. По пътя към спирката исках да мина през Н & М, за да върна блузката.

Като зърнах прекрасното малко магазинче за козметика, се спрях и застанах пред него. Изведнъж всичко се завъртя в главата ми — това, че тук продават бутикови марки, че казах на приятелките си, че ще опаковам някои от моите неща и ще им ги пратя, колко много хора в Лондон са готови да платят за висококачествени продукти...

И както си стоях на тротоара, ми просветна.

Голямата Идея!

Не знаех дали щеше да проработи. Първо трябваше да говоря с мама и сестрите ми, разбира се. Но мисля, че току-що намерих начин да спася салона ни.

Продължих бодро към Н & М.

ГЛАВА 8

Слязох от автобуса на спирката, която мама ми беше написала. Не се обадих на татко да ме посрещне, защото исках да повървя и да подиша малко свеж въздух, преди да го видя. Но както си вървях по засипания с боклуци тротоар, ми се прииска да го бях направила. Мина една кола, в която радиото беше пуснато толкова силно, че ритъмът на басите направо ме прониза, а след това една група тийнейджъри ми изкараха акъла, когато изскочиха изведнъж на тротоара и започнаха да издават някакви маймунски звуци, докато вървях край тях.

Исках да избягам, но се удържах и продължих да ходя нормално. Нямаше смисъл вече да звъня на татко. По-добре беше да продължа да вървя, вместо да стоя на едно място и да го чакам. Видях две докарани майки с колички малко пред мен, забързах, за да ги настигна и после останах няколко крачки зад тях. Сега вече се чувствах малко по-сигурна. Добре че и те вървяха в същата посока, точно до отбивката за улицата на татко.

Бялата мазилка на фасадата, изглежда, някога е била красива, но сега беше станала мрачно сива и цялата беше покрита с графити. Както си вървях, видях един велосипед, заключен за някакъв парапет. Е, било е велосипед. Повечето от частите му вече липсваха.

Стигнах до номер 15 и отново погледнах листчето с адреса. Качих се по разбитите каменни стълби до входната врата. Имаше много звънци с изпомачкани листчета, залепени с тиксо. До звънеца на апартамент №2 имаше едно сравнително ново листче. На него пишеше „Грийн“ с татковия почерк.

Пресегнах се и натиснах звънеца с разтуртяно сърце. Дълбоко вдишване. Няколко пъти.

Домофонът изжука и аз влязох и тръгнах по коридора. Бързо намерих апартамент №2. Когато татко отвори вратата, усетих такъв прилив на различни чувства, че не знаех дали да го прегърна, или да му ударя един шамар.

Но не направих нито едното, нито другото, защото влязох вътре и видях състоянието на апартамента (добре де, гарсониерата). И честно, изпаднах в шок.

Предполагах, че татко не живее в палат, но тази дупка беше ужасяваща. Старата ни къща беше безупречна, и то не само заради мама — татко също харесваше хубавите неща.

А тук на прозореца имаше мръсни мрежи и тежки, полуспуснати завеси, които придаваха мрачен и тъжен вид на стаята. Дъските на пода бяха покрити с прах и мръсотия. Навсякъде се въргаляха мръсни дрехи, стари вестници и чаши от кафе, а една наполовина изядена порция риба и картофки седеше на масата в мазната си хартия. Цялото помещение миришеше на мръсно и мазно.

— Виждам, че си почистил заради мен — подметнах аз.

— О, да, извинявай! — измърмори татко. — Времето не ми стигна. Искаш ли нещо за пие?

— Само чаша вода, благодаря.

Татко тръгна към кухнята, но аз го спрях и казах, че сама ще си налея. Цялата се тресях. Мивката беше пълна с мръсни чинии, а по плата се въргаляха няколко пластмасови опаковки от готови храни. До хладилника стоеше кутия мляко, от която се носеше невъобразима миризма на вкиснало. Не си представях, че нещата са толкова зле. Беше повече от ужасно!

Взех една чаша и се опитах да преместя някои от мръсните чинии, за да я сложа под крана и да я напълня. После забелязах, че има нещо засъхнало по дъното й и се огледах за гъба да я измия. Гъбата беше толкова противна, че щеше да направи чашата още по-мръсна, затова я измих с ръка. Позабавих се в кухнята. Трябваше да се върна в стаята при татко, но нямах представа какво да му кажа.

Когато се обърнах, той стоеше на вратата. В кухничката беше по-светло, отколкото в стаята, и видях тъмните кръгове под очите му и че не се беше бръснал дълго време. Татко винаги се бръснеше, дори когато беше болен. А сега ризата му беше измачкана, на гърдите му имаше голямо петно, а косата му беше мазна и чорлава. Беше си уж той, но изглеждаше по абсолютно различен начин. Заля ме огромна вълна от тъга.

— О, татко! — простенах аз.

И тогава се прегърнахме. Дълго, дълго! Когато най-накрая се пуснахме, не можах да се въздържа.

— Защо не ни се обади и не дойде да ни видиш? Все едно не те е грижа за нас.

Думите сякаш сами излязоха от устата ми.

— Какво!? — погледна ме той потресен. — Разбира се, че ме е грижа! След като се обадих, а Грейс и Саф не пожелаха да говорят с мен, си помислих, че трябва да ви дам още време. Затова само ви изпратих картичка.

— Те се нуждаеха от време, не аз. Аз се нуждаех от теб, татко!

Той въздъхна и раменете му се отпуснаха.

— Съжалявам! Не можех да мисля правилно... — Той погледна отвратителната кухня и изкриви лице. — Забъркях голяма каша.

— Абсолютно подценяване на ситуацията — кимнах аз. — Съжалявам, че ти е толкова трудно, но на нас също не ни е лесно. Живеем в отвратителен апартамент, бяхме на косъм да ни изхвърлят от него и вероятно щеше да се наложи да се настаним в някой мотел и може би да се разделим, което много ме изплаши. Изплаши всички ни. Беше ужасно! А ти? Ти ни остави сред тази каша! — изгледах го ядосано.

Щеше да е по-добре да го бях ударила.

— Знам, мила — задавено каза татко, а лицето му се изкриви от болка.

Исках да го нараня, но като го направих, се почувствах ужасно.

— Виж, защо не вземеш малко да пооправиш това място? Ние направихме така с нашия апартамент.

Той само сви рамене.

— Няма смисъл, вероятно няма да остана тук още дълго.

Върнахме се в стаята.

— Добре де, защо поне не дръпнеш пердетата — сопнах се аз и ги дръпнах. Навих и тежките мрежи и ги завързах колкото се може понависоко. Прозорецът беше мръсен, но все пак влезе малко повече светлина.

— Предполагам, че нямаш и работа — казах аз, като завих остатъците от риба и картофки в хартията.

— Всяка седмица ходя до бюрото по труда, но досега нищо. Поканиха ме на едно събеседване, но после позвъниха и го отмениха.

Мисля, че бяха научили, че съм фалирал.

Въздъхнах.

— Ами защо не се записа на някой курс? Можеш да се преквалифицираш.

— Няма финансиране — каза той. — А и освен това не ми се учи.

Усещах как започвам да се дразня.

— Защо не се преместиш на друго място? Върни се в Илинг, намери място, където можеш да живееш със съквартиранти, поне ще имаш компания. Районът тук е ужасен.

— Не е толкова лошо, като свикнеш — промърмори татко. — А и предпочитам да живея сам, отколкото с непознати.

Той виждаше само лошото във всичките ми предложения. Бях толкова раздразнена, че ми идваше да се разкрещя. Вместо това така силно стиснах завитата риба, че хартията се скъса и по ръцете ми потекоха мазнина и кетчуп.

— И на нас ни беше много трудно, знаеш ли? — сопнах се аз. — Но се измъкнахме и отворихме свой салон. И ние бяхме без нищо като теб.

— Но бяхте всички заедно.

Той изглеждаше толкова безпомощен и отчаян, че всичкият ми яд изтече като вода в канала.

— О! — изхриптях аз. — Извинявай, не се сетих... Аз просто съм ти толкова ядосана след всичко, което се случи... Почакай малко, ще ида да измия ръцете си и после ще говорим, става ли?

Тъкмо бършех мокрите си ръце в кухничката, когато телефона ми иззвънтя. Отидох и го извадих от чантата си, като мислех, че може да е мама. Бях обещала да й се обадя, като дойда при татко.

Но беше Саф.

Едва разбирах какво казва, толкова силно плачеше. Изглежда, нещо се беше объркало на прослушването. Попитах татко коя е най-близката спирка на метрото и й казах веднага да дойде тук. Казах, че ще я чакаме на станцията.

Не си говорихме с татко по пътя към метрото. Твърде много се тревожех за Саф, за да мисля за нещо друго. Когато стигнахме до станцията, трябваше да почакаме няколко минути, преди сестра ми да

излезе — със слънчевите очила, за да не ѝ се виждат очите. Но и очилата не можеха да скрият следите от спиралата по бузите ѝ.

— Саф! — извика татко и разтвори ръце да я прегъне.

Но тя мина покрай него, хвърли се отгоре ми и избухна в сълзи.

— О, Аби, беше ужасно! — ридаеше тя. — Бяхме събрани в залата и чакахме да извикат имената ни, трийсет души бяхме и всички видяха какво стана. Щяло да има моменти в шоуто, когато главната героиня Джасмин говори към камерата и ние трябваше да изиграем това, само че да говорим към членовете на журито...

Тъй като пречехме на хората, които излизаха от метрото, аз хванах Саф за ръката, изведох я от станцията и тръгнахме надолу по улицата. Татко вървеше зад нас и слушаше разговора ни.

— Първите няколко момичета бяха много добри — хлипаше Саф. — Те успяха да научат целия текст само за около десет минути. Сигурно защото имаха сценична подготовка. След представянето на всеки нов кандидат на сцената аз ставах все по-нервна и когато дойде моят ред, направо се разпаднах. Беше ужасно!

— О, Саф, сигурна съм, че не е било чак толкова ужасно — успокоих я аз.

— Беше! Не можах да изкарам и едно изречение до края, без да погледна текста и непрекъснато губех реда, до който бях стигнала. Първо стоях на едно място, а после се сетих, че другите момичета се движеха по сцената, докато говореха, и затова и аз започнах да се движам, но пак си загубих реда в текста и повторих това, което вече бях прочела. И после, когато свърших, те казаха... те казаха...

— Продължавай — прегърнах я силно.

— Ами един от тях не се сдържа и ми се развила, че това било най-лошото представяне, на което е присъствал, и че не е трябвало да им губя времето, и след това ми каза да се махам. Всички шушукаха, а някои от момичета се хилеха. А аз се почувствах толкова глупаво и напълно унизена, че просто избягах — и тя отново избухна в сълзи.

— Това е ужасно! — извиках аз. — Той няма право да се държи така!

Татко, който вървеше до нас, се намеси:

— Точно така! Това е абсолютно непрофесионално. Отивам там сега и ще си поговоря с...

Саф се обърна и му хвърли убийствен поглед.

— Виж ти, добре е да разберем, че все още те е грижа! — изстреля тя.

— Разбира се, че ме е грижа! — извика татко.

— Не отивай там, моля те! — помоли го тогава Саф. — Просто искам да забравя цялата тази история.

— Щом това искаш... — намръщи се татко.

— Със сигурност точно това искам — потръпна Саф.

— Ела с нас до апартамента за малко. Ще направя чай — предложи татко.

— Добре, трябва да си оправя грима — измърмори Саф. — Не си мисли, че това означава, че ти прощавам — предупреди го тя.

— Няма да си мисля — съгласи се той.

По целия път до апартамента вървяхме прегърнати и не говорихме с татко. Той се опита да върви редом с нас, но тротоарът не беше достатъчно широк, така че трябваше да отстъпи назад и да върви след нас.

Щом влязохме в апартамента, се отправих към тоалетната. Съдейки по състоянието на апартамента, там сигурно щеше да е страшно, но нямаше да ида невъоръжена. Оставил Саф в стаята да гледа с ужас грозотата наоколо и отидох да потърся белина под мивката в кухнята. Намерих една древна четка. Изчистих тоалетната, преди да я използвам, а после излях и голяма доза от белината в мивката.

Като излязох, заварих Саф и татко в кухничката да търсят чисти чаши. Не си говореха, но поне правеха нещо заедно. Най-накрая татко измъкна отнякъде три чаши, а аз намерих *не-напълно-отвратителна* кърпа и започнах да бърша плота, преди да ги сложа на него.

— Леле, да не се превръщаш в мама? — извика Саф, взирайки се в кърпата в ръцете ми.

— Ха, ха! — изсмях се аз. — Не, но добре че спомена мама, че щях да забравя да ѝ се обадя, преди да затвори „Под дъгата“.

При тези думи татко отиде в другата стая. А аз извадих телефона и звъннах на мама. Заклех ѝ се, че всичко е наред и ѝ казах, че Саф също е тук, после подадох телефона на сестра ми. Мислех, че Саф веднага ще ѝ разкаже с подробности цялата история, но тя не го стори (ура, извадих късмет да не свърши телефонната ми карта), вместо това

каза, че прослушването не минало много добре и че е дошла да ме види, за да си поговорим за това.

Оставих я да си говори с мама и занесох на татко една *ненапълно-отвратителна* кърпа, с която да почисти масичката.

Докато двете със Саф правехме чая в кухнята, аз подметнах уж нехайно:

— Благодаря ти, че дойде за малко... И че говориш с татко... Това е много важно за него.

— Няма нищо — махна с ръка тя. — Но май ще трябва да остана тук тази вечер, колкото и да е отвратително. Сабина организира голямо излизане с наши приятели, но след случилото се днес просто не съм в състояние да ги видя.

— О, Саф, но ти с нетърпение чакаше да се видите — погледнах я учудено. — А защо не ѝ позвъниш и да ѝ предложиш да прекарате една спокойна вечер само двете?

— Няма начин да ѝ кажа какво се случи днес — поклати глава Саф. — Тя веднага ще разкаже на останалите, а аз не искам да научат каква загубенячка съм.

— Но, Саф, ти не си... — започнах аз.

— Кажи го на онези от телевизията — прекъсна ме с крича усмивка сестра ми и зарови из чантата за телефона.

Занесох чая и се върнах за захар (татко го пие с три бучки). Саф говореше със Сабина и с изненада я чух да казва „съкрушен съм, но не мога да дойда тази вечер, трябва да остана тук. Режисьорът на кастинга иска да остана за второ явяване...“.

Стоях пред вратата на кухнята, докато сестра ми говореше по телефона. А когато приключи след много въздушни целувки и обещания да се обади на Сабина в секундата, в която има резултат, аз я попитах:

— Защо я изльга?

Саф се обърна изненадано.

— Не можех да ѝ кажа, че ми се изсмяха на първото прослушване, нали? Тя ще разкаже на всички.

— Разбира се, че можеше — не отстъпвах аз. — Ако са истински приятели, ще разберат.

— Не става въпрос за тях, а за мен — въздъхна Саф. — Не мога да понеса, че съм неудачница, и не искам и те да ме мислят за такава.

Ще стана известна, Аби! Няма да остана приста козметичка.

— Защо все пак не излезеш с тях? Може това да те развесели...

— Не! — отсече Саф. — Чувствам се отвратително и ако не мога да съм блестящата Саф, която те очакват да видят, няма защо да ходя.

— Ти решаваш — отстъпих аз и се върнах в стаята.

Саф дойде след малко при нас и попита дали може и тя да остане да пренощува.

— Вие можете да спите на леглото ми, момичета, а аз ще легна на дивана. — Татко очевидно се зарадва.

— О, страхотно! — промърмори Саф, като не откъсваше очи от изтърбушеното старо легло и износените кафяви одеяла.

Опитах се да подема някакъв разговор, но Саф и татко седяха мълчаливо и пиеха чай с най-нещастния вид, който може да си представите. След няколко минути бърене сама със себе си аз се облещих към Саф, за да й намекна, че и тя трябва да каже нещо.

— Това място е гадно! — заяви сестра ми.

— Саф! — погледнах я възмутено аз.

— Какво? Нали искаше да кажа нещо?

— Няма нищо, Аби — усмихна се татко. — Знам, че апартаментът не е нещо кой знае какво. Ще се опитам да го подредя, аз само...

— Когато за пръв път влязохме в нашия апартамент, и той беше гаден — прекъсна го Саф. — Дори може би по-гаден от този.

— И най-ужасното — имаше плъх! — възкликах аз. — Не мога да повярвам, че почти бях забравила за него!

И тогава двете със Саф изиграхме пред татко как видяхме плъха да притичва през стаята и как всички се разкрещяхме и се покатерихме по масата и столовете.

Това накара татко да се усмихне за пръв път, откакто дойдох.

После му казахме как почистихме апартамента от пода до тавана и го подредихме по най-добрия начин. Внезапно двете със Саф мълкнахме и се спогледахме. Май ни беше хрумнала една и съща идея. Скочих на крака.

— Хайде, татко, идвай! Ще подредим това място, и то веднага.

Татко ни гледаше с изумление как тършуваме под мивката в кухничката за почистващи препарати. Не беше виждал нито една от нас дори да се приближава до парцал или бърсалка за прах. Намерихме

няколко неща, които изглеждаха малко старички и определено не бяха купувани от татко, но все щяха да свършат работа. За късмет, на дъното на едно чекмедже намерихме и запазени гумени ръкавици. В никакъв случай не бих пипнала каквото и да било в тази къща без ръкавици. Намерихме и една метла и я подадохме на татко.

— Ти се заемаш с подовете! Няма лопатка, но ще използваш този стар вестник, за да събереш боклука в него.

— И като си готов, ще ти дам кофа с топла вода, за да измиеш подовете — нареди Саф. — Намерих този моп зад вратата, но той е отвратителен, затова ще миеш на ръка с парцал. Аз ще разчистя това сметище, а Аби ще подреди стаята.

Татко примигваше объркано насреща ни.

— Кои сте вие и какво направихте с дъщерите ми?

Изглежда, че двете със Саф бяхме събрали доста огорчения и разочарования в себе си и чистенето ни дойде тъкмо навреме. Сякаш чистехме не един мръсен апартамент, а чистехме душите си. Развилняхме се като истински Ким и Аги^[1]. Щурмувахме апартаментчето и след около два часа то изглеждаше съвсем различно. В началото татко гледаше доста уплашено, но после и той се включи.

Накрая кухничката заблестя и татко спря на вратата да ѝ се полюбства.

— Щеше да е още по-добре, ако имахме почистващ препарат за фурната — промърмори Саф в този момент.

— Знаеш какво е това!? — възклика татко.

Саф го шляпна с бърсалката за прах.

— И още как! Аз да не съм някоя малка принцеса! — изрепчи му се тя.

— Вече не си — добавих през смях, а сестра ми понечи да шляпне и мен с бърсалката.

Събрах всички боклуци от стаята в един чувал, а после натъпках дрехите за пране в друг. Саф ми помогна да свалим противните мрежи и ги натикахме директно в голямата кофа за боклук отвън. Нямаше какво да направим с жълтите завеси, но без мрежите те вече не изглеждаха толкова зле. Привързахме ги с един шнур, който намерихме в чекмеджето.

Татко се зае да мие прозореца, а Саф да събира бутилките, вестниците и всичките неща за рециклиране. За мен остана бърсането

на прах. Беше страхотно да правим всичко това заедно. Май невинаги говоренето е най-добрият начин за решаване на проблеми (вижте ни с Марко докъде стигнахме с говорене — разделихме се).

Ваденето на топки вонящи косми от канала не беше най-приятното нещо на света, особено като знаех, че не са на татко. И със сигурност щеше да ми стане лошо, ако преди това не бях излъскала най-отвратителната тоалетна на света — в нашия салон „Под дъгата“. Но след като се бях справила с нея, вече можех да се справя с всичко.

Като тръгна да чисти с прахосмукачка дивана в стаята, Саф намери куп монети зад възглавниците. Вече бяхме огладнели здравата и сестра ми предложи да ги прибавим към сумата за риба и картофки, но аз имах друго наум и затова им казах, че аз ще сгответя. Бях сигурна, че ароматът на готовено ще добави последния щрих към новоизлъскания апартамент и ще го направи по-уютен.

Саф ми даде монетите, а татко бръкна в джоба си и ми подаде една смачкана десетачка, но аз му я върнах.

— Три лири и шейсет — казах, като преброих монетите в ръката си. — Ще стигнат.

— Не можеш да купиш вечеря с толкова малко пари — намръщи се татко.

— Дори ще има и за пудинг — засмя се Саф.

Четирийсет минути по-късно седяхме около малката разтегателна маса, която изровихме изпод куп вестници, докато чистехме. Бях приготвила специалните икономични спагети на мама с доматен сос, но без сметана, моцарела и босилек. Успяхме да си позволим една тиквичка и няколко гъби, които татко наряза. Взехме и от намалените ягоди за пудинг.

— Хм, освен че чистите, можете и да гответе — каза той, като доядохме спагетите си. — Удивен съм, момичета.

— Още не си видял всичко, татко — каза Саф и го изгледа от горе до долу. — Следващият си ти.

Аз ѝ се усмихнах заговорнически, а после се обърнах към татко:

— Сега ще ти покажем къде всъщност се крият талантите ни.

Татко зяпна, когато започнахме да вадим ароматните продукти на „Под дъгата“ от чантите си.

— Значи пътувате без багаж? — пошегува се той.

— Да, това са само най-необходимите неща — обясни му Саф сериозно. — Не съм взела дори мандариновото масло за тяло.

— Аз имам — успокоих я. — То е от основните неща в моя списък.

Пригответихме за татко вана, пълна с благоуханна пяна и го изпратихме там с един от сапуните ми с портокалова кора, едно бурканче скраб за тяло от лайм и джинджифил, бадемов ексфолиант за лице и мандариново масло за тяло и със строги инструкции да се избръсне и да измие косата си.

Саф включи телевизора, но и двете не можехме да се съсредоточим върху нищо. Аз непрекъснато се чудех какво ли прави Марко, как върви концертът, дали групата им вече е минала. Изпратих му съобщение с пожелание за успех (сложих една целувка, после я махнах, а после пак я сложих), но той не ми отговори.

Предполагам, че е бил твърде зает и не е имал време да погледне телефона си. Поне се надявах това да е причината, защото не можех да понеса мисълта да го загубя завинаги.

Когато след един час татко се появи, успяхме да изровим чифт чисти дънки и риза и той вече заприлича на нов човек. Магията на „Под дъгата“ подейства и този път.

Знаех, разбира се, че това няма да реши проблемите му, но със сигурност му даде увереност и го накара да се почувства по-близо до стария татко. След няколко минути той потвърди усещането ми с думите си.

— Момичета, помислих и реших да дойда с вас в Тотнес — заяви той.

— Какво, утре ли? — зяпна Саф.

— Да!

Двете със Саф се спогледахме. Мама щеше да полудее, а Грейс... дори не можех да си представя как щеше да реагира.

— Досега се криех като страхливец — продължи тихо татко. — Трябва да поговоря с майка ви и да оправя нещата с Грейс.

— Хм, ти знаеш, че тя не иска да говори с теб, нали? — предупреди го Саф. — Не иска и да те вижда.

— Знам. — На татко очевидно не му стана приятно. — Но аз съм възрастният, имам повече опит и е моя отговорност да оправя

нешата... О, добре че вие двете сте тук! Толкова се радвам, че отново сме заедно!

— Не е толкова просто, татко — казах аз. Не исках той да мисли, че всичко се е променило заради тази вечер.

— Не, не е — подкрепи ме и Саф. — Ние все още сме ти много сърдити, да знаеш.

— Знам — въздъхна татко. — Предполагам, че трябва да направя всичко, за да ви покажа колко... — Гласът му пресекна, но се окопити и продължи: — ... колко много ви обичам и колко съжалявам за всичко, което се случи. Бих направил всичко за вас, момичета!

— Ами след като вече не изглеждаш и не миришеш като скитник, мисля, че бих могла да те прегърна... — каза тихо Саф.

— За мен е чест — отвърна усмихнат татко.

Двамата дълго не можаха да се разделят, а когато най-накрая се откъснаха един от друг, успях да попитам:

— Татко, настина ли би направил всичко за нас?

— Разбира се! — потвърди той.

Замислих се, но още не беше дошло времето да му споделя своята идея. Първо трябваше да поговоря с мама, Саф и Грейс.

[1] Ким и Аги — главни героини в английската телевизионна поредица „Чист ли е домът ви?“, в която професионалните чистачки Ким Уудбърн и Аги Маккензи посещават различни домове и ги почистват до блясък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Ал! Какво правиш тук!? — изненада се мама.

— Виж, Ким, знаех, че няма да се зарадваш да ме видиш... — започна татко.

Мама, изглежда, си спомни, че следващата ѝ клиентка вече чака на лилавото канапе, защото, вместо да убие татко на място, каза хладно:

— Не съм очарована да те видя, меко казано.

После го поведе към кухничката, като пътъм изгледа убийствено мен и Саф.

Естествено, знам, че трябваше да я предупредим по телефона, но нито една от нас не се осмели да го направи, а и май и двете се надявахме татко да промени намерението си през нощта (МД, успяхме да се наспим на ужасното изтърбушено легло, не е за вярване!).

На сутринта обаче, когато татко ни поднесе чая, той все още беше твърдо решен да дойде с нас. На автобусната спирка все още се надявахме, че няма да има свободни места, но имаше.

Сигурна съм, че като видя израза на лицето на мама, татко вече дълбоко съжаляваше за решението си.

Снощи успяхме да си побъбрим с него и дори му разказахме за „Под дъгата“, включително и за ужасната статия и за проблемите, които ни притискаха. Не му споменах обаче за *Голямата идея*. Исках първо мама да се съгласи, но сега, като видях реакцията ѝ, май нямаше да стане.

Тъкмо мама и татко влязоха в кухнята, когато Грейс се подаде от кабинката, олюявайки се под тежестта на огромна купчина използвани хавлии.

— Привет, Саф! — извика тя иззад тях. — Как мина прослушването? О, Аби, добре ли си? Ужасно ли беше да видиш онзи човек? Сигурна съм, че си си пожелала никога... — Тя хвърли хавлиите в коша за пране и се озова лице в лице с онзи човек.

— О! — ахна сестра ми.

— Здравей, Грейс! — каза татко.

Грейс го изгледа със скръстени ръце.

— Какво правиши тук? — попита тя.

— Ъм... дойдох да ви видя — заекна той. — Исках да ви кажа, че не ви се обаждах, защото си мислех, че не искате да ме видите. И... ами случилото се никак си ме обърка и аз загубих ориентация. Аби и Саф могат да ти разкажат. Бях много зле.

— Вярно е. Беше — потвърдих аз.

Грейс не обелваше и дума. Само го гледаше.

— Извинявай — каза тя накрая, взе коша с прането и излезе с него през вратата, за да го занесе в апартамента.

— Уф — въздъхна татко. — Май не мина добре.

— А ти какво очакваши, като се появяваш така изневиделица? — сказа три го мама.

— Надявах се... Исках само да поговоря с теб и с Грейс — промърмори той, но не изглеждаше много уверен.

Мама погледна часовника на стената и въздъхна тежко.

— Отивам да обслуга следващата клиентка. Ще се видим в апартамента след час. Тогава можеш да кажеш каквото имаш да казваш и след това си тръгваш.

Татко стоеше безпомощно. Мама гушна набързо първо мен, а после Саф.

— Здравейте, момичета! Саф, миличка, съжалявам за прослушването ти. Ще ми разкажеш после всичко.

— Всичко е наред — сви рамене Саф. — Вече ми мина. Този идиот, продуцентът, не би разпознал таланта, дори да го удари по главата.

— Точно така! — каза мама и ѝ се усмихна. А след това продължи: — Ще идеш ли да видиш как е Грейс, мила?

Саф кимна.

Мама покани клиентката в една от кабините, а Саф тръгна към апартамента. Татко също понечи да тръгне след нея, но аз го спрях и му казах, че е по-добре да дадем малко време на Грейс. Разведох го из салона. Разказах му всичко за продуктите, а после му направих един лилав сок с червено цвекло за сила (щеше да има нужда от сили, щом мама се заеме с него).

— Не мога да повярвам, че сте направили всичко това — каза той, като отпиваше от сока и се оглеждаше наоколо. — Много се гордея с вас!

Не можах да сдържа усмивката си. Каквото и да станеше от тук нататък, все пак се радвах, че татко се гордее с нас. Около десет минути, преди мама да свърши, заведох татко в апартамента.

Странно беше да го видя в нашата кухня. Саф сложи чайника, а Грейс подчертано го игнорираше (беше се свила на дивана и се правеше, че чете, щом влязохме, тя промърмори едно „здрасти“ само на мен).

Около трийсет секунди по-късно и мама дойде (и веднага попита защо Саф е дала на татко от нашето кафе).

— Виждам, че си свалила пръстените си — каза татко и посочи лявата ръка на мама. — Ние още сме женени, Ким...

— Теб какво те засяга? — сопна му се мама.

— Само така, мамо! — подкрепи я Саф.

Мама и татко започнаха да се карат кой какво е направил, за да се разделят, а аз дръпнах Саф настрана.

— Думите ти не помагат много в случая, не мислиш ли?

Саф сви рамене.

— Помагат, ако мама се чувства по-добре, като знае, че я подкрепям. Това, че си говоря с татко, не означава, че той ще се отърве без триене на сол по главата!

— Да, но... — и в този момент един сърцераздирателен вик процепи въздуха. Сякаш животно бе попаднало в капан. Обърнахме се.

Грейс беше замръзнала права, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Саф ахна, а татко изглеждаше ужасен.

Стомахът ми се сви.

— Грейси — прошепнах аз.

Мама изтича при нея.

— Успокой се, миличка, всичко е наред! — бъбреше тя. — Ние не смятахме да...

Но Грейс сякаш не виждаше никого и нищо. После внезапно се върна в реалността и хукна.

— Аз ще ида! — викнах и изхвърчах след нея.

— Грейс, почакай! Къде отиваш! — крещях и тичах по тротоара след нея.

Но сестра ми нито ми отговаряше, нито спираше да тича.

— Грейс, престани! — не спирах аз. — Никога не бих обула тези обувки, ако знаех, че ще участвам в маратон. Не искаш да си счупя някой глезен, нали?

Тя пак не каза нищо, но намали темпото, макар и без да се обръща. И на това бях доволна.

— Къде отиваш? — попитах задъхано, когато най-накрая успях да я догоня.

— Не знам... Където и да е, но да е далеч от него.

След около петнайсет минути много бързо ходене под палещото слънце и с неподходящи обувки, се озовахме пред замъка. На гишето за билети Грейс извади петарка, за да плати входната такса от два паунда и нещо.

— Аз нямам пари — казах смутено.

За момент си помислих, че сестра ми ще влезе и ще ме остави да стоя отвън, но тя бутна рестото на пазача и ми подаде билет.

Сред руините на замъка беше хладно и сенчесто. Грейс седна в една ниша и като че малко се поуспокой.

— Защо тук? — попитах аз и клекнах до нея.

— Харесва ми...

Огледах високите дебели стени на замъка. Виждаха се само тесни процепи за стрелците, един стръмен хълм и дълбок ров. Разбрах защо ѝ харесва тук, дори самата тя да не го беше осъзнала.

— Тук се чувстваш в безопасност, нали?

— Да, струва ми се. — Грейс изненадано се засмя.

— От раздялата на мама и татко те боли повече, отколкото можеш да понесеш, нали? — Сестра ми мълчеше. — Правиш се, че не те е грижа за татко и че той получава това, което заслужава, но вътре в теб те боли... Може би повече, отколкото ни боли всички нас.

Тя все още не казваше нищо, но сълзите отново рукаха по бузите ѝ.

— О, Грейс, толкова съжалявам! — казах аз и я прегърнах. — Не исках да те разстройвам.

— Не ме разстрои — прошепна тя и ме прегърна. — Но си права. Аз наистина се чувствам добре тук или в моята стая, докато уча.

— Затова ли не излизаш с приятелите си? — попитах аз.

— Да — кимна тя. — Не мога да се преборя със страха си... ами ако те не ме харесват? Или ако ме харесват, но после, когато ме опознаят по-добре, ме изоставят, както направи татко? Искам да кажа, че аз не съм най-чаровната личност... — подсмръкна тя.

— Те те харесват такава, каквато си — уверих я аз.

— Няма да мога да понеса, ако и те ме отхвърлят — разхълца се Грейс. — Не и след като татко го направи...

— Татко не те е отхвърлил! — заяви твърдо аз. — Това, което се случи, е между него и мама. Макар да знам, че изглежда, сякаш ни е отхвърлил. Аз имах същото чувство. И все още го имам понякога.

— Май всяка от нас си издигна стена около себе си, за да се предпази. — Грейс не отлепяше очи от здравите стени на замъка.

— Предполагам, че си права... А защо не се върнем и не чуем какво ще каже татко? Може да се почувствува по-добре. С мен така стана.

Грейс не каза нищо, но стана. Като минахме покрай билетната каса, мъжът отвътре ни извика:

— Хей, момичета, вие бяхте вътре само пет минути. Не мога да ви взема пари за това — и подаде на Грейс парите за входната такса.

Тя му се усмихна и му благодари. Аз също му се усмихнах — съмнявам се, че е разбрал колко важни бяха тези пари за нас.

— Най-малкото, което мога да направя, е да те почерпя един сладолед, след като те накарах да се катериш по този баир — каза Грейс, докато слизахме надолу.

— Най-малкото! — съгласих се аз. — Щях да получа инфаркт.

Тя се засмя и ме погледна в очите, а после изведнъж стана сериозна.

— Благодаря ти, Аби! Не знам какво щях да правя без теб, наистина не знам.

Аз ѝ се усмихнах.

— Няма за какво да ми благодариш. Хайде, стига сме се бавили, моят карамелов сладолед ме чака!

Надявах се, като се върнем в апартамента, Грейс да е готова да говори с татко. Но като влязохме, тя изведнъж пребледня, като че ли щеше да припадне.

— Прекалено много шоколадово-ментов сладолед ли? — попитах аз.

Тя поклати глава.

— Съжалявам, Аби, но не мога да се изправя пред него... Просто не мога! — промълви тя и се мушна панически в стаята си, преди да успея да я спра.

Мама и татко изтърчаха да видят какво става.

— Моля те, излез, мила! — извика мама.

Тя изглеждаше много, много разтревожена.

— Не, няма, докато той е тук! — викна Грейс през вратата.

Май за по-сигурно я беше подпряла със стол, защото натиснахме дръжката, но тя не помръдна. Мама изгледа татко с поглед „видя ли какво направи“, но не каза нищо на глас.

— Няма автобус до утре сутринта, миличка — извика татко.

— Грейс, обещаваме да не се караем повече, ако излезеш и вечеряш с нас — добави мама. — Няма нужда да казваш нищо, само ела!

След около половин час, тъкмо бяхме седнали на масата, Грейс се появи на вратата. Не поглеждаше никого, дори и мен, седна и започна да се храни мълчаливо, забила поглед в чинията. Никой не говореше. Мисля, че мама и татко смятаха, че е по-добре да не казват нищо, вместо да рискуват отново да се скарат, а Саф беше просто изтощена.

Помислих си, че това е моят шанс да им споделя идеята си за спасяването на „Под дъгата“. Кога друг път щяхме да сме отново заедно, а и все пак някой трябваше да започне разговор.

— Ходенето до Лондон ми даде идея как можем да спасим „Под дъгата“ — започнах аз.

— Така ли, мила? — каза разсеяно мама.

— Ще направим серия от продукти — четири-пет за начало, и ще ги продаваме в луксозните малки магазинчета за козметика в богатите квартали — обясних аз. — С Ем и Зо влязохме в един такъв. И да ви кажа честно, с цените, на които продават продуктите там, бихме могли да имаме добра печалба.

— Много добра идея — оживи се Саф.

— Наистина хубава идея, Аби — подкрепи ме и татко.

Грейс понечи да каже нещо, но после се спря и зачопли храната в чинията си, втренчена в масата.

— Идеята наистина е хубава, мила — въздъхна мама, — но защо тези магазини ще искат да купуват от нас? Те не знаят нищо нито за нас, нито за продуктите ни.

— Точно затова трябва да им покажем кои сме, да им кажем защо нашите продукти са хубави... да ги убедим... — започнах аз. — Ще направим брошура и ще им дадем мостри от продуктите.

— Искаш да кажеш да ходим до Лондон? — попита мама.

— Естествено! — включи се Саф. — Иначе как ще оставим мострите в магазините, за да се убедят само колко добри продукти им предлагаме?

— И ще обясним как са направени от естествени съставки.

— Бихте могли да предложите подарък на магазина, който направи поръчка — предложи татко. — Аз бих направил това... искам да кажа, така правех, когато исках да настърча клиентите да изберат услугите на моята компания.

— Предполагам, че бихме могли, ако поръчката е за над трийсет паунда — замисли се мама.

— Не! — възрази татко. — Подарък трябва да има само за поръчки над сто паунда.

— Моля те! Бъди реалист! — сказа го мама малко нервно.

— Аз съм! — не се предаде татко. — Нали не искаш да се окаже, че си платила повече за безплатните мостри, отколкото си спечелила от поръчките? Ти винаги си била прекалено предпазлива, Ким.

— А ти винаги избираш твърде рискови стратегии и виж докъде стигна — сопна му се мама.

— Да, ама поне опитах — настръхна татко.

— Кхм-кхм! — прокашля се силно Саф, а аз се ококорих към двамата, а после погледнах към Грейс. Слава богу, мама и татко разбраха знака ми и спряха да се дърлят.

Татко се обърна към мен.

— Аби, ако направиш една серия от пет продукта, които се транспортират лесно и няма нужда да се съхраняват в хладилник, за магазините ще е по-лесно да ги вземат. И дори да удвоите цените, на които ги продавате в салона, в магазините продуктите все още ще са на

прилична цена и тогава само от... два или три продукта може да се получи поръчка за сто паунда, не е ли така?

Погледнах Грейс с надеждата да се включи и да ми каже дали сметките на татко са верни, или не, но тя продължаваше да се взира в чинията си, така че трябваше да сметна сама.

— Вярно е — казах след малко.

— Признавам, че звуци реалистично — додаде и мама. — Но в момента това няма значение, защото нямаме никакви пари и не можем да покрием разходите.

— Бихме могли, ако изберем продукти, за които имаме съставки.

— И можем да си направим брошурата сами — каза Саф. — Самър ще снима продуктите. Свърши страховта работа предишния път.

— Грейс — попитах директно, — мислиш ли, че можем да си позволим да направим това?

Всички погледнахме към нея и най-накрая тя вдигна очи. Бях сигурна, че няма да устои на изкушението на малко импровизирана математика.

— Мисля, че говорим за начален разход от около двеста паунда. Това включва допълнителни материали и опаковки за безплатните мостри и подаръци и печатането на брошурите, защото трябва да са с високо качество — каза тя. — Така че ако изчакаме последния срок за плащането на сметката за тока, вместо да платим сега, и ако не поръчваме нови съставки за маслата за тяло, както планирахме... вероятно ще можем да се справим, макар и едва-едва.

Мислех, че мама ще се зарадва, но вместо това тя се намръщи.

— Мисля, че имаме още един сериозен проблем. Някой трябва да обиколи магазините да им предложи продуктите, след това да достави поръчките, и ако се окаже, че този подход е успешен, да отиде пак и да им покаже и нови продукти. Няма смисъл да започваме нещо, ако не можем да го поддържаме. А в момента няма как да си позволим да плащаме на куриери и търговски агенти.

Сърцето ми лудо заби. Знаех, че мама няма да ме остави да ида, нямаше смисъл дори да го предлагам.

— Аз мога да обиколя магазините — намеси се Саф. — Поне в началото.

— В никакъв случай не и сама! — отсече мама. — А аз не мога да дойда с теб, защото не можем да рискуваме да загубим и последните си клиенти. А точно това ще стане, ако ме няма известно време.

— Ами, аз мислех... — започнах несигурно и погледнах мама, а после и татко.

И двамата за миг ме гледаха объркани. После лицето на мама се изпълни с ужас, много по-голям, отколкото когато видя плъха да притичва през стаята първия ден, когато се настанихме тук.

— О, не! — извика тя. — Не! Не и следillion години! Предпочитам да гладувам на улицата!

— Ако не го направим ние, ще се наложи да го направиш ти! — заявих аз.

— А? — Татко продължаваше да ме гледа объркано. Аз повдигнах вежди и той най-накрая схвана. — Какво, аз ли!? Аз да стана вашият търговски агент?

— Ами не каза ли, че би направил всичко за момичетата си? — напомних му аз.

— Бих направил всичко за вас — потвърди той. Опита се отново да улови погледа на Грейс, но тя демонстративно погледна настрани. Тогава той кимна към мама: — Обаче няма начин тя да се съгласи да работи с мен.

— Извинявай, но какво значи „тя“? — сопна се мама. — Аз съм тук, не ме ли виждаш? Но иначе си прав. Няма да ти дам и с пръст да докоснеш нашия бизнес. Вече обърка живота ни веднъж, няма да те оставя да го направиш втори път!

Татко пребледня така, сякаш щеше да припадне всеки миг.

— Отивам до магазина — изхриптя той и тръгна да излиза, на вратата се обърна и ме погледна. — Аби, наистина бих направил всичко, за да помогна.

— Мамо... — започнах аз, щом вратата се хлопна зад гърба на татко.

— Какво „мамо“! — викна тя. Беше ми бясна. — Не мога да повярвам, че предложи това, Аби! Знам, че ти е баща, и разбира се, че можеш да го виждаш когато искаш, но не искам този човек близо до себе си и определено не искам да е близо до нашия салон!

Коремът ми се сви. Изгледах Саф умолително, но тя каза само:

— Съгласна съм с мама.

— Аз също — вметна и Грейс, която беше решила, че щом татко го няма, може да говори.

Въздъхнах.

— Вижте, знам, че предложението ви изненадва, но това е единствената ни възможност. Това би могло да спаси салона ни. Става дума за това, а не да върнем татко в семейството. — Обърнах се към мама. — Той ще бъде твой куриер, мамо, само това. И ще работи бесплатно, естествено.

Мама се усмихна тъжно.

— Е, той ни е дълъжник — промърмори тя. — Предполагам, че би могъл да разнесе продуктите, поне в началото. Но това не решава проблема със събирането на поръчки.

— Нямаш нищо против да посетя магазините, ако татко е с мен, нали? — попитах аз. Мама отново се ужаси, но аз бързо добавих: — Няма да го оставя да говори. Той ще бъде с мен само като отговорен възрастен. Добре де, като възрастен.

— Мисля, че това е по-приемливо — кимна мама. — Но само ако си мълчи.

— Ти непременно трябва да посетиш магазините и да представиш лично продуктите, беше жестока на градския панаир — каза и Грейс. — Продуктите направо се разграбваха, след като разказа на хората какви са.

Усмихнах ѝ се. Тя също.

— Да, с твоето представяне ще продадем тонове — възклика Саф.

Сигурно сте се сетили, че вече се бях изчервила.

— Благодаря!

— Смятам, че трябва да приемем помощта на татко — обърна се Саф към мама.

Мама погледна Грейс.

— И аз мисля така — промърмори тя.

— Но ти...

— Първо трябва да мислим за салона — каза твърдо сестра ми.

— Е, ще се съгласиш ли, мамо? — попитах аз.

— Ще помисля — отвърна тя. — Но не обещавам нищо. И Аби, да знаеш, че ако оставя баща ти да ни помогне, а той направи дори

една крачка извън поставените граници...

Саф изимитира лорд Шугър, като посочи през масата и каза театрално:

— Алиствър Грийн, уволнен си!

Дори Грейс се разсмя, но в миг притихна, като чу звънела на вратата. Отидох да отворя.

— Взех ти един „Туърл“ — каза татко и се зарови в пазарската чанта, докато се качваше по стълбите след мен.

— О, благодаря!

В кухнята той подаде един „Рипъл“ на Саф и предложи шоколад с ментов пълнеж на мама.

— Ха! Не си ги купувам от години — измърмори тя, но все пак го взе.

— А за моята любима Грейс, както винаги, „Малтизъри“ — каза татко, извади една от големите опаковки и се опита да я даде на Грейс.

Тя я остави да се изплъзне от ръката ѝ и да падне на пода.

— Не можеш да ме купиш! — отсече студено сестра ми и отиде в стаята си.

— Но, Грейси, аз не се опитвам... — започна татко.

После въздъхна дълбоко и се стовари върху отвратителния кафяв диван.

— Тя много ме мрази, нали?

— Мрази е твърде силна дума — каза мама.

— Става въпрос по-скоро за комбинация от отвращение и презрение — любезното предложи вариант Саф.

— Момичета, имате ли нещо против да ни оставите насаме с майка ви? — попита внезапно татко.

— Както искате — сви рамене Саф. — Аз и бездруго ще излизам с Емили — и тя се отправи към стаята си, за да се пригответи.

А аз си взех книгата и отидох в моето малко оранжево кътче на спокойствие. Нямах намерение да подслушвам. Но стените в апартамента са много тънки. На всичко отгоре вечерта беше доста задушна и аз трябваше да оставя вратата отворена, иначе щях да умра от липса на въздух.

Е, добре де, признавам си — подслушвах.

— Защо накара момичетата да се махнат? — чух гласа на мама.

— Какво искаш да ми сервираш? Не ми казвай, че има още лоши

новини.

— Аз само... мислех, че трябва да поговорим за онова, което се случи между нас — измънка татко. — Сигурен съм... мислех, че искаш... да обсъдим нещата.

Представях си го как седи, втренчен в масата, прегърбен и очакващ мама да се разбеснее. И аз го очаквах, ако трябва да съм честна.

— Всъщност не искам — отвърна изненадващо мама. — Не виждам защо да се ровим в миналото. Това няма да промени нищо.

— Ами добре тогава. — Гласът на татко звучеше изненадано и леко подозрително, сякаш това спокойствие беше само някаква хитрина от страна на мама, за да има време да иде до тостера, да го вземе и да го метне по него.

— И е доста нахално от твоя страна, не мислиш ли? — сопна се внезапно тя. — Решаваш, че е време да съrbash попарата, която си надробил, и се появяваш изневиделица, без покана.

— Знам — въздъхна татко. — Може ли обаче... може ли да ти кажа само едно нещо, Ким?

Представях си как мама стои изправена, със стиснати устни и скръстени ръце.

— Слушам те! — каза тя.

— Знам, че не е достатъчно. Знам, че никакви думи не могат да компенсират това, през което ви накарах да преминете. Но... искам да знаеш, че много съжалявам.

— Ал, моля те! — Гласът на мама беше напълно различен. Явно вече нямаше желание да мята тостери. Звучеше плахо и тъжно.

— Наистина съжалявам! — повтори татко. — Толкова, толкова съжалявам за всичко! Моля те, остави ме да ви помогна за салона! Поне заради момичетата, ако не за друго. Аз бях причината да загубят дома си веднъж, нека помогна да спасим този, който имат в момента. Не мога да променя миналото. Но мога да помогна да спасим бъдещето.

Сърцето ми туптеше.

Дълго, дълго никой не казваше нищо. После...

— Добре — чух гласа на мама.

— Ура! — извиках. — Exxaaa!

— Аби, по-добре ела, и без друго подслушваш — извика мама.

Така и направих.

— Благодаря! Много благодаря! — Бях толкова радостна, че гушнах татко, нищо че мама гледаше.

— Няма да съжалявате, честно! — обеща татко.

— Надявам се — промърмори мама мрачно, а после добави: — Нека ти обясня нещо, Ал. Сега аз съм ти шеф и ще правиш каквото кажа. Никакви предложения, никакви промени в плановете, ясно? Казвам какво да направиш, ти го правиш и след това ни оставяш на мира. Става ли?

— Сурово, но справедливо. — Татко сякаш се смали. — Съгласен съм.

Мама го изгледа със стоманен поглед.

— Е, тогава не виждам причина да оставаш още тук. Ще ти се обадя за следващата стъпка.

Татко я погледна.

— Никъде не мърдам, докато Грейс не се съгласи да говори с мен! — заяви той. — Ще седя пред вратата ѝ, ако трябва цяла нощ.

— Не, няма! — тропна мама. — Няма да останеш тук през нощта!

— Много добре, ще седя на улицата тогава — каза татко предизвикателно.

— Чудесно!

— Чудесно, щом така искаш!

Тайно бях много впечатлена, че татко не се предава.

Разбира се, не преспа на улицата. Аз случайно надникнах у Лиъм и случайно му споменах, че ако случайно дойде у нас, би могъл да предложи на татко дивана си.

След половин час Лиъм дойде.

Татко обаче му отказал и обясни, че чакал да си поговори с Грейс. След това седна на противния космат килим пред вратата на Грейс. Дълго я умолява да поговорят, но тя не искаше да излезе.

— Остави я на мира — каза мама след около час. — Не всичко става така, както ти искаш и когато ти искаш.

Татко я послуша и се върна в кухнята, а мама дори му разреши да си направи кафе от нейното. От стаята на Грейс не се чу нито звук сума ти време.

След известно време отидох до вратата и я извиках, но тя не отговори. Тогава и мама, и татко дойдоха, но тя пак не отговори. Сериозно се разтревожихме дали Грейс е добре, затова татко натисна вратата, успя да отмести стола и всички нахлюхме вътре. Намерихме Грейс дълбоко заспала, със слушалки в ушите, свила се около възглавницата, както когато беше малка. Имаше следи от сълзи по бузите ѝ. И тримата тихичко се измъкнахме от стаята.

— Остави я да се наспи — обърна се мама към татко. — Появата ти днес беше истински шок за нея. Опитай отново утре. — Гласът ѝ звучеше доста по-меко.

Татко въздъхна.

— Трябва да остана тук. Не искам като се събуди и види, че ме няма, да си помисли, че отново съм я изоставил и предал.

— Ако се събуди през нощта и пожелае да говори с теб, веднага ще те повикам — обеща мама.

— Обещаваш ли наистина? — погледна я татко сериозно.

Мама сви устни и присви очи по онзи начин, както когато е в настроение да мята тостери.

— Аз винаги спазвам обещанията си! — тросна се тя.

— Добре. Тогава отивам у Лиъм — въздъхна татко.

Аз го прегърнах и му пожелах лека нощ. Мама само скръсти ръце и му отправи убийствен поглед.

Татко облече сакото си.

— Лиъм преди малко ми предложи дивана си, защото ти е приятел, нали? Не мислиш, че си пада по мен или нещо такова? — рече той колебливо на вратата.

— Не ставай смешен! — изсъска мама. — Освен това Лиъм е много над твоята класа!

ГЛАВА 10

Към 8 часа на другата сутрин татко се появи и веднага след като Грейс влезе в кухнята, той се опита да я заговори. Но сестра ми се държеше така, сякаш той не съществува. Тя направи чай за себе си и Саф и отново изчезна в стаята си.

Двете с мама (а след малко и Саф) седнахме край кухненската маса и се опитвахме да водим разговор с татко. В следващия един час трите се редувахме да му правим компания. Но щом стана девет часа, мама не се стърпя и каза:

— Ще си изпуснеш автобуса, ако не тръгнеш скоро.

След още двайсет минути тя недвусмислено му показва, че не е добре дошъл да остане още един ден, и двете със Саф слязоха в „Под дъгата“, за да видят от кои лакове трябва да поръчаме още.

Тогава татко отиде да каже на Грейс, че трябва да тръгва, но тя пак не излезе.

— Това не означава, че се предавам! — извика той през вратата и ме изгледа толкова тъжно, че аз се пресегнах и го прегърнах.

— Ще ѝ мине — успокоих го аз, въпреки че не бях сигурна дали това някога ще стане.

— Тръгвай, че ще изпуснеш автобуса — побутнах го и двамата заслизахме по стълбите.

Татко влезе в „Под дъгата“, за да се сбогува с мама и Саф. Заварихме ги в кухничката, загледани в крана. От едната страна пръскаше малко вода.

— Знаех си! Все така става! — изпъшка мама. — Имаме точно когато не можем да си позволим водопроводчик.

— Това е само шайбата. — Татко запретна ръкави и посегна към кранчето. Врътна го и ние изпищяхме, защото целият кран падна и водата зашуртя на всички страни, удари тавана и ни намокри.

— Спри я! — извика мама.

— Не мога! — кресна татко.

Само за секунди копринената блуза на мама стана вир-вода, косата ѝ залепна за главата, а гримът ѝ се разтече по лицето. Двете със Саф не изглеждахме по-добре.

Аз грабнах една кърпа за чинии, а Саф ми помогна да запуша с нея крана, така че водата течеше поне в мивката, а не пръскаше по стените и тавана.

— Голям идиот си, Ал! — кресна мама. — Отивам да повикам Лиъм! — врътна се тя и мина покрай него, без изобщо да го погледне.

— Ами... аз трябва да тръгвам — промърмори татко.

Стана ми още по-мъчно за него.

— Ще се видим скоро — казах аз. — В Лондон.

Той прегърна двете ни със Саф, но ние не можахме да отвърнем на прегръдката му, защото трябваше да затискаме крана.

Минута по-късно Лиъм влетя през вратата с инструменти в ръка.

— Не знам защо Ким те повика — измърмори татко. — Аз погледнах. Това е работа за водопроводчик.

— Вън! — кресна мама иззад рецепцията.

— Ами довиждане тогава — каза татко и камбанката над вратата издрънча след него.

Две минути по-късно Лиъм спря водата, постави нова гумичка и завинти кранчето. После се обрна и подаде ключовете от буса си на мама.

— Нужен ти е почивен ден! — каза ѝ той.

Тя го погледна изненадано, а после лицето ѝ се озари.

— Леле, това е фантастично! Благодаря, Лиъм! Не искаш ли да дойдеш и ти?

— Много бих искал, но съм затънал до гуша с бумащими — отвърна той. — А ти... ти просто... се давиш.

Мама погледна мокрите си дрехи и му се усмихна.

— О, Лиъм, какво щяхме да правим без теб? — възклика тя.

— Всички щяхте да сте изгубени и самотни — въздъхна театрално той и направи тъжна физиономия.

Лиъм се шегуваше, но в думите му имаше много истина. Толкова съм щастлива, че мама си намери добър приятел.

Знам, че и аз щях да съм изгубена без Самър и Бен (и без Марко също — е, надявах се, че все още сме приятели, макар той да не отговори на съобщението ми как е минал концертът). Саф и Емили

бяха като сиамски близнаци и може би след нашия разговор Грейс ще събере кураж да излезе с Мейзи и Арън.

След като двете със Саф се подсушихме, а мама се преоблече и оправи косата и грима си (междувременно успяхме да убедим Грейс, че татко наистина си замина, така че и тя излезе от стаята си) всички се настанихме във вана на Лийм и отидохме на същия плаж, на който той ни заведе, когато пристигнахме тук. Сега имаше много повече хора, тъй като беше неделя, а и беше в разгара на ваканцията, но ние успяхме да намерим място и да сложим хавлиите си на пясъка. По пътя бяхме спрели да си купим пресни ягоди, местно производство, и сега Саф ги извади.

Грейс взе една ягода и вдиша божествения й аромат.

— Ммм... кажете, ягодите не миришат ли на лято? — каза тя.

Това ме накара да се замисля.

— Знаете ли, това е чудесна идея! Ще създадем сезонна серия за лондонските бутици, а може да я продаваме и в „Под дъгата“ — казах аз. — Разбирате ли!? Ще предложим на пазара нещо, което е характерно само за това място и време и така ще сме различни от другите.

— Нещо като да бутилираме лятото? — попита мама.

— Да — кимнах аз.

— Да закараме Девън в Лондон? — погледна ме и Саф.

— Точно така! Можем да включим и хидратиращия крем „Ягодово лято“ — и си взех още една ягода от кутията. — Това е ароматът на лятото.

— Да, а и разполагаме с достатъчно ягодов екстракт и масло от ягодови семена, които ни останаха от последната партида. Така хем ще използваме качествени съставки, хем ще намалим разходите — каза мама.

— Може да ги използваме и за подаръците за магазините, които направят поръчки — продължих мисълта на мама. — А сещате ли се за още нещо, което е лято и е типично за Девън?

— Пикниците? — примигна насреща ми Саф.

— Добре, но те могат да се направят навсякъде — усмихнах ѝ се аз.

— Девънски чай със сметана — предложи мама.

— Добра идея, но ми писна от сметана — потръпнах аз, като се сетих за катастрофата с ягодово-сметановата маска за лице.

— Нищо друго не мога да се сетя! — възклика патетично Саф.

— Какво е типично за Девън и за лятото? Крави?

Грейс въздъхна тежко и завъртя очи.

— Все си мислите, че сте много изобретателни, но така сте си вирнали носовете, че не забелязвате това, което е пред очите ви... или в случая под дупетата ви!

— Кое, хавлията ми ли? — изненада се Саф и сбърчи чело.

— Плажът, тъпчо! — викнах аз. — Страхотна си, Грейс!

Мозъкът ми заработи на бързи обороти. Плажът се простираше около нас и това беше вдъхновението, което ми трябваше.

Предложих да направим скраб за крака от мидени черупки и пемза.

— Можем да включим и скраба за тяло от морска сол, лайм и джинджифил — предложи Грейс. — Имаме много морска сол, така че няма да е скъпо да го пригответим. Лесно се прави и изглежда страхотно в тумбестите бурканчета.

— Чудесна идея! А за снимките можем да го сложим в чаша за прясно изцеден сок с резенчета лайм отгоре, за да покажем колко е свеж.

— Нека да включим и маската за тяло от водорасли — намеси се мама. — Така клиентите ще могат да си направят у дома цялостна процедура — от глава до пети. Имаме много водорасли на прах, ще ни трябват само още малко от основните съставки.

— Добро предложение — съгласи се Грейс.

— Още утре ще поръчам и доставката ще е тук във вторник. — Изведенъж ме осени една мисъл: — А не мислите ли, че хидратация лосион „Ягодово лято“ също е подходящ за серията?

— Чудесен е за след плажа — кимна мама.

— Браво, Аби! Маслото от ягодови семена е силен антиоксидант и е подходящо за възстановяване на суха иувредена кожа — похвали ме Грейс.

— А ягодовият екстракт намалява зачервяването и свива порите на кожата — добави Саф.

Погледнах изненадано сестрите си, те също се спогледаха и се засмяха.

— Все пак те чуваме какво говориш — каза Грейс.

— Не за друго, а защото нямаме избор. Ти не спираш да повтаряш едни и същи неща — подкачи ме Саф.

— Не мога да повярвам! — възкликнах аз, а Грейс ми се изплези. Радвам се, че тя отново се смее. — Добре! Готови сме със серията. Остава само да я направим. И ако някой пита, ще обясня, че в Девън е традиция да се ядат ягоди на плажа!

После решихме, че серията ще бъде напълно завършена, ако включим и мляко за тяло. Не можахме да се сетим за друг продукт, с който разполагаме, и който би бил подходящ за серията, затова решихме да се опитаме да измислим някой напълно нов.

И... зациклихме.

— Такаааа... дотук имаме мидени черупки, пемза, морска сол и водорасли — казах аз. — Когато мислите за плажа, какво друго ви идва на ум?

— Спасители! — замечтано отвърна Саф.

— Типично! Но не знам как можем да ги бутилираме — засмя се Грейс.

— Сещам се за красивите залези — каза мама. — Когато с татко ви бяхме в Мистик... — и тя ни разказа как се качили на корабче, пили коктейли, яли гигантски скариди и наблюдавали как слънцето залазва над плажа. За пръв път след случилото се мама ни разказваше спомени, свързани с татко.

Докато тя говореше, мозъкът ми бръмчеше и изведнъж ми светна.

— Какво ще кажете за лосион за тяло „Залез“? — предложих аз.

— Бихме могли да го направим в два цвята — червено и оранжево, които нежно се преливат един в друг в ниски бурканчета. Представям си го и с два аромата — канела и портокал.

— Звучи страховто! — възкликна Грейс.

— Аби, ти си гений! — прегърна ме мама.

Най-накрая избрахме пет продукта за новата ни серия — хидратиращ крем „Ягодово лято“, скраб за пети „Морски бряг“, скраб за тяло от лайм, джинджифил и морска сол „Океански бриз“, маска за тяло от морски водорасли и лосион за тяло „Огнен залез“.

— Ще ни трябва име за цялата серия — рече замислено мама и разбира се, всички устремиха погледи към мен.

Най-неочеквано идеята ми дойде веднага.

— Много лесно! — казах аз. — Серията ще се казва „Красавицата и морето“.

— Жестоко! — изписка Саф, а мама и Грейс се съгласиха.

След това, доволни от свършеното, влязохме във водата да поплаваме. Дори Саф дойде с нас. Гримът ни се разтече (отново), а косите ни заприличаха на нищо от морската сол, но на никого не му пукаше.

Е, на мен ми запука малко (добре де, много), когато се върнахме в „Под дъгата“ и заварихме Марко там.

Слязохме от вана, бъбрайки за лондонското начинание (приличахме на група деца по време на Хелоуин) и аз буквально се спънах в него.

Може да не ви се вярва, но точно така стана. Вървях заднешком и разправях на Саф как можем да фотографираме хидратиращия крем „Ягодово лято“ в сламена кошничка с истински ягоди, точно както ги бяха изложили на сергията на пътя, а Марко беше седнал на стъпалата на „Под дъгата“ с протегнати крака и аз паднах право върху него.

Излагателство!

И двамата скочихме притеснени и аз задърдорих, че той е заплаха за здравето и безопасността на гражданите, като седи така по стъпалата на салоните на хората.

— Въщност какво правиш тук? — успях да се спра накрая и да попитам.

— Ами нищо... — промърмори той. — Случайно минавах оттук и реших да видя дали сте в салона. После седнах за минутка, защото бях... нали знаеш... ами стана ми горещо... — и мъкна притеснено.

— Аз... — започнах, но в този момент се намеси Саф и му се сопна:

— Тя няма какво да ти каже! Благодаря ти за посещението!

Слаба богу, че мама и Грейс видяха отчаяната ми физиономия и я дръпнаха нагоре по стълбите.

Като останахме сами, Марко ми се усмихна, а аз се опитах да пооправя моята солена клоунска прическа, без той да забележи.

— Значи се върна... — промърмори той.

Аз се огледах и се престорих на изненадана.

— Аха, така мисля! — опитвах се да съм забавна.

Марко ме погледна объркано.

— Извинявай! Опитах се да съм забавна, но май не се получи... Вчера се върнах. Как мина концертът? Мислех за теб през цялото време... Съжалявам, че...

— Няма значение — прекъсна ме Марко.

Замълчах. Какво означаваше това? Приличаше на...

Но на Марко, изглежда, не му се говореше. Поне не и с мен.

— Ами... хм... чао, тогава — казах студено аз.

— Ами добре, чао!

Докато го гледах да върви надолу по улицата, мама се появи зад мен.

— Какво стана? — попита тя.

— Не знам — отговорих тъжно.

Понеделник сутринта нямахме записани клиенти, затова се развишихме в кухнята да направим мостри от новия скраб за крака и лосиона за тяло. От време на време разбърквахме или добавяхме по нещо, за да постигнем перфектната рецепта. Бяхме сложили бележка на вратата на „Под дъгата“ да позвънят на звънеца на апартамента, ако искат да си направят резервация. Няколко пъти слизах до салона да проверя за нови съобщения на телефона, но за съжаление, нямаше.

Поне правенето на мостри вървеше добре. За лосиона за тяло „Огнен залез“ доста си поиграхме с какаовото масло и маслата от ший и гроздови семки, докато направим сместа достатъчно мека, за да се разбива добре, но достатъчно твърда, за да стои красиво в бурканчето и да не се разтича, дори ако го обърнеш надолу.

Докато работехме, Саф изведнъж се отпусна и започна да разказва на мама и Грейс колко ужасно е минало прослушването (досега не беше споделяла никакви подробности).

— Изобщо не мога да си представя как ще стана известна, след като не притежавам никакъв удивителен талант — завърши тъжно тя.

— Имаш талант за козметичка — отбеляза мама.

— Не, искам да кажа истински талант — сопна ѝ се Саф, — нещо, което ще ме направи телевизионна звезда.

Мама вдигна вежди гневно, но успя да се въздържи и каза само:

— Сама трябва да го откриеш.

Саф погледна към нас с Грейс. Мисля, че се надяваше да кажем „Разбира се, че ще станеш известна“, но никоя от нас и дума не обели. Саф притихна и обичайното й бодро настроение изчезна някъде.

— Ще излизаш ли с Мейзи и Арън по-късно? — попита Грейс, за да сменя темата.

Беше се обадила на Мейзи снощи и се бяха разбрали да се поразходят из парка днес следобед.

— Може и да ида — отвърна сестра ми. — Но нека първо да свършим работата.

След малко Грейс слезе до салона да вземе каталога за опаковките на продуктите. Едва изчакахме вратата да хлопне зад гърба й и викнахме в един глас:

— Ура!

— Май Грейс започва да преодолява страховете си — рече с надежда в гласа мама.

Щом Грейс се върна с каталога, разгледахме различни опаковки за лосиона. Накрая се спряхме на едно прекрасно червено бурканче с напомнящ на залез етикет. Открихме и точната формула на лосиона — консистенцията му беше мека и пухкава, без да се разлива, а зад основния аромат на портокал се прокрадваше нежната топлина на канелата.

Следващият продукт в програмата беше скрабът за пети. Трябваше да намерим точното съотношение между пемза и седеф, за да не се окажат клиентите ни със стъпала, изстъргани до кокал. И трите се настанихме с побутване и кискане на ръба на ваната, за да опитаме различните комбинации, които бяхме приготвили. Тествахме една след друга, а след това измивахме стъпалата си с ръчния душ. След доста мокрене, спорове и шеги изборът беше направен.

Беше ред на рекламната брошура. Слязохме в салона, за да пийнем по един прясно изцеден сок.

— Ще направя сок от боровинки за всички — каза мама. — Добре е за мозъка, а и освен това трябва да ги използваме, преди да се развалят.

Решихме да направим обикновена брошурка от две страници. Запрелиствахме списанията на малката масичка за идеи за стила и шрифта. Отбелязвах си страниците, които исках да покажа на Бен, който щеше да подготви брошурата на компютъра си.

След това се заехме с черновата на текста за представянето на серията „Красавицата и морето“. Ето какво се получи след много драскане и спорове: „Пясък, огряван от лъчите на лятното слънце, солен морски бриз, сочни ягоди и магическите цветове на залеза... Това е вашият перфектен комплект козметика за лятото — приготвен ръчно и с много любов в Девън“.

Саф прочете написаното с хрипкав глас като в рекламиите на „Марк и Спенсър“ и накрая добави:

— Това не е просто красота, а красота от „Под дъгата“!

— Саф, май това е твойт талант — актьор дубльор! — възкликах аз.

— В никакъв случай! — отряза ме Саф. — Искам не просто да ме чуват, но и да ме виждат!

Беше дошло време мама и Саф да се заемат с клиентките.

— А ти трябва да тръгваш — обърнах се към Грейс. — Мейзи каза един часа, нали? Аз ще остана на receptionа следобед, така че няма защо да бързаш да се връща.

Всички се правехме, че излизането на Грейс не е нищо особено, но в същото време ѝ изпращахме телепатични команди „*Излез с приятелите си!*“.

За момент тя сякаш щеше да го направи, но когато стигна до вратата, се обърна и каза:

— Днес май ще пропусна. Не ми се излиза. По-добре да поработя върху проекта по математика или пък да си взема гореща вана.

— Гореща вана! — извика Саф. — Ти луда ли си? Навън е около един милион градуса! А и никак не ми изглеждаш болна.

— Грейс... — започнах аз.

— Виж, остави ме на мира! Просто днес не ми се излиза, разбра ли? — сопна ми се тя. — Друг път може би — и изтърча към апартамента.

Мама въздъхна.

— Надявах се, че ще излезе... Особено след като ти говори с нея — погледна ме тя.

— Сигурна съм, че иска да го направи — казах аз. — Но ѝ е нужна малко повече увереност.

— Хм! — промърмори Саф.

Двете с мама я погледнахме, но тя не каза нищо повече и аз така и не разбрах какво означава това „Хм!“.

Вторникът ни посрещна с много слънце и синьо небе. Докъм 11 часа останах в „Под дъгата“, а после свалих розовата си престилка и отидох да се видя с Бен в кафенето. Мама ми даде малко дребни да го почерпя с млечен шейк като благодарност за помощта с брошурата.

Настанихме се в едно сепаре с лаптопа на Бен пред нас, списанията, които бях донесла, и с по един бананов млечен шейк. Отначало седяхме един срещу друг, но после се преместих до него, защото трябваше да му показвам на екрана какво къде да нагласи.

— Как мина концертът на Марко? — попитах между другото, докато работехме.

— Страхотно! Направо невероятно! Тълпата полуудя по „Шемет“, посещенията на страницата им се увеличиха, имат и видео в ютуб, а освен това из туитър се върти линк към техните демо изпълнения.

— Чудесно! — зарадвах се аз. — Аз го питах, но той каза само, че било добре и...

— Самър ми каза, че сте скъсали, но не знаех дали да кажа нещо по въпроса, или не. Добре ли си?

— Да — свих рамене. — Така е най-добре. Предполагам, че Марко също мисли така.

Замълчах. Надявах се Бен да изплюе камъчето и да ми каже всичко, т.е. нещо от типа „Не, той не мисли така. Говорихме повече от два часа и на Марко му трябаха три кутии салфетки и един гигантски млечен шоколад, за да дойде малко на себе си, направо е разбит и иска да сте пак заедно“.

Хм, всичко това изникна в главата ми ей така, отникъде. Исках ли Марко да иска да съм пак с него? Исках ли аз той отново да е с мен?

Но, разбира се, от човек като Бен не можех да очаквам подобно нещо. Вместо тирадата, която ми се искаше да чуя, той промърмори:

— Да, гадно — и след това започна да ми показва шрифтове, подобни на тези, които бях харесала в списанията.

Когато свършихме, брошурата изглеждаше удивително! Нямаше как да не го прегърна силно. Той неловко се измъкна от прегръдката ми и хвърли едно око на телефона си да види колко е часът.

— О, Марко ще дойде всеки момент — каза той.

Замръзнах. След това почервенях като рак и ръцете ми затрепериха.

— Но ти не спомена, че имате среща.

— Забравих — отвърна небрежно той. — Не е проблем, нали? Останахте си приятели?

— Да, разбира се, страхотно... — измърморих аз.

Съгласих се да остана за по един шейк с тях, но когато видях Марко, ми се стори, че е притеснен от моето присъствие, и затова благодарих отново на Бен за помощта и измислих някакво оправдание, за да си тръгна.

Като влязох в салона, заварих Саф да подскача от радост. Втората й клиентка за деня била Сали — преподавателката й от колежа (ако разбира се, не се е издънила на матурите и наистина започне да учи там през септември). Сали си записала час под друго име, за да не притеснява Саф предварително, затова сестра ми не знаела, че ще дойде. Сали останала много доволна от маникюра.

— Показах й оформлението на моя маникюр — онзи с малките цветчета, и тя много го хареса. Каза, че имам истински талант! — не спираше да разказва сестра ми, докато танцуваше около лилавите канапета. — Накрая й дадох от нашите картички да ги раздаде на свои приятели.

— Може би това е твоят специален талант — усмихнах се аз. — Би могла да станеш известна козметичка и да се грижиш за звездите.

— Защо не!? — възклика Саф. — И ще ме вземат със самолет, за да ме водят на филмови снимки, например...

— Звучи чудесно, момичета — прекъсна ни мама, като се показва от кабината с празна чаша в ръка. — Но всичко по реда си. Саф, първо почисти тоалетната и сложи хавлиите за пране. — Мама се усмихна мило на сестра ми и отиде в кухничката да налее вода за клиентката си.

— Това не е завинаги, Пепеляшке! — намигнах на Саф и в този момент иззвънтя телефонът.

— Добър ден, „Под дъгата“ — казах с моя най-профессионален глас. — С какво мога да ви помогна?

— Аби, татко е...

— О, здравей! — извиках аз. — Как си?

После набързо му разказах докъде сме стигнали с разработването на продуктите от серията и с брошурата. А той ми каза, че вече е уговорил едно посещение за представяне на продуктите за следващата сряда. Сърцето ми се разтуптя.

— Оooo, татко, не мога да повярвам, че всичко това се случва! — писнах аз.

— Да, миличка, случва се! — Татко явно се усмихна от другата страна на линията.

В този момент Саф грабна телефона, защото искаше да му разкаже за посещението на Сали. След малко се появи Грейс, казах ѝ с кого говорим, взех слушалката от Саф и ѝ я подадох, но тя поклати глава. Въздъхнах и казах довиждане на татко.

— Чакай малко — спря ме той. — Грейс получи ли писмото ми днес?

— Писмо ли?

Очевидно това е имал предвид татко, когато каза, че няма да се предаде.

— Почакай, ще я попитам — казах аз. — Грейс, получи ли писмото на татко?

— Да, получих го, но няма да го прочета.

Чудех се как да предам думите ѝ на татко, но той ме извади от затруднението.

— Чух какво каза Грейс. — Звучеше като наранено животинче.

— Не се беспокой, сигурна съм, че скоро ще го прочете — опитах се да го окуражая.

Грейс чу думите ми, изсумтя гневно и започна да сгъва чистите хавлии.

Казах довиждане на татко и затворих телефона. Гледах сестра си и се чудех дали нещата между тях двамата никога ще се изгладят.

ГЛАВА 11

В сряда Бен дойде да ни покаже на лаптопа си окончателното оформление на брошуруата. Наредихме се около него и се втренчихме нетърпеливо в екрана.

— Остава само да сложа снимките, когато Самър ги направи — завърши накрая той.

— О, свършил си чудесна работа, миличък! — грейна мама. — Благодаря ти!

— Страхотно си се справил! И аз ти благодаря! — извика Саф, тръшна се до него на диванчето и го прегърна.

Бен почервя целият и забрави какво ни обясняваше за ширината на полетата.

— Благодаря, Бен, брошуруата е станала много хубава — намесих се и аз в опит да му помогна да се съвземе от притеснението си.

— Радвам се, че ти харесва — усмихна ми се той. — Щом я одобрявате, ще поръчам, да речем, двайсет копия в печатницата. Искате плътен кафяв рециклиран картон с матово покритие, нали?

— Да, моля — каза Грейс, — и не забравяй да поискаш намаление.

Докато Бен си прибираще нещата (след като обеща на Грейс, че ще вземе най-ниската цена), той ме попита:

— Излиза ли ти се?

— Много бих искала, но трябва да довърша мострите. Чухме се със Самър и тя с удоволствие ще направи снимките, но ми трябва време да си поиграя с опаковките и да избера най-подходящите.

— Ами, добре, няма проблем — промърмори той. — Тя се връща утре, нали? Навреме за плажното парти?

Оoooo! Ушите ми пораснаха с няколко сантиметра! Но бях обещала на Самър да не казвам нищо и затова промърморих равнодушно:

— Аха!

— Сигурно двете ще искате да сте заедно на партито — погледна ме Бен.

— О, да! — потвърдих аз. — Имаме много неща да си приказваме.

За теб например, помислих си, но за разлика от друг път, не го казах на глас.

— Значи няма да искате да излезете с някой друг — каза той и преди да успея да отговоря, той измърмори: — Ами добре, ще се видим на партито тогава.

И побърза да излезе, изпратен с много въздушни целувки от новосформирания му фен клуб, т.е. мама и сестрите ми.

Бях сигурна, че Бен опипва почвата дали да покани Самър да отидат заедно на партито, а аз напълно оплетох нещата. Уф! Ще трябва вечерта да не им се мотая много пред очите, за да могат да останат насаме. В едно обаче бях сигурна: Бен харесва Самър! Да, харесва я! Определено!

Нямах търпение да ѝ го кажа.

Успях да го направя едва на другата сутрин, когато Самър дойде да снима серията „Красавицата и морето“. Изглеждаше още по-красива с жълтата си рокля с презрамки, която подчертаваше тена ѝ. Забелязах, че си беше сложила съвсем малко спирала на горните мигли, от което те изглеждаха още по-невъзможно дълги и гъсти. След като преодолях импулса си да изтичам горе в апартамента и да нахлузя хартиена кесия на главата си, ние се запрегръщахме, пищейки от радост. Мама, Саф и Грейс също се зарадваха да видят Самър и я заразпитваха как е минала почивката. Беше мило от тяхна страна, но ние искахме да ни оставят сами, защото имахме да си говорим, с главно Г.

Трябваше да почакаме обаче, защото всички се втурнаха да помогат в подреждането на продуктите за снимките. Опитахме няколко варианта и накрая ги сложихме върху плажни хавлии, до кошничка с пресни ягоди, мамините дизайнерски сълнчеви очила и един ягодов нектар във висока охладена чаша, украсен с резенчета лайм и листенца мента. Самър нагласи осветлението, а ние със Саф сменяхме местата на продуктите, за да видим кой къде стои най-добре. Най-накрая всички бяхме доволни от подреждането и Самър направи снимките.

Като свършихме с фотосесията, Саф се зае да подготви кабините за клиентите, които чакахме, а мама и Грейс отидоха на рецепцията. Дръпнах Самър настрани и й прошепнах:

— Умирам да ти кажа нещо!
— Двамата с Марко сте се сдобили — извика тя. — Знаех си!
— Не, не сме! — въздъхнах аз. — Как ти хрумна? Да не би той да ти е казал нещо?
— По-спокойно! Не, не съм говорила с него.
— Е, добре. Исках да ти кажа нещо за теб и Ти-Знаеш-за-Кого. Тя се ухили.
— Какво, за мен и лорд Волдемор ли? Винаги съм си мислела, че си го бива!

— Ха, ха! — замахнах към нея на шега. — Е, добре, сигурна съм, че Бен те харесва — почти сто процента сигурна!

— Подробности, моля! — Очите на Самър светнаха.

— Вчера, като дойде тук, той спомена плажното парти — започнах аз — и попита дали и ти ще ходиш. После каза, че мисли, че ние сигурно ще искаме да бъдем двете заедно, нали разбираш, без гаджета, за да си наваксаме след почивката ти. Разбира се, че каквато съм идиотка, казах „Да, сигурно“, но после се сетих, че той е пробвал почвата, за да разбере дали да те покани да идеш на партито с него! Толкова съжалявам, че се издънихи! Но поне знаеш какво чувства!

Самър ме гледаше втренчено.

— Мислех, че ме харесва, т.е. надявах се, бях почти сигурна, но от това, което казваш... е почти сигурно, нали?

— Съвсем сигурно! И вероятно се беспокой да не го отблъснеш и затова се опита да подразбере нещо. Извинявай, че го обърках.

— О, не се тревожи! Това, че вече знам какво чувства, е фантастично! Решено — ще го поканя на среща на партито!

— Защо сте толкова развлнувани? — попита Саф, като влезе при нас.

Погледнах Самър, но тя поклати лекичко глава.

— О, защото снимките са страховни — смотолевих аз.

Саф ме изгледа недоверчиво.

— Да не сте се сдобили с Марко?

— Защо всички ме питате за това?

После Самър ни показва снимките на цялата серия — бяха чудесни. Направихме и отделни снимки на всеки продукт, за да ги сложим до описанията им. Всички изглеждаха страхотно, но лосионът за тяло „Огнен залез“ беше най-красив — комбинацията от оранжево и червено наистина се оказа великолепна.

След малко дойде и Бен (и когато каза колко добре изглежда Самър, и двете положихме усилия да не се разпищим, Саф обаче ме изгледа подозрително — май се досеща, че нещо става). Избрахме снимките за брошурута и Бен започна да ги слага по местата им. И тъкмо когато скрабът за пети от мидени черупки и пемза отиваше на мястото си, случайно погледнах към вратата и видях една висока, облечена в черно фигура да се спотайва до нея.

Марко!

Сърцето ми се раздумка, а краката ми омекнаха. Отворих вратата и камбанката издрънча. Марко се обърна изненадано и се усмихна смутено.

— О, здрави...

— Здрави!

Опитвах се да измисля нещо, каквото и да е, но изглежда, бях забравила да говоря.

— Чакам Бен — измънка той.

— Естествено, едва ли си дошъл заради мен — чух се да казвам по един странен, истеричен начин.

Марко ме погледна особено.

— Ние просто ще ходим да поритаме, като свършите тук.

— Искаш ли да влезеш?

— Не знам — каза той и надникна през витрината. — Саф да не ми се развика пак? Искам да кажа, надявам се да си ѝ казала, че ти скъса с мен?

— Така ли съм направила? Мислех, че... нали разбиращ, че просто така се случи.

— О, така ли? — погледна ме той. — Както и да е, вече няма значение.

Отново настъпи неловко мълчание. Помислих дали да не взема да изиграя нещо, както правехме в училище, или да изпеенякоя песен, само и само да не тънем в мълчание. Дръж се прилично, Аби, казах си аз. Но тъй като аз съм си аз, не можах напълно да се въздържа — чух

се да си тананикам нещо, което мислех, че случайно ми е дошло наум, но се изчервих от неудобство, като осъзнах, че е онази стара песен „Близо до теб“, в която се пее за появата на птици, когато той е наблизо, и че той е направен от ангели на небето. Да му се не види!

— Ще ходиш ли на плажното парти? — попитах бързо, като се надявах да не е забелязал коя беше песента.

— А ти защо питаш? За да ме избягваш ли? Да не би да не отидеш, ако аз отида?

Леле, и той беше толкова дръпнат, колкото и аз! Дали това означава нещо? Искам ли да означава нещо?

— Не, не, просто поддържам разговора. Разбира се, че ще ида, и се надявам да идеш и ти. Приятели сме, нали?

— Да, приятели.

Но не звучеше много доволен от това. Исках да го питам какво има предвид, дали въобще иска да сме приятели, или иска да сме повече от приятели?

След още няколко минути тишина и пристъпване от крак на крак Марко каза:

— Виж, кажи на Бен, че ще го чакам на острова. На същото място.

— Той няма да се бави, защо не влезеш...

— Не, няма да ви притеснявам — и си тръгна, после се обърна и каза: — Ще се видим утре вечер, нали?

— Да, разбира се.

Опитах се да звуча естествено, но не прекалено ентузиазирано. Мислех си, че на плажното парти може да се помотаем малко заедно, да поговорим и може би... Но ако той не мисли така, не исках да мисли, че аз мисля така. Но пък ако той мислеше така, не исках да го откажа от това. О, боже! Понякога ми се иска да можех да сложа мозъка си в специален контейнер и да ида на едноседмична почивка без него.

Когато се върнах, Бен вече прибираше лаптопа. Предадох му съобщението на Марко и всички си казахме довиждане.

— Ще се видим на партито — казах аз и въпреки че със Самър се опитвахме да се държим нормално, не можахме да се удържим да не се разкрият.

— Какво? — попита Бен.

— О, нищо! — отвърна бързо Самър. — Просто имам чувство, че това ще бъде една много хубава вечер.

— Особено за теб — повдигнах вежди аз.

Самър ме ръгна силно. Заслужавах си го, но честно, не можах да се въздържа, думите сами излязоха от устата ми. При мен все така става.

— Хубаво тогава... — каза Бен и ни изгледа с поглед „Момичетата са луди“, но се усмихваше, като излезе, и мисля, че се е сетил какво става, т.е., че Самър се готви да му каже нещо на партито.

Пощальонът оставил пощата пред вратата на апартамента и отново имаше писмо от татко за Грейс. Открих сестра си в кухничката да мие чашите. Подадох ѝ писмото, но тя размаха мокрите си ръце.

— Остави го на масата или го хвърли в кофата. Както искаш.

— Грейс, помниш ли любимата ни книжка, когато бяхме малки?

Тя завъртя очи и ме погледна, като че ли искаше да каже „Какво ти става?“.

— Онази, дето татко ни я четеше? „Отиваме на лов за мечки“? — продължих аз.

— Да, разбира се — кимна Грейс. — Какво за нея?

— Сега е същото, Грейс. Ти трябва да се справиш с проблема „татко“. Не може да минеш над него, не може да минеш под него, трябва да минеш през него. Точно като в книжката.

Тя замръзна.

— Не искам да говоря за това — промърмори накрая.

Но аз не се предавах.

— Ела с мен в Лондон другата сряда да представим продуктите. Още не съм си запазила билет. Нужна си ми, Грейс! Ако ме питат за срокове, цени и сертификати, няма да знам какво да кажа.

— Не ако и той ще е там — отсече сестра ми.

— Но това е чудесна възможност да поговорите.

— Не искам да говоря с него! Никога!

Почти видях как стените на замъка се затварят около Грейс.

— Добре, поне прочети писмото му. То не може да ти навреди, нали?

Грейс сви рамене и изгледа плика толкова тъжно, че сърцето ми щеше да се пръсне. Искаше ми се да имам магическа пръчица, с която

да ѝ помогна да се справи с проблема, но знаех, че трябва да го направи сама.

Като заобиколихме по пътешката около скалата, Самър ме сграбчи за ръката и се спря, за да се полюбува на гледката на плажа под нас.

— Каква красота!

Права беше. Направо като на филм. Лагерният огън гореше, а от огромната скара се носеше апетитен аромат. Малки чаени свещи блещукаха по ниските скали и по масата с напитките и изпъльваха спускащия се здрач с мека топла светлина. До ушите ни достигаше смесица от музика, гълъчка и смях. Някой явно бе раздалベンгалски огън, защото всеки две секунди нечие лице се появяваше сред дъжд от искри.

— Продължавайте по пътя, госпожици, това тук тежи много! — чу се напрегнат глас зад гърбовете ни.

Тогава си спомних, че Джим, един от братята на Самър, носи голяма хладилна чанта, пълна с бутилки. Той се беше съгласил да помага на пикника, както и Джед, когото забелязах около барбекюто с двама от легендарните рошави хипи татковци.

Двете със Самър продължихме по пътешката и усетих как стъпалата ми затъват в мекия пясък, когато стигнахме до плажа. В момент на лудост, докато се пригответях у дома, бях помислила да си обуя високи токчета, но добре че умът ми дойде навреме. Семплият вид на Самър от онзи ден ме вдъхнови и накрая избрах една тюркоазена рокля до коленете, мънистено колие и разбира се, джапанки. Саф ме гримира със сребърни и тюркоазени сенки, които изглеждаха по-светли и лъскави от обикновените ми в черно и сиво. После пусна косата ми на свободни вълни, в леко небрежен стил, и ми сложи малки лъскави звездички на ноктите. Няма нужда да ви казвам, че Самър изглеждаше удивително. Беше облякла една невероятно красива широка и дълга до петите рокля с много дрънкащи гривни и мъниста.

Разходихме се по брега и аз си поговорих с Джес, Бекс и Рейчъл от нашия клас. После си взехме по една напитка от бъз и ябълки (натурална, естествено) от хладилната чанта, която Джим беше

донесъл. Забелязах Деклан, Тей и Шаз от бандата, в която свири и Марко, да седят до огъня. Тей си дрънкаше на китара, а Шаз беше заменил барабаните с бонгос. Марко обаче не беше там. Деклан ме видя и ми махна и аз отидох да му кажа здрави. Някой ни даде бенгалски огън, запалихме го, после танцувахме с него и се смяхме.

Внезапно усетих, че някой застана зад гърба ми. Моментално разбрах, че е Марко, но се направих, че не съм забелязала. Беше толкова хубаво да съм до него, без да трябва да си говорим.

— Здрави! — чух познат глас.

Бен беше дошъл и трябаше да се обърна и да се направя на изненадана, че виждам и Марко до него. Той беше сложил раиран блейзър върху обичайната тениска и прилепнали дънки. Трябаше да си прехапя езика, за да не изръся това, което ми мина през главата. А то беше — „Искам да те целуна!“.

— Добре изглеждате, дами — каза Бен, като се правеше на клоун.

— И ти не изглеждаш зле — отвърна Самър, а аз едва сдържах кикота си. Тя всъщност беше права.

Бен беше облякъл едно много хубаво поизтъркано кожено яке, с което изглеждаше по-голям и по-готин и не толкова „господин доброто момче“.

— Отивам да взема нещо за пие — каза Марко.

— И аз ще дойда с теб — казах и бързо допих бутилката.

Исках да оставя Самър насаме с Бен, естествено. Но като тръгнахме към масата с напитките, разбрах, че изглежда, сякаш искам да съм насаме с Марко. Главата ми забръмча — дали и той си беше помислил същото? Ако да, дали се радва, или смята, че съм откачена преследвачка, или още по-лошо — просто приятелка? Бързо заповядах на мозъка си да мълкне и се усмихнах на Марко.

— Чух, че концертът е имал голям успех — казах аз.

— Да — измънка той, докато бъркаше сред бутилките в хладилната чанта, за да намери напитка, която не е от плодове или зеленчуци. — Имаме много посещения на страницата и много хора са си свалили демото ни. О! Ето най-накрая и кола. Искаш ли и ти?

— Да — казах аз, въпреки че обикновено не пия газирани неща, защото не са добри за кожата.

Той се разрови отново и ми намери една кутийка, а после ми разказа как е минал концертът и какво е станало след това. После започнахме да говорим за други неща — за филми и банди и дали малиновият чийзкейк е най-великото откритие на света (моето мнение), или абсолютно ненужно нещо, след като винаги можеш да си вземеш „Марс“ (момчешка им работа).

Хубаво беше да сме заедно. Когато се върнахме при останалите, момчетата отидоха да играят волейбол, а аз се нахвърлих на Самър.

— Е, каза ли му?

— Не още. Почти го направих, но... не посмях!

— Самър!

— Добре де, знам! Но исках първо да съм сигурна какво изпитва той!

— Мислех, че си сигурна!

— Бях! Искам да кажа... съм. Само исках да знам съвсем сигурно...

— Стига, омръзна ми! — заяви строго. — Захващам се с това. Следващия път, когато остана насаме с него, направо ще го попитам дали те харесва.

— Да не си посмяла! Или пък... само ако той каже пръв нещо, или ако стане естествено в разговора, или ако си много ловка...

— Значи да не казвам „А моята приятелка те харесва!“ — подразних я аз.

— О, Аби, по-добре *не*!

Трябваше да прекъснем разговора, защото Амани и Йола от артклуба се зададоха по брега и четирите отидоха да си вземем по нещо от вкусното барбекю. После седнахме на едно одеяло на пясъка, слушахме Деклан и Тей да подрънкват на китарите си, а гълъчката от гласовете около огъня уютно ни обгради.

Скоро стана твърде тъмно, за да се играе волейбол, затова и момчетата дойдоха при нас. Напълниха си чинии с ребърца, домашно пригответи бургери и салати. Като свършиха с вечерята (т.е. около две минути по-късно) си поговорихме малко, а после Амани и Йола тръгнаха, кикотейки се, да намерят по-висока скала, зад която да се изпишкат. Изведнъж Самър забеляза някакви семейни приятели, които познаваха нея и Марко от малки, и го завлече да си поговорят с тях, въпреки че той твърдеше, че няма представа кои са. И едва след като

ми хвърли поглед през рамо, се сетих, че това беше моментът да поговоря с Бен. Чудех се какво да кажа, когато усетих, че треперя. Стана ми много студено в тази рокля с презрамки и джапанки на краката. Около мен се появиха изневиделица шалове, а момичетата обуваха дънки под роклите си.

— Не си ли донесе нещо топло? — попита ме Бен.

Поклатих глава.

Той се засмия и занарежда:

— Ех, ти, градско момиче... Ето, ела да се завиеш при мен — извади ръка от единния ръкав на якето си и ме загърна.

Аз се сгущих, като се облегнах на рамото му и усетих, че е още топъл от играта.

— Това яке е страхотно, може да ми го заемеш някой път.

— Става.

— Слушай, Бен, има нещо, което искам да ти кажа — започнах аз. — Става въпрос за...

И тогава изпитах най-големия шок в живота си, защото той ме целуна. По устните!

Разбира се, аз се отдръпнах веднага и моята част на якето шляпна на пясъка.

— Боже мой, какво става?

Той ме гледаше смутено.

— Не знам! Аз само... Мислех...

— Какво? Какво си помисли?

Той сви рамене и измънка.

— Ами тъй като напоследък прекарваме доста време заедно и се разбираме добре, и ти скъса с Марко...

— Но аз не... Какво ти става? — поклатих глава безпомощно.

Бен имаше вид на човек, който по-скоро ще си изтръгне ноктите, отколкото да ми каже нещо повече, но все пак успя да изкара думите.

— Вие се смеехте със Самър и изглеждахте съзаклятнически, когато си говорехте с мен за плажното парти и точно сега, преди малко, тя ти намигна и издърпа Марко, а ти остана тук с мен и...

Той мълъкна и се загледа в пясъка, с надеждата той да се раздвижи и да го погълне.

Затиснах устата си с ръка. Сега разбрах, че когато Бен заговори онзи ден за плажното парти, той е опипвал почвата не дали може да

покани Самър, а дали да покани мен. И когато казах, че партито ще е особено хубаво за него, той си е помислил, че...

— Не, не аз... става дума за Самър — започнах аз и след това ахнах и сложих ръка на устата си.

Честно, ще трябва да я запечатам завинаги.

— Самър ли? — погледна ме Бен изненадано. — Самър ме харесва?

— Да — потвърдих аз. Беше прекалено късно за заден ход. — Тя те харесва и аз мислех... ние мислехме, че ти също я харесваш... Божичко, какъв ужас! Сега какво ще ѝ кажа?

Тази мисъл ме накара автоматично да се огледам. И тогава разбрах, че няма нужда да мисля какво ще ѝ кажа, защото тя беше видяла всичко.

Скочих на крака и затичах към нея.

Самър се зави с лилавото си яке и не ме поглеждаше.

— Не е каквото мислиш! Той ме целуна, не аз него! Никога не бих ти сторила такова нещо! Моля те, кажи, че го знаеш!

— Знам го — промълви Самър.

— Толкова съжалявам! Не знаех, че ме харесва. Наистина не знаех. Мислех, че си пада по теб.

Тя само гледаше в краката си.

— Самър, моля те, кажи нещо... — Стомахът ми гореше и мислех, че ще повърна всеки миг.

— Мисля да си тръгвам — измърмори тя. — Не ми е добре. Ще помоля Джим да ме заведе до вкъщи.

И тръгна към брат си, който стоеше близо до огъня.

— Самър, моля те, остани... — извиках, но тя продължи.

Стоях като закована, напълно объркана и я гледах как си размени няколко думи с Джим, а след това двамата поеха към скалите. Джим я беше прегърнал, а роклята ѝ се полюшваше от вятъра.

След малко се обърнах да видя къде е Бен, но и той си беше тръгнал.

Тогава тръгнах да търся Марко и ми се стори за момент, че го видях да върви по плажа с един фенер в ръка. Но... това не можеше да е той. Защото момчето, което гледах, вървеше за ръка с едно грациозно момиче с тесни дънки. Лекси Брукс от нашия клас! Сърцето ми заблъска и ми се зави свят. Не може да е Марко... Не може да е той...

Но момчето вдигна фенера и лицата им се озариха от светлината.
Беше Марко!

Гледах го как се отдалечава по плажа с Лекси, а искрите от огъня танцуваха във въздуха над главите им и тогава разбрах със сигурност, че искам да си го върна. Наблюдавах ги, докато и последната малка светлинка от фенерчето се разтвори в нищото и ги загубих от погледа си.

Джим се върна веднага след като беше оставил Самър у дома. Трябваше да изчакам него и Джед да решат да си ходят, за да ме закарат вкъщи (акто бях дала дума на мама). Затова прекарах следващите няколко часа, като се разхождах наоколо, говорих с разни хора и се опитвах да се държа нормално, но вътрешно бях разбита. Отидох да си взема нещо за пие и докато ровех из хладилната чанта, някой застана до мен. Погледнах нагоре. Беше Марко.

— Бързо се върна — отбелязах уж равнодушно.

— Същото важи и за теб — каза той и ме изгледа сърдито.

Значи беше видял да се целуваме с Бен. Е, помислил си е, че е видял това. Въздъхнах. Внезапно се почувствах толкова изморена, че можех да се свия на пясъка и да заспя.

— Той ме целуна. Не е същото. Аз не го целунах — опитах се да обясня. — Но дори и да бях, ние с теб не сме заедно, така че какво ти пука?

— А на теб какво ти пука за мен и Лекси? — попита ме на свой ред той.

Не казах „Защото не вярвам, че всичко между нас свърши. Защото мисля, че все още ме харесваш. Защото мисля, надявам се, че отново ще сме заедно. Защото мисля, че между нас има нещо специално“. Вместо това казах:

— Не ми пука! — После му подадох моята кола. — Вземи я, вече не искам.

И си тръгнах.

ГЛАВА 12

На другия ден в „Под дъгата“ бях много разсяна. В салона беше по-спокойно, отколкото би трябвало да е в събота, а когато мама беше заета с клиенти, аз се опитах да позвъня на Самър от рецепцията. Първите няколко пъти оставих съобщения, в които казвах, че се надявам да е добре и че я моля да ми се обади. Изпратих и четири съобщения от мобилния, но тя не отговори на ни едно. Самър се беше записала за педикюр при Саф в четири следобед и не бях сигурна дали ще дойде. Малко след три часа салонът беше съвсем празен, така че прекарах половин час в нареждане и пренареждане на нещата за педикюра и на лаковете, които мислех, че Самър може да хареса...

Почувствах облекчение, когато тя влезе в салона няколко минути преди четири, ослепителна в синя плажна рокля на дребни цветчета. По лицето ѝ се виждаха съвсем леки следи от умора и сълзи. Но можеше да ги види само човек, който ги търси, така както правех аз. Толкова бях нервна, стомахът ми се беше свил — не знаех дали ми се сърди за случилото се снощи. Нямаше да я виня — толкова бях тъпа, че не забелязах, че Бен ме харесва. Но вместо това Самър ми се усмихна и тогава аз се хвърлих и я прегърнах.

— Ти знаеш, че аз не бих, искам да кажа, че никога... — забъбрих веднага щом се пуснахме.

— Естествено, че знам, Аби. Но знам, че и Бен не е виновен. Аз съм тази, която не разбра сигналите. Слава богу, че той не знае за чувствата ми — добави тя и потръпна. — Сега поне може да забравим за това и той никога няма да...

Аз изпъшках и Самър спря насред изречението.

— Аби? — погледна ме изпитателно тя. — Не си му казала, нали? О, моля те, кажи, че не си го направила!

Зарових глава в ръцете си.

— Съжалявам! Бях в шок и думите просто сами излязоха от устата ми.

— О, не! Сега вече няма да мога да го погледна — изохка тя с вид на човек, готов да се завре под земята и да заживее там завинаги.

Честно казано, при мисълта да видя Бен отново, бих предпочела до края на живота си да живея при Самър под земята.

— Ти харесваш ли го още? — попитах аз, когато тя малко се посъвзе от целия ужас.

— Не мога просто да изключам чувствата си, Аби. Но ако той не си пада по мен, ще трябва да го преодолея.

— В същото положение съм и аз с Марко. Надявах се, че той може би все още ме харесва и...

— Аби, защо не ми каза?

— Разбрах го едва на плажното парти.

— Ооо, знаех си, че това не е краят между вас двамата! Но съм удивена, че ти отне толкова време да разбереш!

— Краят е! Няма смисъл дори да говорим за това, тъй като той вече си пада по друга.

— Божичко, по кого? — впери очи в мен Самър.

Разказах й, че го видях на плажа с Лекси, след като тя си тръгна.

— Той видя ли те с Бен... нали знаеш...? — намръщи се приятелката ми.

— Да — казах аз и се сгърчих само при мисълта за случилото се.

— Тогава може би е тръгнал с нея, защото е помислил, че ти си тръгнала с Бен.

— Може би, но ако го е направил заради това, значи е още поревнив, вдетинен и егоистичен, отколкото мислех!

— О, стига, Аби! — отсече Самър. — Не казвам, че не е всички тези неща. Но очевидно все още е толкова луд по теб, за да вземе и да направи нещо толкова тъпло.

Малък сребрист фойерверк на щастие избухна в мен.

— Работата е, че той си е помислил, че мога да го направя пред очите му с най-добрия му приятел! — възмутих се аз. — Ако си мисли за мен подобни неща, може да върви по дяволите!

— Стига! Бъди разумна — въздъхна Самър. — Той те видя със собствените си очи. Или поне си мисли, че е видял това.

— Мисля, че това е предупреждение да не се забърквам с него отново. Всичко между нас е абсолютно, определено свършено!

Точно тогава влязоха Бен и Марко.

Толкова много неудобство изпълни стаята, че се уплаших прозорците да не се разхвърчат като в екшъните. След няколко секунди агонизираща тишина, си пожелах наистина да се случи.

Бен не поглеждаше нито мен, нито Самър, Самър не можеше да погледне Бен, Марко не можеше да погледне мен, а аз не можех да погледна нито него, нито Бен. Така че основно пристъпвахме от крак на крак и с огромен интерес разглеждахме стените и тавана.

Настъпи огромно облекчение, когато мама се появи от една кабина. Бен извади от голямата си чанта отпечатаните брошури за лондонските магазини и всички започнахме да ги разлистваме. После клиентката на мама излезе и тя трябваше да иде да ѝ приготви сметката, а Саф извика Самър да изберат лак за педикюра ѝ. Телефонът на Марко звънна и той излезе да говори навън. Останахме двамата с Бен.

— Извинявай за снощи! — казахме и двамата едновременно.

— Значи ти... — започнахме пак заедно.

— Първо ти — погледна ме Бен.

— О, надявам се, че не сте се скарали с Марко заради това? Не че е негова работа, поне вече не, но...

— Да, добре сме си.

— Просто му казах истината, че беше глупаво моментно нещо, което не означава нищо. Той разбра... Поне така си мисля... — Бен мълкна смутено.

Въздъхнах.

— Бен, съжалявам, но не изпитвам...

— Няма нищо — прекъсна ме той. — Ще ми мине. — После ме бутна и се ухили. — Не си толкова специална все пак.

— О, благодаря! — После казах шеговито: — Какво искаше да кажеш с това, че не съм специална?

Виждах, че му се иска подът да се разтвори и да го погълне. Бен погледна смутено встрани и попита:

— Добре ли сте със Самър?

— Разбира се. Тя знае, че никога не бих ѝ причинила това, но е много притеснена, че ти разбра, че тя те харесва, така че моля те, не го споменавай.

— Разбира се. Аз съм истински джентълмен, ако искаш да знаеш. И верен приятел при това.

Усмихнах му се.

— Знам. Наистина знам.

Марко почука на прозореца и посочи корема си.

— Трябва да тръгвам — погледна ме Бен. — Отиваме за бургери.

Решихме да пропуснем боя и да пристъпим направо към мъжкия вид сдобряване.

— Приятно прекарване — пожелах му аз.

Марко вече вървеше надолу по улицата.

На вратата Бен се обърна и ми каза, че не е имало нищо между Марко и Лекси.

— Не я е целунал или нещо такова — добави той.

— И защо да ми пuka какво прави Марко? — попитах аз и повдигнах вежди.

— Само ти казвам, да знаеш — каза Бен и излезе.

— Ела да си говорим, докато ми правят ноктите — викна ме в този момент Самър и аз отидох при нея и Саф.

— Какво мислиш за този? — и тя размаха едно шишенце електриковосин лак за нокти. — Не е ли прекалено натрапчив за мен?

— Не, нищо не е прекалено за теб!

Прегърнахме се и се отправихме към кабината, която бях приготвила за нея.

— Знаеш ли, след тази каша мисля, че трябва да се откажем от момчетата завинаги — каза Самър.

— Напълно съм съгласна! — казах аз, но вътре в мен малкият сребърен фойерверк пламна отново и във въздуха се изписа „Марко“.

Нали си спомняте, че ви казах, че на Грейс ѝ е нужно малко повече самочувствие, за да се реши да излезе с приятелите си? И знаете също, че Саф каза „Хм“? Тогава тя не каза нищо повече, но в понеделник сутринта разбрахме какво е имала предвид.

С мама и Грейс седяхме на кухненската маса и закусвахме, когато влезе Саф с по една закачалка във всяка ръка. На всяка висеше по един тоалет — карирана риза и клин с жесток колан и гumenки на едната, а на другата оранжева рокля с волани, със златни сандали и много гравни на една от дръжките.

— Грейс, коя от двете?

Грейс изгледа критично дрехите.

— Роклята е много къса и цял ден ще показваш гащите си, а ризата пък едва ще покрие задника ти, така че по-добре смени клина с дънки.

Саф се ухили.

— Не са за мен, а за теб, глупче!

— Какво! — скочи Грейс.

— Ще ти направим пълна промяна! — заяви Саф.

— Не, няма! — тропна Грейс.

— О, да — каза Саф, като че ли бяха в пантомима. — И Аби ще помага.

— Така ли? — изненадах се аз.

— Аха — каза тя и пак се обърна към Грейс: — Ще оправим косата ти, дрехите, грима, ноктите... всичко.

Грейс погледна към нас с мама.

— Искаме да си щастлива, миличка — каза мама простишко.

— И как очаквате това да ми помогне да съм щастлива? — сопна се Грейс. — Малко спирала не може ме накара магически да се почувствам по-добре, нали?

— По принцип действа максимата „изглеждаш добре — чувствуваш се добре“ — заяви Саф. — Ще бъде стилно и ще съответства на твоето аз, обещавам ти.

Грейс се намръщи.

— Дано да е така. Не искам накрая да приличам на гадже на футболист.

— Не се беспокой, няма! — увери я Саф.

— О, благодаря, усещам как самочувствието ми вече се трупа — каза Грейс саркастично.

— Страхотно! — зарадва се Саф. — Видя ли? Казах ти, че това е добра идея.

След един час бяхме свършили с преобразяването и Саф най-накрая се съгласи да остави Грейс да слезе в „Под дъгата“ и да се види в голямото огледало. Искаше да й завърже очите, но мама каза, че е опасно по тесните стълби, така че се съгласихме да влезе през вратата заднешком и после аз да закрия очите й с ръце.

— Та-да-да! — извика Саф, когато махнах ръцете си.

За момент Грейс просто гледаше в огледалото, като че ли не познаваше човека, когото вижда там. Дори и ние едва я познахме. Саф беше сложила къдици в правата ѝ кестенява коса и ги беше хванала отпред така, че те небрежно се спускаха по раменете ѝ. Грейс беше избрала риза, клин и ботуши, които очертаваха формата на краката ѝ. Май досега не бях виждала как изглеждат краката ѝ, защото тя постоянно се мъкне с торбести стари дънки.

Бях много внимателна с грима, защото знам, че Грейс не обича. Очертах очите ѝ със светлокрафяв молив и го смесих, за да му придаам леко опущен вид. След това добавих няколко слоя кафяво-черен туш, от което цветът на очите ѝ изпъкна, добавих и една идея цветен блясък за устни. Невероятно, но накрая Грейс се съгласи Саф да ѝ сложи червен лак на ноктите.

— Изглеждаш прекрасно! — заяви мама.
— Удивителна си! — казах аз.
— Май наистина изглеждам добре — учуди се Грейс.
— Само добре ли? — извика Саф. — Я стига, ти изглеждаш страховто!

Но за мен „добре“ беше достатъчно. Грейс да каже, че изглежда „добре“, беше голяма работа. Знам, че и мама мисли така, защото се спогледахме и си намигнахме.

— А сега да тръгваме! — каза Саф.
— Какво? Къде?
— Нали знаеш, че вчера говорихме, че ни е нужна реклама тук, както и в Лондон — каза Саф.
— Е, и? — Грейс ни погледна несигурно.
— Ще раздаваме брошури в града, ще обясняваме на хората какво предлагаме и ще се опитаме да направим повече резервации за през седмицата и за следващата събота.
— Няма начин! — ужаси се Грейс. — Знаеш, че не съм по разговорите. Особено пък с непознати.
— Това е част от моето обучение за изграждане на самочувствие — заяви Саф. — Колкото повече излизаш навън и говориш с хората, толкова по-лесно ще ти е следващия път.

Грейс не изглеждаше убедена, затова добавих:

— Правим го заради салона, Грейс.

Бях сигурна, че сестра ми ще направи всичко, за да оцелее „Под дъгата“.

— Добре, идвам, но ако е гадно, се връщам — измърмори тя.

Мама я убеди, че ще се справи сама в салона за няколко часа и, че по-важното в момента е да напълним графика за следващата седмица. Двете със Саф избутахме Грейс през вратата, докато не се беше отказала.

След малко вече бяхме на главната улица, раздавахме брошури с широки усмивки и обяснявахме на хората какво им предлагаме в нашия салон. Е, поне ние със Саф го правехме. Грейс седеше зад нас нацупена, зачервена и притеснена.

— Хайде, Грейси, не си говорила и с един човек. Следващата жена, която мине оттук, е твоя. Разкажи й за „Под дъгата“. Ето, това момиче със синята рокля идва насам. Усмихни й се и й подай брошурата, това е всичко.

— Не се притеснявай, така или иначе никога няма да я видиш отново — окуражи я Саф.

Не вярвахме, че Грейс ще го направи. Но когато момичето мина край нас, сестра ми се приближи до него и му подаде една брошурка.

— Благодаря — каза момичето и я погледна.

— Открихме нов козметичен салон — измънка Грейс. — Заповядайте някой път да опитате услугите ни.

— Непременно — кимна момичето и отмина.

— Направих го! — цъфна Грейс. — И дори казах нещо! Мислех, че никога, никога не мога да се справя, но после си рекох „Давай!“ и то стана!

— Браво, Грейс! — прегърнахме я двете със Саф.

— А сега го направи още два пъти, за да свикнеш — побутна я Саф.

Помислих, че Грейс ще откаже, но тя изправи гръб, усмихна се (макар и доста притеснено) и разговаря с две жени една след друга.

После видях момчето, което гледаше към нас. Саф също го видя.

— Вижте този как ме зяпа! — прошепна тя и автоматично отметна косата си и се фръцна.

Направих се, че не гледам към момчето, но тайно му хвърлих един поглед.

— Всъщност той гледа не теб, а Грейс — отбелязах аз.

— Мен ли!? — втрещи се Грейс и го стрелна изпод вежди. — Не го познавам. Не е от нашето училище.

— Иди и говори с него! — прошепна ѝ Саф. — Отивай! Това е твоето следващо предизвикателство.

Грейс имаше вид на човек, който ей сега ще избяга.

— Но какво да му кажа? — паникьоса се тя. — Едва ли се интересува от масаж и коламаска.

— Той не, но може би майка му — предположих аз. — Или пък го питай дали има сестра.

— Или гадже — добави Саф.

И преди Грейс да успее да възрази, ние я избутахме към момчето.

Тя непрекъснато се обръща към Саф, като че ли искаше да я убие, но все пак отиде до момчето, каза нещо, подаде му брошура и бързо се върна при нас. Момчето тръгна по улицата с приятеля си, но непрекъснато се обръща към Грейс и се усмихваше.

Двете със Саф едва изчакахме момчетата да влязат в някакъв магазин за компютърни игри и запрегръщахме Грейс.

— Не мога да повярвам, че го направи! — скочих около нея аз. — Моите уважения!

Грейс се изчерви, но лицето ѝ светна. Мисля, че сама не вярваше, че го е направила.

— Трябваше да му поискаш телефонния номер — сръга я Саф.

— Глупости! — сряза я Грейс. — Това беше само на шега. — Тя въздъхна и поклати глава. — Все още не мога да повярвам!

Внезапно усмивката изчезна от лицето ѝ и ние със Саф проследихме погледа ѝ. Група момичета приближаваше към нас.

— О, не! Ришана и тайфата ѝ от училище — паникьоса се Грейс. — Не искам да ме видят!

— Какво? Тормозят ли те? — наостри се Саф. — Ако го правят, ще си имат работа с мен...

— О, не, нищо подобно! Но знам, че мислят, че съм смотанячка. И когато мина край тях в училище, си шушукват зад гърба ми. Просто не искам да ме видят сега.

Сестра ми панически се оглеждаше къде може да се скрие.

— Точно заради това трябва да им дадеш брошурки — погледна я Саф.

— Какво!? — втрещи се Грейс. — Няма начин!

— Има! — настоя Саф. — Иди и го направи. Ти се справи чудесно тази сутрин, Грейси. Това е върховното предизвикателство. Те те притесняват, нали? Тогава се изправи срещу страховете си и говори с тях.

— А и ние сме тук — добавих аз. — Ако започнат да се държат гадно, ще се намесим, нали, Саф?

— Естествено! — заяви бойно Саф.

Ришана и двете ѝ приятелки тъкмо щяха да ни подминат, когато Грейс застана пред тях.

— Здравейте! — каза тя бодро. — Наскоро отворихме козметичен салон и предлагаме различни процедури за лице, масажи... — заобяснява Грейс и бутна по една брошура в ръцете им.

— А правите ли маникюр? — попита едно от момичетата.

— Разбира се! — отвърна Грейс. — Луксозен маникюр и грижи за ръцете.

— Ще взема да дойда. Виж на какво приличат ноктите ми — каза момичето и протегна ръка към Грейс.

— Може да дойдете заедно — предложи Грейс. — Ще получите безплатен фреш или нектар по ваш избор, а и ще можете да разгледате нашите козметични продукти. Пригответяме ги лично с натурални съставки. Великолепни са.

— А правите ли ноктопластика? — попита Ритана и вдигна поглед от брошурата.

Грейс погледна към Саф.

— Да, както и апликации, и рисуване на нокти — каза Саф.

— Яко! — възклика Ришана и се втренчи в Грейс. — Ти си от нашия випуск, нали? Новото момиче?

— Да — кимна Грейс.

— Знаех си, че съм те виждала някъде — каза една от приятелките на Ришана.

— Благодаря за брошурите — кимна Ришана. — Може скоро да наминем към салона ви.

Казахме си довиждане и те продължиха по улицата.

— Справи се страховто, Грейс! — гушнах я аз.

— И не мисля, че тази Ришана има нещо против теб — каза Саф.

— Тя дори не се сети коя си!

— Ако просто им се беше усмихнала или поговорила с тях в училище, може би дори щяхте да станете приятелки — усмихнах се аз.

— Като те знам каква си, сигурно си се държала надуто от нерви и затова те също не са ти обърнали внимание — вметна Саф.

— Хм! — изсумтя Грейс.

Почти виждах как колелцата се въртят в главата ѝ.

— Грейс Грийн, ти официално премина обучителната програма по изграждане на самочувствие, първо ниво! — обяви тържествено Саф.

— Благодаря! — усмихна се Грейс. — Ще получа ли медал?

— Не, но получаваш награда — каза Саф със загадъчно лице и погледна часовника си. — Имаш среща с Арън и Мейзи на хълма, а после ще ходите на кино. — Тя извади една смачкана десетачка. — От мама. Каза да си вземеш и сандвич.

— Как успя да се свържеш с Арън и Мейзи? — ахна Грейс.

— Фейсбук — отвърна Саф самодоволно. — Арън си го бива, какво ще кажеш, а? Е, ако сипадаш по смотаняшки шик, разбира се. Кажи на Мейзи, че съм на разположение, ако ѝ е нужна промяна. Този бретон не ѝ отива много. А сега тръгвай, нали не искаш да закъснееш!

— Ти направо си кошмар! Но ти благодаря, Саф! И на теб също, Аби!

Тръгнахме надолу по улицата и Грейс подскочи малко, за да изравним крачките си, както правехме като малки.

Леви, десни, леви, десни, леви, десни!

Оставихме Грейс при приятелите ѝ, а когато се върнахме в салона, намерихме още едно писмо от татко. Явно, той не се предаваше. Надявах се Грейс също да не се е отказала от него.

Когато на другата сутрин със Саф слязохме в салона, Грейс вече беше там и подготвяше нещата за първата клиентка на мама. Писмото на татко не беше на масата. Не казах нищо, защото не исках да рискувам да я разстроя точно сега, когато беше започнала да излиза иззад дебелите стени.

— Здраст! Добре ли прекарахте вчера? — попита Саф.

Грейс разказа за филма и колко бил смешен Арън, като се опитал да им покаже как се кара скейтборд, без самият той да има представа как се прави.

— Благодаря, че ме накара да изляза от черупката си, Саф — каза неочеквано сестра ми. — Трябващо ми някой, който... нали разбиращ, да ме побутне малко. И Аби, мислих си за Лондон и реших да дойда с теб утре.

— Еха, чудесно! Ще запазя билети. Не купих досега, защото се надявах да дойдеш.

— А може ли да ми покажеш как да си слагам грим като вчерашния? Няма да се гримирам всеки ден, но е добре да знам как се прави.

— Разбира се, Грейс!

И когато сестра ми отиде да говори с мама в кухнята, намигнах на Саф.

— Добра работа, Саф! Ти наистина ѝ помогна.

— Радвам се, че мислиш така, защото ти си следващата в списъка.

— Какво!?

Саф ме погледна загадъчно и каза:

— Вече е почти десет и той ще е тук всеки момент.

— Той!? Искаш да кажеш Марко?

— О, да!

— О, не! — изпищях аз. — Саф, какво си направила?

В този момент се появи Грейс и възкликала ликуващо:

— О, ти също си подложена на обработката на Саф?
Фантастично!

— Не, вие не разбирате! Марко дори не ме харесва вече. Той се разхождаше по плажа с друго момиче... Саф, ако си го принудила да дойде тук... ще приличам на откачена преследвачка!

Но Саф ме изгледа със своя особен поглед и каза спокойно:

— Почакай и ще видиш.

Бях разбита. Надявах се Марко да не дойде, защото не исках да се излагам, но в същото време исках да дойде.

— Можеше поне да ме предупредиш — отчаях се аз.

В този момент камбанката над вратата звънна и Марко влезе.
Добре че поривът да изтичам и да го прегърна бързо се замени от

желание да се хвърля зад рецепцията и да се скрия там до края на живота си. Не направих нито едното, нито другото, а стоях като закована.

— Благодаря ти, че дойде, Марко — любезно го посрещна Саф.
— Тъкмо обяснявах на Аби, че разработвам нова луксозна процедура за ръце и нокти за жени и мъже и че ти прие да бъдеш моето опитно зайче. Заповядай в кабината, всичко е готово.

Тя го хвана за ръка и го поведе към кабината, като ми правеше не особено деликатни знаци.

— И докато си тук, можеш да купиш нещо за новата си приятелка — добави тя високо.

— Нямам нова приятелка — погледна я объркано Марко.

Саф се обърна към мен и вдигна палец. *Срам!* Лицето ми пламна толкова силно, че се наведох зад рецепцията и се направих, че съм изпуснала нещо.

— О, писалката ми! — възкликах театрално. А ето и достойнството ми, смачкано на пода до нея, помислих си наум.

— Аби, забравих да пригответя чисти кърпи, би ли ми донесла няколко, моля — обърна се към мен Саф със своя невъзмутимо професионален глас. След това буквально бутна Марко в кабината и затвори вратата.

— Какви ги върши!? — прошепнах на Грейс.

Тя ми се усмихна, а очите ѝ светеха:

— Не знам, но умирам от желание да разбера!

Промърморих, че предпочитам да съм единствено дете и отидох за кърпи. Занесох ги до кабината. Саф излезе да ги вземе и затвори вратата зад гърба си.

— Едва сега си спомних, че трябва да изляза — каза тя. — Ти ще направиш процедурата. Всичко необходимо е на масата. Процедурата включва ексфолиране, масаж, подхранване и хидратиране на ръцете и почистване на ноктите, разбира се. Не е нужно да ми благодариш.

И се стрелна към вратата.

Да ѝ благодаря? По-скоро исках да я удуша!

— Но аз не мога да го направя! Ние почти не си говорим. А освен това въобще не знам как се прави всичко това, което току-що изреди!

— Разбира се, че знаеш. Забавлявай се! — каза Саф, звънчето над вратата дрънна и тя изчезна.

Грейс се превиваше от смях зад рецепцията, а аз всеки миг щях да припадна.

Реших да вляза в кабината и да кажа на Марко, че Саф ни е погодила номер. Но щом влязох и очите ни се срещнаха, се чух да казвам:

— Здрави...

— Здрави — отвърна ми той.

Саф беше запалила свещи и беше пуснала тиха музика, а нежният аромат на бергамот изпълваше кабината. Не си спомнях тези екстри да са включени в процедурите за ръце. Марко седеше озадачен зад малката масичка.

— Ами... Саф трябваше спешно да излезе и ме помоли да я заместя — обясних притеснено. — Извинявай, знам, че ситуацията е много неудобна.

Очаквах Марко да измисли някакво извинение и да си тръгне, но вместо това той каза:

— Няма проблем!

— Наистина ли? — премигнах изненадано.

— Наистина!

Бях сигурна, че няма да ми се наложи да правя процедурата, защото Марко ще си тръгне, а аз ще изчакам Саф да се върне и ще я убия. Но какво пък, може би ще се справя. Включих малката ваничка да бълбука и сипах минерални соли във водата.

— Сложи ръцете си тук, ето така — хванах внимателно ръцете му и ги сложих в бълбукащата вода. Когато го докоснах, усетих познатата искра да прескача между нас и трябваше да положа усилия, за да го пусна.

— Странно е! — каза той, като мърдаше пръстите си във водата.

Не си говорихме много, освен за процедурата. Съсредоточих се, за да не сгафя и да го нараня, та да не може да свири... И въпреки всичко беше хубаво просто да сме заедно, без напрежение и спорове. По средата на процедурата за миг вдигнах очи към него и видях, че ме гледа. Усмихна ми се, аз също му се усмихнах и започнах да му обяснявам какво е състоянието на кожичките на ноктите му.

Но най-хубаво беше, когато трябваше да направя масаж на ръцете му. По принцип масажът продължава около десет минути, но аз го правих доста по-дълго. Ноктите му бяха много чисти като момче — къси и грижливо изрязани на лявата ръка и по-дълги на дясната, за да дърпа струните, така че почти нямах работа с пилата. Накрая издухах няколко прашинки и казах:

— Готов си.

— Така ли? Жалко! — Марко ме изгледа продължително, сякаш не говореше за процедурата.

Не казах нищо, защото не исках да разваля момента с глупавата си голяма уста, в случай че е говорел само за ноктите.

Заведох го до рецепцията и го накарах да попълни нашата анкета за мнението му за процедурата. Опитах се да го направя съвсем професионално (добре че Грейс не беше тук, за да се разхили и да ме сконфузи още повече).

— Благодаря, че дойде — казах накрая.

— Няма проблем — отвърна Марко и... това беше.

В секундата, когато той си тръгна, Саф и Грейс изскочиха от кухнята.

— Е, как мина? — попита Грейс.

— Ще ме целунеш или ще ме убиеш? — попита Саф с дяволита усмивка.

Аз присвих очи.

— Не съм решила още.

ГЛАВА 13

В сряда към пет часа двете с Грейс слязохме от автобуса на гара „Виктория“. Едва се провряхме през тълпата, за да се доберем до метрото, което щеше да ни откара при татко. Той ни предложи да ни посрещне на гарата, но аз му казах, че ще се оправим сами. Освен раницата с багажа, носех и една красива кожена чанта на мама с нещата за представянето.

По телефона татко ми каза, че е уредил шест срещи, затова взех десет от безплатните подаръчни опаковки от хидратация крем „Ягодово лято“. Надявах се да получим поръчка от всеки магазин, както и да влезем в други, които видим по пътя.

В чантата носех мостри от петте продукта от новата ни серия „Красавицата и морето“, както и брошури. Бях взела и папка със сертификатите от козметичните тестове и списъка на съставките, в случай че някой ги поиска. Проверих всичко два пъти, а после помолих и Грейс да провери. Накрая мама и Саф ни прегърнаха и ни пожелаха успех — и ето ни тук!

Най-накрая се измъкнахме от метрото и излязохме на чист въздух. Този път районът, в който живееше татко, не ми се видя толкова западнал. Прекрасните зелени дървета по улиците изпървиха на фона на синьото небе и графитите не се набиваха на очи. Наоколо цареше оживление. Минахме край някакъв претъпкан пъб, а една жена с бебе в количка ни подмина и ни се усмихна. Аз също ѝ се усмихнах. Грейс обаче не се усмихваше. Тя се мъкнеше едва-едва, сякаш отиваше на зъболекар.

— Не се притеснявай, всичко ще е наред — окуражих я аз, като завихме по улицата към апартамента на татко.

— Надявам се — промърмори Грейс.

Татко ни посрещна на вратата с усмивки и прегръдки (аз също го прегърнах, Грейс обаче стоеше като вкопана и беше доста нервна).

В стаята слънчевите лъчи струяха през големия прозорец и огряваха лъснатата масичка за кафе и захабените канапета, които татко

беше покрил със стари, но чисти кальфи.

— Старая се да поддърjam реда след цялата тежка работа, която свършихте със Саф — похвали се татко.

Грейс още не беше продумала, само се оглеждаше. Макар апартаментът да изглеждаше по възможно най-добрия начин, пак си беше мизерен, с ужасни мебели и грозни жълти завеси. Сигурна съм също, че за сестра ми беше шокирашо да види леглото на татко в ъгъла и да разбере, че това е цялото жилище.

— Ще сложа чайника — казах аз и тръгнах към кухнята. — И ще се обадя на мама, че сме пристигнали.

Погледът на Грейс казваше „не отивай“, но въпреки това отидох. Трябваше да им дам възможност да се разберат помежду си.

— Получи ли писмата ми? — чух гласа татко.

— Да — измънка Грейс.

— Прочете ли ги?

Пауза.

— Да — призна накрая Грейс.

Не чух повече, защото чайникът шумеше силно, а и звъннах на мама.

Говорихме си само минутка, за да пестим — казах, че сме пристигнали нормално, а тя ни пожела успех. След това се позабавих с приготвянето на чая. Когато се върнах в стаята с трите чаши чай и пакет бисквити под мишница (изрових ги от едно чекмедже), заварих татко и Грейс, седнали пред малката масичка. Татко беше подредил в ъгъла на стаичката малък офис и масичката беше отрупана с купчини листове.

— Ще информирам татко набързо за продуктите, цените и съставките и ще прегледаме сертификатите от тестовете — обясни ми Грейс. — Всички трябва да сме подгответи за утре. Няма да изглежда много професионално, ако хъмкаме и мънкаме.

— Добра идея — поставих чашите на масата и се пльоснах на дивана. — Ще слушам оттук. Припомнянето ще ми се отрази добре.

— Няма да стане, ти си първата — погледна ме строго Грейс. — Ти ще представяш продуктите, а татко ще е първият клиент и накрая ще обсъдим как е минала презентацията.

— Грейс, трябва да спреш да гледаш „Стажантът“ — измърморих недоволно. — Не може ли първо да си изпия чая?

— Не!

В друга ситуация бих се свила на дивана, без да ми трепне окото, но знаех, че Грейс настоява за моето участие, защото не е готова да говори с татко. Затова станах, извадих продуктите и ги подредих на масичката. После се ръкувах официално с татко.

— Благодаря, че отделихте време да се срещнете с нас. Аз съм Аби Грийн, а това са сестра ми Грейс и баща ми Алистър.

Представих всеки от продуктите, говорих за съставките и техните свойства, като набледнах, че продуктите са ръчно изработени и са от естествени съставки. Дадох на татко да помирише прекрасния аромат на лайм и джинджифил в скраба за тяло от морска сол и да почувства колко гладка и копринено мека е маската за тяло от морски водорасли. Демонстрирах малко от скраба за пети върху ръката му, като използвах вода от бутилка, за да го разпеня и после избърсах ръката му с мокра кърпичка. След това помолих татко да опита хидратация крем и лосиона за тяло. През цялото време Грейс наблюдаваше като ястреб и драскаше някакви бележки.

— Е, как се справих?

— Впечатляващо! Но татко, ти през цялото време казваше само „О, прекрасно“. Трябва да сме подгответи за трудни въпроси. Сега аз ще съм клиентът. Аби, моля те, представи отново продуктите от серията.

— Грейс! — викнах аз. — Чаят ми почти изстина! Не може ли...

— Не, не може! Трябва да сме напълно готови за утре. Всичко зависи от това — бъдещето на нашия салон, нашия дом, нашия живот. Всичко!

— Момичета, така ми се иска да можех да променя случилото се — каза татко смутено. — Толкова съжалявам за всичко, което се случи. Наистина съжалявам!

Грейс замръзна по онзи странен начин и аз се уплаших да не хукне към вратата. Но вместо това тя каза спокойно:

— Няма смисъл да се ровим в миналото.

— Бих искал да мога да помогна повече... — измърмори татко.

— Подгответи се възможно най-добре за утре, това е всичко, което можеш да направиш — заповядда Грейс. — Сега, Аби... — Тя обрна нова страница в тетрадката си. — Защо да поръчам твоя хидратиращ

крем за магазина си, след като вече имам в наличност натурални и органични овлажняващи кремове?

Преди да се впусна в подробни обяснения, че нашият крем съдържа уникална комбинация от полезни за кожата вещества благодарение на ягодовите съставки, улових погледа на татко и му се усмихнах. Той се беше опитал да говори с Грейс и тя не беше избягала. Това е добро начало. Исках той да знае, че макар и да не се прегърнаха, като се видяха, все пак стигнаха донякъде. Той ми се усмихна едвада. Беше разbral.

Грейс ме разпита за качествата на съставките, за срока на годност на продуктите и за срока за поръчки и доставка. Тя дори изпусна лосиона за тяло „Пурпурен залез“ на пода, за да провери здравината на опаковката (слава богу, издържа). Тя изстреляваше въпрос след въпрос към мен, а аз ѝ връщах отговори, като внимавах да са прецизни и по същество, без да губя усмивката на лицето си.

Най-накрая Грейс ми позволи да изпия чаша чай. Направих си нов и се сгущих на дивана. Грейс седна на масата заедно с татко и започна да преглежда папката с информацията. Известно време тя обстреляваше и него с купища въпроси, а той отговаряше спокойно и уверено.

— Доста си добър — каза тя сърдито, но впечатлена.

— Все пак работех в сферата на продажбите и маркетинга — смигна ѝ татко.

— Ти организираше събития — уточни начумерено Грейс.

— Ръководех собствена компания за организиране на събития — поправи я татко. — Сам управлявах бизнеса, представях работата ни пред клиенти, осигурявах поръчки за организиране на събития, т.е. продавах продукта, който произвеждахме. Сега правя същото.

За миг се вцепених. Помислих, че Грейс ще каже нещо от типа: Не, сега аз, мама, Саф и Аби правим това. Ти само ни помагаш. Но за моя изненада, тя каза:

— Трябва да огледаме сметките.

Двамата се наведоха над масата и започнаха да правят изчисления и да уточняват цените за търговци и препоръчителните цени на дребно. Грейс напълно беше забравила да се държи студено с татко. „Почекай — казваше тя и гледаше намръщено калкулатора. — Казах ти, че искаме не 34%, а 45% отстъпка от цената на

хидратиращия крем за търговците, поне докато маслото от ягодови семена е на тази цена.“

Гледах ги и имах чувството, че времето се е върнало назад и те двамата седят в кухнята в къщата ни в Илинг и обсъждат последното събитие на татко или някое домашно на Грейс. Приличаха на две грахчета, които уютно са се свили в шушулка. Мисля, че чак сега разбрах защо Грейс беше толкова гневна на татко, че развали всичко това.

— О, да — чух гласа на татко, който бързо пресмяташе на калкулатора. — Така ще имаме печалба от 20.25 лири при всяка поръчка от пет продукта. Не е достатъчно, Грейс, мисля, че трябва да сложим цена 11 лири на продукт, вместо 9. И така ще имаме печалба от 30.25 лири при поръчка на пет продукта. Това е по-приемливо.

Грейс се намръщи.

— Но това означава да сложим препоръчителната цена на дребно 15.99 на продукт, иначе магазините няма да имат достатъчна печалба. Не вярвам някой да плати толкова много за 100 мл крем. Аби, ти какво мислиш?

И аз не бях сигурна, затова позвъних на мама.

— Тя е сигурна, че ще платят — казах на Грейс и татко, щом затворих. — Но предлага да закръглим цената на 16 лири, защото 99 пенса звучи безвкусно за този вид продукти.

— Шапка свалям на майка ви! — засмя се татко. — Права е, цената е 16 лири.

След около час двамата уточниха цените и ние с Грейс написахме на ръка (по същия начин като на етикетите на продуктите) десет листа с името на продукта и цената му. Докато свършим, стана почти осем часа. Виеше ми се свят и коремът ми куркаше.

— Хайде, момичета, ще ви изведа да хапнем — каза татко.

С Грейс се спогледахме. Преди той винаги ни казваше така, когато щяхме да излизаме. Но тогава това означаваше скъп ресторант, а сега отидохме в една закусвалня и си поръчахме риба с картофки.

— Е, не е точно „Савой“ — измърмори Грейс, докато удряше дъното на бутилката с кетчуп.

— Но поне има истински чинии, нали? Това вече е лукс! — подкачи я татко.

Грейс му се изплези.

— О, кисела краставичка! Гадост! — потръпнах аз и погнусено я измъкнах с два пръста от чинията си.

— Дай ми я! — едновременно извикаха татко и Грейс.

После се спогледаха и се усмихнаха един на друг. И тогава разбрах, че в това евтино заведение с тях двамата се чувствам много по-щастлива отколкото в най-скъпия луксозен ресторант.

— Дано утре всичко мине добре — изпъшках притеснено, докато ровех в чинията си. Думите сами излязоха от устата ми. Не исках да тревожа татко и Грейс, но коремът ми се свиваше все повече и повече с всяка минута.

— Спокойно! — усмихна ми се Грейс. — Всичко ще бъде наред. Подгответни сме отлично.

— Ти си нашето тайно оръжие, Аби. Никой не може да остане безразличен към твоите плам и жар — погледна ме топло татко.

Когато се прибрахме и с Грейс легнахме в татковото легло, дълго не можах да заспя. Слушах неговото хъркане и час по час гледах телефона си. Имах чувството, че времето хем лети, хем не помръдва. Ставаше все по-късно и по-късно и си представях как на следващия ден всичко се обърква. Най-после към три часа сутринта заспах, изпълнена със страх, че вместо да съм тайното оръжие, може да се превърна в явен провал.

Когато на другата сутрин с Грейс се събудихме, татко вече беше станал и беше облякъл единствения си хубав костюм. Когато мина край мен, с наслада вдъхнах аромата на неговата пяна за бръснене. Това ме върна назад във времето към всичко, което изгубихме. Внезапно мъката се стовари отгоре ми като тежък камък. И както почти не бях спала, а коремът ми се беше свил на топка, помислих, че ще експлодирам и ще се разлетя на парчета. Само при вида на купичките с овесени ядки на масата, ми се догади. Грейс също не ядеше. Но татко ни насили да си изядем закуската, защото мама щяла да го убие, ако ни държи гладни.

Добре че имахме на разположение серията „Красавицата и морето“. И без това не исках мострите да изглеждат недокоснати, за да не разберат в първия магазин, че никъде другаде не сме ги показвали. Пъхнах се в банята и се заех да възстановя равновесието си (е, поне

малко). Използвах скраба за тяло и крака, за да събудя кожата си, а след това се намазах с лосиона „Пурпурен залез“ и ягодовия хидратиращ крем. Магията на „Под дъгата“ подейства безотказно и този път. Имах чувството, че току-що се връщам от плажа, освежена от плуване и изпълнена със слънчева светлина.

Облякох си една хубава синя блузка, бели панталони и сандали, а Грейс изглеждаше чудесно в елегантния си блейзър и права пола. Проверих два пъти дали всичко в чантата е на мястото си, татко лъсна за последно обувките си и тръгнахме, изпълнени с трепет и оживление.

За съжаление, оживлението не трая дълго. Първото представяне беше ужасно, а второто — още по-лошо.

В първия магазин — онзи, в който бяхме с Ем и Зо, момичето дори не знаеше, че имаме среща. Покупките се правели от шефката й, но тя била заминала по спешност и нямало да се върне до утре. Въпреки лошата новина ние продължихме да се усмихваме и решихме да ѝ покажем продуктите, нищо че не може да поръча нищо.

Във втория магазин управителката ни посрещна мило, но когато започнах да представям продуктите, тя стана доста разсеяна и постоянно ме прекърсваше, за да отиде да говори с продавачките или да обслужва клиенти. Почувствах се обезкуражена и завърших набързо, като пропуснах половината от нещата, които трябваше да кажа. Управителката любезно каза, че продуктите ни са много хубави, но вече имали две натурални серии и нямали нужда от нова. Добре че с татко успяхме да кажем по едно мило довиждане и да избутаме Грейс от магазина, преди тя да се развика възмутено.

— Ами тогава защо ни покани на среща да ѝ представяме продуктите си? — не мириясваше сестра ми, щом се озовахме на улицата.

Тръгнахме за следващата среща на няколко преки от тук, но цялата ни увереност се беше изпарила. Грейс все още беше ядосана, а татко непрекъснато обясняваше как управителката на първия магазин била много заинтересувана по телефона и че ако не я били извикали спешно, със сигурност щяла да поръча нещо...

— Стига! — не издържах аз. — Трябва да се вземем в ръце и да се съсредоточим върху следващата среща. Миналото е минало — не можем да го променим.

— Ами ако пак се случи същото... — започна Грейс.

— Няма да се отказваме само защото в два магазина не взеха продуктите ни — прекъснах я аз. — Какво би казал лорд Шугър?

Грейс не каза нищо, но се понапери при споменаването на нейния идол.

— Ще се върнем със списък, пълен с поръчки — заяви уверено.

— Хвърлихме много усилия и няма да се предаваме толкова лесно. А и какво ще кажем на мама?

Татко май доста се поизплаши от последния ми въпрос и решително вирна брадичка.

Не знам дали думите ми имаха някакъв ефект, или просто извадихме късмет със следващата среща, но май посоката на вятъра започна да се обръща. Пристигнахме навреме за срещата с Каролайн, собственичка и управителка на един красив магазин на име „Тигрово око“. Видях по витрините доста натурални продукти и се притесних, че и тя ще каже същото като управителката на предишния магазин. Но се стегнах и продължих с представянето на нашата серия „Красавицата и морето“, като се опитвах да говоря интересно и забавно.

Каролайн задаваше много въпроси и опитваше всеки продукт.

— Много ми харесват идеите ви, а качеството на продуктите ви е отлично — похвали ни тя, като свърших с представянето.

— Но това не е достатъчно — продължи тя за моя изненада. — Убедете ме, че трябва да продавам точно вашата серия в своя магазин.

Беше ред на татко и Грейс да й обяснят, че може да получи добра печалба без големи разходи. Справиха се отлично. Показаха й цифрите и я убедиха, че може да разчита на нас и че няма да има забавяне в доставките, ако се нуждае от допълнителни количества.

— Ако поръчате сега, ще ви доставим продуктите в понеделник — каза внезапно татко.

Очите ми щяха да изскочат от изненада. Понеделник!? Какво ще каже мама? Но продължих да се усмихвам. Трябваше да получим поръчката, просто трябваше!

— Ще взема по пет от всеки продукт — заяви Каролайн. — Ще получа и подарък, нали?

— Задължително! — увери я татко.

Двете с Грейс едва успяхме да се удържим да не се разскачаме от радост! Грейс делово записа поръчката в дневника заедно с данните на

Каролайн. Сбогувахме се, спазвайки професионалния тон, но след като завихме зад ъгъла, никой не можеше да ни спре — скачахме и викахме, и то не само аз и Грейс, но и татко.

Началото беше поставено!

Тръгнахме окрилени към следващия магазин. Момичето, което ни посрещна, се извини, че е много заета и няма време да разгледа продуктите, но татко спомена поръчката на Каролайн от „Тигрово око“ и това я накара да промени мнението си. Опита всички продукти, много й харесаха и извика управителката да ги види. Управителката също се впечатли и Грейс записа в дневника още една поръчка.

Този път, щом се озовахме на улицата, дори не изчакахме да се скрием зад ъгъла, а и тримата се запрегръщахме радостно.

— Надявам се да сме сложили началото на нещо ново и добро — каза татко и погледна към Грейс.

Сигурна бях, че не говори само за поръчките.

— Аз също — каза тихо сестра ми.

— Толкова се радвам, че вие двамата отново си говорите — не можах да се въздържа аз.

Татко ми се усмихна, но Грейс побърза да отклони разговора и каза:

— Имам нужда от почивка. Хайде да поседнем в онова кафене.

— А после се обърна към татко: — Можеш да ми вземеш кафе и сандвич.

— За мен е чест! — доволно се усмихна той.

Настанихме се на една маса и Грейс отиде до тоалетната.

— Благодаря ти, че я доведе — погледна ме татко и отпи от капучиното си.

— Аз пък ти благодаря, че не се предаде.

Татко ме погледна ужасено.

— Никога не бих го направил. Дори и Грейс да не ми беше проговорила сега, нямаше да спра да се опитвам. Аз и майка ви се разделихме, но това не означава, че съм ви изоставил.

— Знам — казах аз. — Сега вече го знам — и замълчах. — Татко, може ли да те попитам нещо?

— Давай — усмихна ми се той.

— Защо момчетата са такива идиоти?

Татко едва не се задави с капучиното си.

— Кое те кара да мислиш така?

Разказах му какво стана с Бен на плажното парти (пропуснах целуването, естествено, все пак говорех с баща си!) и как Марко ни е видял и как веднага е тръгнал с друго момиче.

— Държи се като дете — заключих аз.

Татко въздъхна.

— Запознай се с мъжкото перчене.

— Какво!? — зяпнах го удивено.

— Марко се е почувстввал обиден и отхвърлен и затова е тръгнал с друго момиче. Искал е да изглежда, че не му пука. Просто се перчи. Ние, мъжете, често го правим. И обикновено си създаваме проблеми с това.

— О! Но защо, след като знаеш всичко това, продължаваш да объркваш нещата с мама?

— Може би защото едва сега започвам да разбирам какъв идиот съм бил — призна си той.

— Крайно време беше да стигнеш до това заключение — чухме гласа на Грейс зад гърбовете си. Тя седна до татко и се усмихна.

След като изядохме сандвичите, тръгнахме към следващите срещи. Имахме уговорени още три. Първо поехме към Челси. Тъкмо слизахме от автобуса, когато ни звънна Саф. Беше получила резултатите от матурата и оценките ѝ стигаха, за да я приемат в колежа. Полудях от радост. Татко взе телефона от ръцете ми и каза на Саф, че се гордее с нея. А като затвори, видях, че изтри сълзите от очите си.

Управителката в първия магазин беше много симпатична, но като разгледа продуктите, каза, че не са подходящи за тях. Докато вървяхме към следващата среща, с изненада установих, че този отказ не ни разстрои както първият. Напротив, сякаш увеличи решимостта ни.

В следващия магазин се усмихвахме, обяснявахме и разказвахме с такова въодушевление, че управителката поръча по десет бройки от всеки продукт! Бяхме направо на седмото небе и за благодарност подарихме на нея и на асистентката ѝ мостри от хидратиращия крем.

Подгответих се вътрешно, като излезем навън, Грейс да ме сръфа, че съм била много разочарована с мострите, но за моя изненада, сестра ми ме похвали, че съм насычила клиентите. И на този магазин

обещахме да получат продуктите в понеделник. Видях, че това ги впечатли, но започвах да се тревожа как ще реагира мама.

Последната ни спирка беше едно чудесно малко магазинче близо до „Кингс роуд“. Стори ми се, че е прекрасно място за нашите продукти, и се оказах права. Управителката Лиза поръча по осем броя от лосиона за тяло и скраба за крака от морска сол и по пет броя от останалите продукти. Докато Грейс записваше поръчката, аз доволно си мислех, че свършихме прекрасна работа и че не можехме да се справим по-добре. Okaza се, че греша. Преди да се сбогуваме, Лиза ни попита дали искаме да отидем и до другия течен магазин. Обади се по телефона и ни уреди среща. Трябаше да бързаме, защото автобусът ни заминаваше само след два часа. Вторият магазин беше по-голям, а и тъй като имахме препоръка, управителят Масимо ни прие много радушно с по чаша ароматен чай. Той много се заинтересува от продуктите ни и направо не ни се върваше, като каза, че ще вземе по дванайсет броя от скрабовете и по десет броя от всички останали продукти. Искаше ми се да го прегърна!

Знаех, че закъсняваме за автобуса, но едва когато излязохме навън, разбрахме колко много. Нямаше време да ходим до татковия апартамент и да вземем нещата си. Татко изскочи на улицата и спря едно такси, даде на шофьора последната си десетачка и ни напъха вътре.

— Чao, татко! До скоро! — помахах му от прозореца.

Грейс се притисна до мен, наведе се навън и също му помаха.

— Чao, момичета! Обичам ви! — викна татко, тичайки покрай таксито.

— И аз те обичам! — извиках.

После, точно когато се вляхме в потока от коли, чух и гласа на Грейс.

— Аз също те обичам!

Обърнахме се назад и замахахме. Татко също ни махаше. Имаше нещо различно в него. Вече не беше онзи смачкан татко, когото заварихме в мръсната гарсониера. Изглеждаше решителен и висок в костюма си с копчета на ръкавелите. Приличаше на стария татко, но може би малко по-стар и определено по-мъдър.

С Грейс не си говорихме много по пътя. Бяхме твърде изморени. Хубавото на пътуването с Грейс е, че можеш да помълчиш. Сестра ми

се облегна на прозореца, а аз на нея, сложихме си слушалките и си пуснахме музика. Затворих очи, слушах Адел и мислех за представянията и поръчките, които получихме, но най-много мислех за това, което татко каза за Марко.

ГЛАВА 14

Пристигнахме в Тотнес в десет и половина вечерта. Мама и Саф ни чакаха на спирката. Вече им бяхме казали, че имаме 135 поръчки и когато слязохме, те ни запрегръщаха. Всички бяхме щастливи не само заради поръчките, но и заради резултатите на Саф от матурата. Щом се качихме във вана на Лиъм, си пуснахме радиото и запяхме с цяло гърло.

Но щом мама чу, че татко е обещал доставките за понеделник, едва не катастрофирахме.

— Но ние сме заети в „Под дъгата“ през цялата събота — възклика тя. — Акцията ви с брошурата даде резултат, а и преподавателката на Саф също ни е рекламирала. Последните два дни бяхме много заети, а за събота вече няма свободен час. Щом доставката е за понеделник, ще трябва продуктите да стигнат до неделя в Лондон. Кога ще ги направим? Имаме само утре да пригответим всичко...

— Както и да направим етикетите и да опаковаме продуктите, което винаги отнема много време — добави Саф.

Ето защо в петък сутринта се събрахме в кухнята (включително Самър и Емили) с престилки и мрежички на косите, готови да започнем. Снощи, докато мама връща ключовете от микробуса на Лиъм, се беше договорила с него, негови познати, които пътуват до Лондон, в събота да закарат продуктите при татко. Затова нямахме никакво време за размотаване.

Започнахме със скрабовете за тяло и крака. Те се правеха най-бързо, но сега, когато имахме толкова голяма поръчка, ни трябаше повече време. Скоро щеше да стане десет и една от нас трябаше да слезе долу да отвори салона и да подгответи нещата за първата клиентка на мама, която щеше да дойде в десет и половина.

— Няма да успеем да пригответим всичко навреме — изпъшка мама. — Аби, май ще трябва да повикаш и момчетата.

При тези думи двете със Самър се спогледахме ужасени.

— Но аз не мога... А и да ни видят с тези противни мрежи на главите е доста неудобно! А и ние с Бен и Марко...

— Не ме интересува какво става между вас! — прекъсна ме мама. — Всеки трябва да се включи. Грейс, обади се на Мейзи и Арън.

— Няма проблем — каза Грейс и се протегна за мобилния.

След като свърши разговора си с Мейзи, тя ми подаде телефона. Мислех отново да протестирам, но мама ме изгледа толкова страшно, че аз просто звъннах на Бен, обясних му, че ни трябва помощта им, и го помолих да измъкне Марко от леглото и да доведе и него.

Един час по-късно, когато мама беше в салона с клиентката си, а Грейс беше на рецепцията, Марко и Бен влязоха в кухнята.

Мейзи и Арън седяха на противния кафяв диван и надписваха етикети. Ние със Самър приготвяхме хидратиращия крем за лице „Ягодово лято“, а Емили и Саф приготвяха останалите скрабове за крака.

— Здравейте! — поздравиха Марко и Бен.

Опитах се да сложа фунията пред лицето си, за да скрия мрежата за коса (или поне зачервените си от срам бузи).

— Саф, ужасно е, че ме вижда в този вид! — изсъсках към сестра си. — Не мога да повярвам, че го казвам, но — помощ!

— Не се беспокой, имам план! — прошепна тя и отиде при момчетата.

— Привет, момчета, благодаря, че дойдохте. Марко, моля те, иди при Аби и започни да пълниш тези кутийки с хидратиращ крем, за да може тя да се заеме с маската за тяло от водорасли.

Саф подаде на Марко една розова раирана престилка и мрежа за коса и буквально го довлачи при мен. Хм, изглеждаше доста глупаво с това облекло. Също като мен. Саф беше гениална! Мислех, че ще се разтопя в една огромна локва от неудобство и че ще прокапя през тавана върху главата на мамината клиентка под нас. Вместо това обаче се усмихнах и показах на Марко как да си измие ръцете.

Бен получи задача да опакова готовите продукти и затова не трябваше да облича разни нелепи престилки. Саф му показва как да връзва малките лентички и розовите пъпчици на гърлата на бутилките заедно със симпатичните, ръчно написани етикети, които приготвяха Мейзи и Арън. Първият му опит не беше много успешен, но втория път се справи доста прилично.

— Не мислех, че ще се справиш с това, защото си момче, Бен, но виждам, че имаш много деликатни пръсти — каза Саф. — Завърти още малко лентичката и си готов.

— О, ти с твоите деликатни пръсти! — подразни го Марко, но Бен само се захили и каза:

— Готина мрежичка!

Слава богу, след това и двамата замълчаха и опасенията ми, че може да се разрази буря, се разсеха.

Когато мама свърши с клиентката и се качи при нас, вече беше станало дванайсет. Бяхме свършили с хидратация крем и започвахме втората партида маски за тяло от водорасли. Скрабовете от морска сол вече бяха в бурканчетата си, завързани със зелена и оранжева лентичка (перфектно накъдрени от Бен), а Мейзи и Арън почти привършваха етикетите за лосионите.

Мислех, че Саф е приключила с нас с Марко, след като ни нареди един до друг, но явно тя не смяташе така, защото след около час ни изпрати долу да направим сокове за всички.

— И каки на Грейс да се качи — добави сестра ми. — Трябва да провери списъка на съставките за скраба за крака, преди да надпишем етикетите.

Тя погледна мама и двете се ухилиха.

Нямаше какво друго да направя, освен да сляза долу с Марко и да се правя, че не знам какво са намислили.

Щом Грейс ни видя, ми се усмихна широко и изтича нагоре, без дори да съм й казала, че я викат!

Помолих Марко да нареже ябълки за сока и заговорихме за музика и за бандата му. Но когато започнах да пригответ ягодовите нектари за мама и Арън, внезапно той попита:

— Аби, може ли да говоря с теб?

Тъй като вече си говорехме, разбрах какво всъщност ме пита и честно казано, никак не ми хареса.

— Разбира се — промърморих, защото нямаше какво друго да кажа.

— Ами... виж... знаеш, че се разбираме добре и...

Усетих как цялата се стягам. Сигурна бях, че ей сега ще каже, че е чудесно, че отново сме приятели (Ъъъх!) и как вече е с някоя друга (огромна гадост!).

— Затова... — продължи несигурно той.

Но аз не исках да чуя, че вече ходи с някоя друга и пуснах блендера, за да заглуши гласа му.

— Не те чувам! — викнах аз.

Той отново каза нещо, но аз все още не бях готова за удара, затова натиснах копчето на блендера до края и той забучва като центрофуга.

— Не мога да те чуя!

— Искаше ми се да не бяхме късали! — надвика адския шум Марко.

Толкова се изненадах, че се обърках и махнах капака на блендера, преди да го спра. Нектарът се разплиска наоколо. Стената, плотът и аз се покрихме с ягоди.

— Изключи го! — викна Марко.

— Опитвам се! — Ръцете ми бяха толкова непослушни, че ми отне часове да натисна копчето.

— Какво каза? — попитах аз, когато най-сетне успях да изключам блендера и да избърша нектара от очите си.

Той погледна дънките си, покрити с ягодов нектар.

— Щъм! Казах... искаш ли отново да сме заедно?

Стори ми се, че мозъкът ми се превърна в блендер. Искаше ми се да изкрешя „Дааа!!!!“ После си помислих: „О, той още ме харесва и няма никаква друга!“. А защо тогава всичко се провали между нас? Исках да сме заедно, но не бях сигурна дали отново няма да се провалим и дали да рискувам да опитваме отново. Едва бяхме успели да възстановим приятелството си, ами ако пак всичко се обърка и ако следващия път не останем приятели? Не можех да понеса да го изгубя напълно и завинаги...

— Е, какво ще кажеш?

Хванах го за ръка и отново почувствах онази искра между нас.

— Не знам — казах искрено.

Марко се изненада. Но аз изпитвах точно това, което казах. Знам, че се надяваше на друг отговор, но въпреки това не пусна ръката ми.

— Майка ти ме прати да ви донеса това — влетя Арън и размаха една таблица пред себе си. — Леле, какво е станало тук!?

— Малка бъркотия, но ще я оправим — отвърнах разсеяно.

— Така поне се надявам — усмихна се Марко и стисна ръката ми.

Лиъм се върна от работа към пет и донесе за всички ни риба с картофки. Посрещнахме го възторжено, защото определено имахме нужда от подкрепление. После и той се включи в работата, а накрая всички пощуряхме, особено когато Саф каза на Марко, че е можело да си свали мрежичката още преди два часа, когато започна да поставя етикети.

Около девет часа вечерта всички продукти бяха подредени на кухненската маса и изглеждаха невероятно. Бяхме направили и няколко бройки за продажба в „Под дъгата“. След като всички си отдоха, мама, Саф, Грейс и аз се подпрахме на кухненския плот и дълго не откъсвахме очи от пъстрите, красиви кутийки.

— Момичета, не мога да повярвам, че направихме всичко това! — възклика мама и ни прегърна. — Вие сте... — Гласът ѝ пресекна и тя погледна Саф. — Може ли да продължа или ще си разваля грима? — попита тя, подсмърчайки.

— И без това скоро ще си лягаме — засмя се Саф.

— Е, в такъв случай — продължи мама — искам само да кажа, че не бих могла да се гордея с вас повече. Вие сте най-прекрасните, най-съобразителни, борбени и непредаващи се...

— Има ли такава дума? — попитах аз.

— Вече има — отсече мама, — ... непредаващи се дъщери, за които само можех да си мечтая. И макар с баща ви да имаме различия, сигурна съм, че и той мисли същото. Знаете, че е така, нали?

— Дааа! — викнахме в хор със Саф.

— Да — каза Грейс тихо и аз я гушнах.

Саф се приближи до масата.

— А сега се дръжте! — наведе се тя над красивите като бижута шишенца и бурканчета и размърда пръсти, като че правеше магия. — Дарявам ви с магията на „Под дъгата“, за да я пръснете по света и да носите щастие и радост, където и да идете! — каза тя тържествено и ни направи знак да приближим.

Всички се наредихме около масата.

— Едно, две, три... — преброи тя.

— Даряваме ви с магията на „Под дъгата“, за да я пръснете по света и да носите щастие и радост, където и да идете! — извикахме

ние.

После Саф духна силно, като че изпраща магията, а мама и Грейс изръкопляскаха. Аз само се усмихнах. Имах чувството, че съм се потопила в гореща вана, пълна с ароматна плодова пяна.

В събота сутринта часовникът ми иззвъня в седем. Толкова бях изморена, че не му обърнах внимание и отново затворих очи, но мама вече беше скочила и търчеше из стаята, противно жизнерадостна.

— Хайде, Аби, ставай! — извика тя. — Вчера следобед се обадиха още няколко жени, така че всички часове за днес са запълнени. Това е нашият шанс да вдигнем на крака „Под дъгата“.

— Ако искаш да съм фантастична, трябва първо да изпия чаша чай — измърморих аз. Но въпреки че ми се спеше, също бях развълнувана. Всеки момент нашите продукти щяха да се появят на лондонския пазар, а и тук нещата потръгваха добре.

Слязох в салона в розовата си униформа и грижливо направени коса и грим и заварих Саф на улицата пред вратата, изправена пред черна дъска с тебешери в ръка и с дяволита усмивка на лицето.

На дъската пишеше: „.... божествено и прекрасни, ръчно пригответи продукти и комфортна обстановка“ — рецензия от Джинива Грант, „Ехото на Тотнес“.

— Не можеш да напишеш това! — викнах аз. — Тя не казва това!

— О, да, казва го! — Саф бутна оскърбителната статия в ръцете ми.

Плъзнах очи по редовете и открих фразата, която Саф беше извадила (напълно извън контекста).

— Е, добре, наистина го е казала — съгласих се аз, — но смисълът е съвсем различен...

Саф се ухили още повече и изправи дъската на тротоара, а аз реших да не споря.

За днес имахме пет клиентки, включително две жени, които Триш, една от нашите постоянни клиентки, беше изпратила. След като отворихме, звънчето на вратата не спря да звъни — постоянно някой влизаше за сок или нектар или за да си купи нещо. Дойде и онова момиче със синята рокля, с което Грейс говори, когато раздавахме листовките. Грейс много се зарадва и я поздрави като стара приятелка. Някъде към три часа влетяха Ришана и приятелките ѝ — хилеха се и искаха да им се направи маникюр.

— Не си направихме резервация, защото не бяхме сигурни дали ще съберем парите — обясни Ришана на Саф, която тъкмо свърши с една клиентка.

— Няма проблем! — успокои я сестра ми. — Ще измисля нещо, за да ви вместя. Искате ли всички да дойдете заедно на масата за маникюр.

— Как сте? — усмихна им се Грейс и уверено тръгна към тях.

— Екстра! — отговориха момичетата.

— Ако искате, сложете яketата на закачалката — предложи Грейс, — а това е менюто на соковете и нектарите, за да си изберете по едно бесплатно питие.

Всички се усмихнаха и благодариха и аз се почувствах много горда с Грейс. Тя постепенно рушеше стените около себе си и намираще път към хората, но най-вече към себе си.

Денят вървеше прекрасно. Грейс се усмихваше, Саф слушаше внимателно клиентите, а аз ходех спокойно, а *не* като стресирано същество. Серията „Красавицата и морето“ се продаваше като топъл хляб, което беше добър знак и за продажбите й в лондонските магазини.

На рафтовете бях подредила красиво новите ни продукти и около мострите скоро се струпа малка групичка. Клиентките пробваха с удоволствие продуктите, обменяха мнения, но най-важното — купуваха. Някои ги вземаха за подарък и аз им предложих да направя комплекти от по пет продукта, опаковани в красива жълта хартия, с повече панделки и розови пъпчици. Това се оказа такъв хит, че направих мостра и я сложих на рафта, за да видят хората колко добре изглежда и да им покажем, че могат да направят чудесен подарък.

Това свърши работа и продажбите се увеличиха чувствително.

Самър и Емили дойдоха към четири часа и ни помогнаха да почистим и пооправим салона. Емили помогна и на Саф, защото сестра ми малко изоставаше с клиентите си, но ако изключим това, през целия ден графикът се спазваше стриктно (оказа се много полезно да оставяме по 10–15 минути между клиентките).

Когато изпратихме последната клиентка за деня и сложихме табелката „Затворено“, всички заръкопляскахме.

— Нправихме го! — извика мама. А после погледна притеснено Грейс: — Справихме ли се?

Грейс се втренчи в страниците с цифри и зачука по калкулатора.

— Е, ако всяка събота е като тази и ако успеем да увеличим резервациите през седмицата с двайсет процента... не, задръж... — и тя отново засмята и задраска някакви цифри. — Нека да са двайсет и пет процента, ако поръчките от Лондон продължат да постъпват в същия ритъм и ако ние продължим да имаме креативни идеи, ще сме добре.

— Слава богу! — зарадва се мама.

— Уррааа! — извика Саф.

А аз засиях и имах чувството, че ще се пръсна от щастие.

— Не мога да повярвам, че казвам това, което ще кажа — започна мама, — но реших да предложа работа на баща ви. Смятам да го натоваря със задачата да се занимава с лондонските дела — нови поръчки, продажби... нали разбираете? Само на процент, естествено. Може да съм луда, но...

— О, мамо, това е чудесно! — извиках аз и я гушнах.

Очевидно и Грейс, и Саф мислеха същото, защото и те се хвърлиха върху нея.

— Като стана дума за нови идеи, какво ще кажете да направим подаръчни комплекти и от други продукти — попитах аз. — Смятам също така да отделя една маса, на която да аранжирам красиво, като за фотосесия, част от продуктите ни. Днес това се превърна в истинско дискусионно студио и доведе до много продажби.

За моя изненада всички се разсмяха.

— Какво? — погледнах ги обидено. — Ще го направя!

— Знам, мила — погледна ме топло мама, — само дето...

— Не можеш да спреш да мислиш за салона нито за секунда, нали? — стрелна ме Грейс.

— Добре де, отدادена съм на салона и какво?

— Това е страховто, миличка, но не позволявай да обсеби живота ти, това е.

— Днес се справихме отлично и сега е време да празнуваме! — каза Саф и ми намигна. — Защо не се обадиш на Марко, покани го да дойде.

— Не съм сигурна, че ще иска — измънках аз. — Не и след като го отблъснах вчера.

— Ти го отблъсна? — втренчи се в мен Саф. — Кога? Защо?

Всички се ококориха, включително и Самър, която веднага ме попита защо не съм ѝ казала какво се е случило.

— Ами, той беше тук до девет — как да ви кажа пред него, а после всички се разотидохте, а и бяхме толкова изморени...

— Извинението ти не се приема — заяви сестра ми. — Хайде, разказвай!

И аз им разказах всичко — какво каза Марко, докато правехме нектарите (и как ягодовият нектар се оказа по стените) и как иска отново да сме заедно. Всички пощуряха, дори Самър, а Саф ми каза, че съм луда да му откажа.

— Много съм заета със салона! — обясних аз. — А и започнах да свиквам да сме само приятели...

Мама и Самър ме гледаха невярващо, а Саф клатеше глава. Погледнах умолително към Грейс да ме подкрепи, но тя само каза:

— Мисля, че имаш нужда от повече забавления. Марко те кара да се смееш. Цялата сияеше след срещите с него.

— Не мога да повярвам! — възкликах драматично. — Грейс ми казва да се отпусна. Грейс! Толкова ли съм зле, че ти трябва да ми кажеш това?

Грейс се разсмя.

— А може и да си права — въздъхнах. — Но така или иначе, нищо не може да се промени, аз го отблъснах и той няма да се върне, за да бъде отблъснат отново, нали?

— О, миличка, но ако му обясниш... — започна мама.

Погледнах Самър.

— Не, доколкото познавам Марко, няма да се върне — каза притеснено тя.

Мама и сестрите ми смениха темата, аз също се опитах да забравя за това и да се насладя на вечерта. Саф беше права — сега беше време за празнуване, а не за тъга и съжаления. Пуснахме си музика, поръчахме пици и направих сокове за всички, за да използваме плодовете, които бяха останали. Бен се появи скоро след Мейзи и Арън — Самър сигурно им беше изпратила съобщение, дойде и Лиъм с бутилка шампанско в ръка, точно когато пристигна любимата му пица с шунка и ананас.

Марко обаче не се появи, въпреки че Самър накара Бен да му изпрати съобщение. Бях заобиколена от приятелите и семейството си,

бъбрехме, смеехме се и танцувахме, но нещо ми липсваше. Много, много, ама много исках Марко също да е тук. Сякаш съм си направила вана с прекрасна ароматна пяна, но без аромата на сандалово дърво...

Не беше хубаво без него.

Когато мама спомена, че ни трябват още ягоди, предложих да изтичам до магазина. Всички се забавляваха страхотно и не ми се искаше да ги прекъсвам, а и аз имах нужда от свеж въздух.

Пред магазина имаше малка маса с плодове и зеленчуци. Избрах пет кошнички с ягоди, сложих ги една върху друга и понечих да вляза в магазина. Но не успях, защото се бълснах в някого.

Марко!

— О, извинявай! — притесних се аз. — Смятах да правя сок за мама и...

И в този момент кошничките се килнаха и се опряха на гърдите му. Трябаше да промуша ръката си между кошничките и тениската му, за да ги изправя. И за да е пълен кошмарът, няколко ягоди бяха паднали на земята, без да ги забележа, аз стъпих отгоре им и за малко не паднах.

— Това да не е някакъв старомоден начин за правене на нектари — засмя се Марко, — както навремето са тъпчели гроздето за вино? А защо са го тъпкали с крака?

— Защото гъбичките по краката им карали гроздето да ферментира — чух се да казвам.

Леле! Кога ще се науча да не дрънкам всичко, което ми мине през главата! Защо изобщо говорех за гъбички по краката?

— Чакай, дай да взема кошничките, докато ти... — посегна към ягодите Марко.

— Благодаря — подадох му набързо кошничките и се наведох да събера падналите ягоди. Т.е. онези, дето не бях успяла да смачкам. Когато се изправих, аромат на ягоди изпълваше всичко около нас, а въздухът беше зареден с електричество.

Марко ме погледна, аз сложих ягодите в най-горната кошничка и... се чух да казвам:

— Питай ме пак.

— Какво, за гъбичките ли?

— Не, аз... — Но усмивката му ми показа, че се шегува.

— Искаш ли отново да сме заедно?

— Да! — казах аз.

Той се усмихна с бавната си усмивка и ме хвана за ръка. Почувствах искрата между нас. Знам, че и той я почувства, защото стисна лекичко пръстите ми. После очите ни се срещнаха и... може да се сетите какво последва.

Да. Целунах го.

И беше прекрасно!

Беше чудесно, вълшебно, удивително! Толкова удивително, че след това бях на друга планета и забравих да платя за ягодите, а господин Травис трябваше да ме догона на улицата.

Когато стигнахме пред салона, Марко се поколеба дали да влезе, но аз му се усмихнах и го дръпнах вътре. Връчих ягодите на Грейс. Хванах Марко за ръка и го поведох към Самър и Бен, без да обръщам внимание на подмигванията и шушуканията наоколо (е, поне се правех, че не им обръщам внимание!).

Когато казах, че пак сме заедно, Самър ме стисна в най-силната прегръдка на света и ми пошузна, че винаги е знаела, че отново ще се съберем. А Бен направи онова сложно ръкостискане с Марко, после добави:

— Добра работа, приятелю!

Мама и Лиъм направиха няколко ягодови коктейла с газиран сок от бъз за нас и с шампанско за тях, а Саф ми се усмихна широко, когато ми поднесе моя (и изтананика тихичко сватбения марш). Улових погледа на Грейс, за да се оплача от Саф, но тя само ми се усмихна.

— Тост! — извика мама и почука с лъжичка по чашата си. — Искам да благодаря на всички ви, че ни помогнахте да вдигнем на крака „Под дъгата“. Нямаше да се справим без вас и сме ви много благодарни!

Грейс вдигна чаша. Ние със Саф също вдигнахме своите. После и трите се прегърнахме. Мама дойде при нас и се уплаших, че всеки момент ще се разреве, но на лицето ѝ грейна сияйна усмивка.

Лиъм се изправи пред всички и заговори тържествено и сериозно:

— Искам да кажа на Ким, Саф, Грейс и Аби, че започването на собствен бизнес, особено след като са били в много трудно положение, иска смелост, сила и малко лудост. Но те успяха! Направиха един чудесен салон, толкова чудесен, колкото са и самите те!

Всички заръкопляскаха, Саф се поклони, както правят истинските актриси, когато получават Оскар, а Грейс, аз и мама се изчерьхме до един милион градуса и се усмихнахме до уши.

— Искам да кажа нещо — надвиkah шума. Поех си дълбоко въздух и потърсих думи да изразя чувството, което напираше вътре в мен. — Когато дойдохме тук, бяхме без пукнат грош, наранени и нека си го кажем честно, ужасени от бъдещето. Не знаехме, че сме толкова смели. Добре де, знаехме, че сме малко луди... — Всички се засмяха. — Това, че сме тук и че започнахме живота си отначало, е благодарение на вас, които ни подкрепихте. И освен от малко лудост, имахме нужда и от малко магия, която ни помогна да вървим напред. Магията на приятелството, надеждата, вдъхновението и радостта!

— Точно така, сестричке! — извика Саф и всички заръкопляскаха отново.

— Добре го каза, Аби. — Мама вдигна чаша. — За нашето ягодово лято!

— За нашето ягодово лято! — извикахме всички и чукнахме чашите си.

После Саф пусна „Момичетата искат само да се забавляват“ и магията на „Под дъгата“ се завихри около нас и ние се смяхме, бъбрихме и танцувахме цяла нощ.

Издание:

Автор: Кели Маккейн

Заглавие: Ягодово лято

Преводач: Жечка Ангелова Караславова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: „Фют“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Повест

Националност: Американска

Художник на илюстрациите: Антония Милър

ISBN: 978-954-625-950-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1987>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.